ANN JUSTICE

Vacantâ la ? tropice

ALCRIS

Capitolul 1

Evan o presa.

-Ce ai de pierdut?

-Nu ştiu...

- Ai nevoie de bani! Deci, acceptă!

-Ştiu...

Joanna oftă. Propunerea lui Evan o tenta mult. Cu bani, va putea să închirieze un apartament al ei. Pe de altă parte, perspectiva de a o părăsi pe Marcia, mama ei vitregă, îi surâdea mult. Tatăl ei, Andrew Holland, celebrul romancier, murise fără să-i lase nimic din fabuloasa lui avere: totul îi revenise Marciei. Prin urmare, trebuia să-şi găsească un mijloc pentru a se întreţine...

- Gândeşte-te la asta ca la o vacanţă! O lună în Florida, când în Anglia te pierzi în ceaţă! Gândeşte-te la toţi aceia pentru care ar fi un noroc

- Este adevărat, reluă Joanna, ezitând.

Faţa roşcovană a celui din faţa ei exprima o uşoară iritare.

-Crede-mă Joanna, dacă era altcineva, n-aş oferi cu siguranţă această sumă extraordinară. Dar tatăl tău era unul dintre prietenii mei, simt că datorez ceva memoriei lui...

- Si faptul că Matthew este unchiul meu presupun că n-are nici o legătură cu asta... replică Joanna cu un umor neaşteptat. Evan, apreciez mult calitatea ofertei dumitale, dar nu m-am hotărât încă, asta-i tot.

-Dar de ce?

- Fiindcă unchiul Matt se fereşte de publicitate ca de ciumă. Ezit să-i impun o asemenea meschinărie...

-Joanna, el a lucrat întotdeauna mult în Zimbabwe. Cine ştie? Poate este în curs de a inventa un medicament miracol sau un vaccin revoluţionar, fără să bănuiască cineva... Publicul are dreptul să ştie ce se petrece în lumea care-l înconjoară. Vreau să ştiu ce face Matthew Wilder de când a fugit din Londra. Trebuie să descoperi, Joanna! Acum că ştiu unde se ascunde de atâtea luni, trebuie să te grăbeşti fără să eziţi. Lasă deoparte aceste scrupule nelămurite care te onorează dar care sunt stupide având în vedere împrejurările.

-Marcia n-avea nici un drept să-ţi dea jurnalul intim al tatei, remarcă Joanna cu amărăciune. Este mult prea personal ca să fie divulgat...

-Este posibil, dar asta aduce destui bani. Marcia nu este genul care să dispreţuiască o asemenea ocazie! Pe de altă parte, tatăl tău este unul dintre marii scriitori ai epocii noastre şi sunt dator să public jurnalul pentru toţi admiratorii lui înfocaţi. Cum ar face orice editor care se respectă...

- Admiratorii lui înfocaţi, cum le spui atât de frumos, se distrează teribil de întâmplările intime. Ar fi trebuit să-l distrugi. Tata n-ar fi fost de acord, Evan.

- La naiba, Joanna! explodă Evan, ajuns la capătul răbdării. Sunt cinci luni de când a murit tatăl tău şi lui nu-i mai pasă, acum. Şi pentru că se ştie unde se află Matthew Wilder... Preferi să trimit o echipă întreagă de paparazzi?

- Nu! Dar ce te face să crezi că unchiul Matt va dori să mă primească? De-abia aveam opt ani ultima dată când m-a văzut...

- Asta nu este o problemă, Joanna; Matthew Wilder îşi va aminti foarte bine de tine. Eşti singura lui legătură vie cu lumea şi fiica prietenului lui cel mai bun, acum mort, pe care nu-l văzuse de atâta timp. Acum hotărăşte-te repede, am o mulţime de lucruri de făcut în

următoarele două ore.

Joanna ezită.

-Dar de ce este atât de urgent? Sunt doar cinci luni de... la acel teribil accident... când tata a murit... murmură ea cu o voce cuprinsă de un uşor tremurat.

- Da, dar Marcia ne-a vândut acest jurnal abia acum cincisprezece zile. De altfel, cred că n-are nici cea mai mică bănuială despre valoarea lui înainte ca notarul tatălui tău să i-o sugereze.

- Howard Rogers .. spuse ea pe un ton dispreţuitor. Într-adevăr, nu putea să fie decât el. Nu-i pasă de viaţa privată a tatălui meu sau de a oricui altcuiva.

Evan se încruntă, mirat; era oare posibil ca Howard Rogers să se fi arătat dezagreabil faţă de această tânără?

- Te supără?

- Nu, în fine, nu tocmai. Howard este prezent cam mult în casă după moartea tatei, asta-i tot. Si mă întreb de ce...

- Da, făcu Evan pe gânduri. Nu te-a ajutat prea mult, aşa-i? Ar fi putut sugera Marciei să-ţi lase ceva... măcar un mic procent din fabulosul pachet de acţiuni...

Joanna nu răspunse nimic. Nu-i plăcea s-o critice pe mama ei vitregă. Totuşi, nu putea să tolereze răutatea şi egoismul înverşunat al

Marciei.

Joanna n-ar fi trebuit niciodată să aibă nevoie să lucreze: tatăl ei era atât de bogat! Graţie scrierilor lui literare, câştigase mulţi bani şi avusese înţelepciunea să-i plaseze la bursă. Dar el îi acordase toată încrederea noii sale soţii, Marcia. Crezuse că după moartea sa, aceasta va avea grijă de unica sa fiică.

- Cincizeci de mii de lire, Joanna! Evan întrerupse cu brutalitate firul gândurilor ei triste. Mai mult decât toate cheltuielile de care ai nevoie pentru cercetări. Este o ofertă generoasă, nu? Nicăieri în altă parte nu vei putea găsi o asemenea mină de aur!

Joanna îi evită privirea şi examină împrejurimile. Evan o invitase într-un restaurant foarte la modă. Admiră aranjamentul savant al sălii mari. Fiecare masă era protejată de priviri indiscrete de plante ornamentale cu frunze late. Câteva panouri înalte de lemn sculptat ofereau o lumină plăcută. Chelnerii se arătau plini de atenţii, îmbrăcaţi impecabil în alb şi negru, tăcuţi şi eficienţi. Un mic buchet de trandafiri dădeau fiecărei mese o notă veselă. Vesela de porţelan gravat era fermecătoare. Dar în tot acest lux, se simţea în mod vag prinsă în cursă.

- Cincizeci de mii de lire, repetă ea cu o voce scăzută.

- Bun! Şaizeci de mii atunci? Dar nu voi mai adăuga nici o centimă, să fie clar!

- Pot să mă gândesc puţin?

Evan îşi stăpâni iritarea cu mare greutate şi roşi de efort.

- Foarte bine, îţi dau douăzeci şi patru de ore ca să te hotărăşti.

Chemă chelnerul care-i aduse nota de plată pe un platou de argint şi adăugă:

- Ai numărul meu de telefon, nu-i aşa? Sună-mă cât mai repede posibil. Acceptă. Nu uita că este singura soluţie să ai ceva bani până la întoarcerea viitoare!

Rămasă singură, Joanna răsuci pe toate feţele situaţia în mintea ei. Dacă refuza să facă această treabă, Evan nu va avea decât să abandoneze pista. Pentru Matthew Wilder, în schimb... el voia evident să-şi ducă zilele liniştit în refugiul lui însorit. Era păcat să-i invadeze viaţa privată. Obosită, Joanna închise ochii. Totul era într-adevăr prea urât. Cine ar vrea s-o creadă? Desigur, nu Matthew Wilder, care suferea de tirania mass-mediei de ani de zile.

Acum cincisprezece ani, când prima lui carte fusese în sfârşit publicată, Andrew Holland cumpărase o casă mare victoriană într-un cartier neglijat din nordul Londrei. După aceea, acest loc devenise un cartier foarte la modă şi casei îi

crescuse mult valoarea. Totuşi, tatăl ei nu vrusese niciodată să se despartă de ea.

Era o casă încântătoare, pe care o restaurase respectând stilul original al construcţiei. Mama ei aranjase interiorul în aşa fel încât să îmbine confortul modern cu farmecul vechilor încăperi.

Joanna îşi petrecuse toată copilăria în această mică bijuterie de la sfârşitul secolului XIX. Camera copilului fusese amenajată la primul etaj şi vântul în castani, seara, o adormea adesea mai eficace decât orice cântec de leagăn. Apoi, camera ei de fetiţă dăduse spre curtea interioară şi acolo îndopase cu rămăşiţele abundente ale gustării de după-amiază porumbeii graşi ai cartierului. În fine, tatăl ei îî oferise la împlinirea a cincisprezece ani o cameră minunată spre prunii din grădină. Cât de departe erau zilele fericite ale copilăriei ei!

Dar dacă vreodată Marcia îşi va da seama de valoarea în bani a acestei case... Joanna se întrebă cât timp îi va trebui s-o sacrifice. Trei zile, două săptămâni, o lună? Howard Rogers va şti fără nici o îndoială să grăbească lucrurile... Pentru bani, întotdeauna pentru bani...

Un jaguar verde ca mărul era oprit în faţa portalului din fier. Joanna încremeni: era maşina lui Howard Rogers. Dacă el era acolo, niciodată Marcia şi cu ea nu vor putea să discute liniştit.

Joanna intră în hol şi îşi scoase haina de blană roşcată. Se făcuse foarte frig afară şi Joanna îşi întinse mâinile spre căldura şemineului. Nici un zgomot nu se auzea în bibliotecă, unde Marcia îşi primea de obicei invitaţii. Joanna se îndreptă spre scară ca să urce în camera ei când doamna Marcis, menajera pe care o cunoştea de când era copil, ieşi din bucătărie. Era o doamnă de vreo cincizeci de ani, cu tenul roz, ochi vioi, uşor grăsuţă şi însoţită de mirosuri apetisante.

-Sunt în bibliotecă, îi destăinui ea cu o voce scăzută. În orice caz, sunt acolo de vreo jumătate de oră. Iată ceaiul, checul, marmelada şi frişca. Vrei o felie de chec? Aduc imediat o ceaşcă şi o farfurioară...

Joanna îşi muşcă buzele. Permanenta afecţiune a doamnei Morris o susţinuse mult în ultimul timp. Dar chiar pentru a-i face plăcere, nu se putea impune mamei ei vitrege fără să fie invitată...

- Nu, mulţumesc, prefer să mă duc repede să mă schimb. Voi coborî să iau ceaiul cu dumneata în bucătărie, dacă nu te deranjează.

- Bineînţeles că nu, eşti întotdeauna binevenită în...

Doamna Morris se întrerupse: uşa bibliotecii se
deschidea şi silueta lui Howard Rogers apăru în

prag. Ca întotdeauna, purta un costum de oraş gri închis, prea mulat pe un corp cam plin. Joanna nu-l plăcea deloc. Nu-l plăcuse niciodată. Ea se retrase repede în umbra scării , în speranţa că nu auzise conversaţia lor.

- Joanna, spuse el vesel! Mă gândeam că eşti tu! Intră, Marcia şi cu mine vrem să-ţi vorbim!

Joanna intră în bibliotecă. Spre marea ei surpriză, era singur. Marcia dispăruse. Când Howard închise uşa,
Joanna îl privi cu puţină teamă: ce avea oare să-i spună atât de urgent? Nu fusese niciodată singură cu el şi deşi era destul de bătrân încât putea să-i fie tată, detesta licărirea ciudată din ochii săi când privirea lui se oprea asupra ei.

- Marcia nu este aici? Credeam că...

Howard traversă încăperea şi întinse palmele spre căldura focului din şemineu.

-Marcia se schimbă. Vom ieşi să cinăm, astă-seară. M-am gândit că am putea merge să cinăm în Sussex. Cunosc un mic hotel încântător unde...

- Despre ce vroiaţi să-mi vorbiţi, domnule? îl întrerupse Joanna.

Nu dorea nicidecum să continue această conversaţie şi ura modul în care se comporta

Howard în casă... ca şi cum el era gazda şi ea invitata.

-Nimic nu ne grăbeşte, să ştii: Marcia are nevoie de ore ca să se schimbe!

-Domnule Rogers, vă rog!

- Howard... De ce nu-mi spui Howard? La urma urmei, suntem prieteni acum, nu? Şi tu nu mai eşti copil. Ai devenit domnişoară mare... Ce vârstă ai? Şaptesprezece, optsprezece ani?

- Ştiţi foarte bine: am nouăsprezece ani. Intraţi în subiect, vă rog! Şi eu ies astă-seară.

- Adevărat? Unde?

-Asta nu vă priveşte absolut deloc! replică Joanna, furioasă.

- Bun, foarte bine! Fiindcă ţii neapărat să te porţi copilăreşte... Iată ce am să-ţi spun: Marcia şi cu mine am hotărât să ne căsătorim!

Împietrită, Joanna îl privea pe Howard fără să-l vadă. Niciodată nu-şi imaginase că Marcia, totuşi atât de şireată. se va lăsa prinsă. La cinci luni de la moarea tatălui ei. Atât de repede... Încordată dureros, îşi spuse că nu era prima trădare a Marciei. Probabil că aceasta îi va face cel mai mare rău, totuşi...

- Nu lua aerul ăsta îngrozit! Nu-ţi face plăcere? Marcia şi cu mine eram prieteni buni, în ultimul timp!

Joanna nu putea să răspundă, având un nod în gât. Gata să plângă, stătea acolo ca un automat, luptând să nu leşine... Jena lui Howard se transformă într-o nerăbdare abia ascunsă.

- Joanna, nu mă privi ca şi cum m-ai urî, ştiu foarte bine că nu este adevărat.

El traversă întreaga încăpere şi se plantă în faţa ei. Era de talie mijlocie, ochii lor se aflau la aceeaşi înălţime. Joanna se retrase, scârbită.

-Joanna, nu ţi se potriveşte o asemenea atitudine, frumoasa mea fetiţă. Ce se întâmplă?

Aranja cu blândeţe o şuviţă de păr căzută pe fruntea Joannei.

-O fetiţă atât de frumoasă, reluă el cu o voce brusc răguşită. Dacă cel puţin tatăl tău nu s-ar fi pasionat prosteşte de...

- Nu mă atingeţi, ţipă Joanna, tremurând de ură. Nu sunteţi decât un...

- Aş fi foarte atent dacă aş fi în locul tău... o întrerupse violent Howard. Nu uita că eşti aici numai fiindcă vreau eu. Eu sunt cel care am convins-o pe Marcia să te mai păstreze puţin. Pentru ca să te poţi odihni, să-ţi revii după teribilul şoc şi să reînveţi să trăieşti normal.

-N-a fost mai degrabă pentru că ar fi fost foarte rău văzut ca văduva s-o arunce afară pe fiica ei vitregă imediat după înmormântarea soţului ei ca să se căsătorească imediat cu

fidelul notar al familiei? Vocea Joannei vibra de furie. Nu mă luaţi drept o imbecilă, domnule Rogers şi să nu îndrăzniţi să pretindeţi că sunteţi preocupat de mine.

Howard, furios, îşi strânse pumnii şi-i aruncă în faţă:

- Dacă n-aş fi intervenit, proastă mică, ai fi muncit pe brânci într-un magazin oarecare pentru a supravieţui! În timp ce acum...

- Acum, voi fi dată afară politicos, aşa-i?

-Nu, dacă joci corect...

-Despre ce vorbiţi?

- Vorbesc despre Şcoala ta de Artă! strigă el triumfător.

Apoi, silind faţa Joannei să se întoarcă spre el, murmură:

- Dacă încetezi să mă priveşti de sus, dispreţuindu-mă atât de tare s-ar putea aranja...

Joanna avu un moment de ezitare înainte de a înţelege cu adevărat ce-i propunea... Profund scârbită, încercă să se desprindă de el. Dar Howard n-o lăsă să scape. Dimpotrivă, o strânse şi mai tare şi-i murmură la ureche:

- Dacă măcar tatăl tău te-ar fi făcut o prinţesă frumoasă şi bogată...

Zgomotul uşii care se deschidea opri palma pe care Joanna o pregătise. Howard se retrase rapid; când Marcia intră în bibliotecă, revenise

deja lângă şemineu, aparent în plină conversaţie de salon cu viitoarea lui fiică vitregă.

Marcia Holland era mică şi blondă şi cultiva cu artă un aer de ingenuă fragilă ca să ofere bărbaţilor plăcerea de a o apăra. Ascunzând astfel un temperament furios şi combativ, îşi atingea întotdeauna scopurile. Se îndreptă spre Howard, se refugie în braţele lui ca o pasăre timidă, apoi se întoarse în fine către Joanna.

- Ţi-a anunţat Howard vestea cea bună? întrebă ea ca o fetiţă, căutând aprobarea anturajului său.

Joanna inspiră profund şi răspunse:

-Da, mi-a spus că aveţi intenţia să vă căsătoriţi. Am fost mai degrabă surprinsă. Vreţi într-adevăr să...

- N-are importanţă! i-o tăie Marcia, cu vocea deodată tăioasă. Oricum, n-am câtuşi de puţin intenţia să discut despre asta cu tine. Nici acum, nici altădată!

Aruncă o privire drăgăstoasă spre bărbatul de lângă ea.

- Si apoi, s-a întâmplat atât de repede! Nu-i aşa, dragul meu? N-am avut timp să vorbim cu alţii despre dragostea noastră.

- Absolut, regina mea!

Ipocrizia lui, sau ironia, o revoltară pe Joanna.

-Nu sunt sigură că Marcia îşi dă realmente

seama. Poate ar fi chiar curioasă să ştie ce mi-aţi spus, cine ştie?

Urmă o scurtă tăcere. Howard o privea pe Joanna destul de ironic, şi ea se întrebă ce-l făcea atât de sigur de el. Stia ceva ce ea ignora? Marcia le întrerupse duelul tăcut, întrebând cu inocenţă:

- Ce i-ai spus, Howard?

Mai târziu, Joanna înţelese că jucase exact rolul pe care el îl aştepta. Mai degrabă decât să se piardă în explicaţii ample, Howard se limită să explice:

- Mi-e teamă că... în fine, cred că Joanna nu aprobă alegerea lunii noastre de miere. Cum este vila tatălui ei, presupun că...

Joanna exclamă imediat.

- Nu-l crede, Marcia! Nu mi-a vorbit despre vilă! Mi-a făcut propuneri, chiar a îndrăznit să-mi spună că dacă eu eram moştenitoarea şi nu tu, el...

- Taci! Cum îndrăzneşti? Cum poţi să-l insulţi pe viitorul meu soţ?

Marcia sări ca o pisică furioasă.

- Dar este strictul adevăr! protestă Joanna. Nu se sinchiseşte de tine, Marcia! Tot ce-l interesează sunt banii tatei! El...

-Ţi-am spus să taci!

Marcia o pălmui cu violenţă.

- Pleacă! Ştiam că mă detestai, Joanna. Dar nu credeam că poţi profera asemenea minciuni!

Joanna îl privi pe Howard ca şi când mai spera că el ar putea să se trădeze, dar rămânea perfect stăpân pe el, aproape înţelegător...

-Marcia, te rog...

- Ieşi de aici, Joanna! Pleacă imediat din această casă şi să nu mai calci niciodată aici, mă auzi? Niciodată!

Capitolul 2

Joanna călătorea spre sud în micul Austin roşu pe care-l închiriase de la agenţia Havas din aeroport. Un aligator putea în orice moment să se repeadă sub roţile ei si să-i provoace o deviere mortală. Trebuia să fie permanent în gardă... Cel puţin aşa fusese asigurată la aeroportul din Miami. Fusese de asemenea prevenită că aceşti preţioşi caimani, ultimii supravieţuitori ei unei specii pe cale de dispariţie, erau foarte bine protejaţi de lege. Prin urmare, nu se va manifesta nici o milă pentru ea dacă strivea vreunul... Dar nu erau oare minciuni gogonate, menite s-o facă să moară de frică de fiecare dată când observa o umbră neliniştitoare? Tânărul de la agenţie avea un aer maliţios... Oricum, prefera de departe să-şi dea seama de asta acum, în siguranţă în maşina ei mică roşu-aprins decât să se plimbe pe jos printre dune...

Dar în zadar: în două treimi de călătorie, între Miami şi Mango Key, nu putuse admira decât un zbor de bâtlani sălbatici deasupra mlaştinilor. Câteva gâşte sălbatice se apropiaseră puţin imprudent de parbrizul ei dar, plină de milă pentru aceste ciudate păsări, Joanna frânase brusc...

Joanna îşi petrecuse cele două zile

precedente la Miami. Se obişnuise acolo cu decalajul orar şi hoinărise câteva ore pe străzile animate ale oraşului. Magazinele luxoase din cartierul Del Paso o încântaseră şi-i fusese greu să reziste la farmecul unui taior încântător de pânză de in verde ca apa. Cumpărase câteva hărţi rutiere, ca să-şi repereze drumul. Mango Key era un loc aproape inaccesibil şi fusese indispensabil să pregătească cu grijă această călătorie care traversa mlaştinile.

Detestase, în momentul plecării, să părăsească siguranţa hotelului. Camera ei dădea spre un golf cu nisip fin. Iahturile dansau pe apa portului abia mişcată de mici vârtejuri inofensive. În spatele portului, câteva palate în stil spaniol deschideau bolte de verdeaţă în albeaţa sclipitoare a oraşului. Plaja, toată în soare şi marea fremătătoare la picioarele ei, potolea nervii epuizaţi ai Joannei. Dar trebuise să părăsească această pace şi să înfrunte pe drum vastele întinderi de mlaştină pustii, înăbuşind-o în fiecare zi puţin mai mult sub căldura zdrobitoare a soarelui.

Nu mai voia să se gândească la Anglia, nici să-şi amintească odioasa scenă pe care o avusese cu Marcia. Nici să se gândească la întoarcerea la Londra, când va trebui să-şi caute un apartament decent, ocupaţii noi, să reînceapă să trăiască normal... În cele din urmă acceptase

propunerea lui Evan doar pentru bani. Trebuia să-şi câştige existenţa, acum când nu mai avea nici un sprijin... Dar dacă nu era cinstită, trebuia să recunoască de asemenea că vrusese să plece din Anglia cât mai departe posibil... Ar fi dorit să meargă la capătul lumii, dacă ar fi fost posibil! Era ca şi cum, după moartea tatălui ei, trăia într-o izolare confortabilă. Era timpul să-şi ia viaţa în mână, s-o biciuiască riguros pentru a porni cu dreptul. Trebuia să-i dea dreptate tatălui ei care-i spusese întotdeauna „micul meu caporal“. Trebuia să facă onoare celui care nu cedase niciodată anilor lungi de mizerie, când nimeni nu voia să-şi asume riscul de a-l publica! Dar el devenise celebru... şi va reuşi şi ea să facă un succes din viaţa ei. Trebuia să-i uite pe toţi cei care-l înşelaseră pe tatăl ei: Howard care-i fuma ţigările, dormea pe perna lui şi-i furase soţia... Marcia care... Dar n-avea importanţă, deoarece voia să-i uite, să împingă totul într-un colţ foarte obscur al memoriei...

Abia la cincizeci de kilometri după Homestead, mlaştinile monotone se transformară în lagune minuscule şi limpezi, cu apă albastră ca un cer după o noapte de furtună. Era paradisul din Florida Bay! Sub ochii ei uimiţi, un peisaj de vis se desfăşura maiestuos. Micile insule Pennekamp, Coral, Islamorada, Long Key, Bahia Monda se întindeau cât vedeai cu ochii.

Unele mai încântătoare decât altele, îşi ofereau tentaţiile Joannei, care ardea de dorinţa de a le vizita rând pe rând. Dar căldura începea să devină apăsătoare şi trebuia să se grăbească să ajungă la hotel înainte de a ajunge ucigătoare.

Joanna ajunse în sfârşit la Mango Key. Traversă câteva mici străzi animate ca nişte adevărate străzi spaniole, pârjolite de soare şi surâzătoare sub o ploaie de vegetaţie care se căţăra pe pereţii strălucitori ai caselor. Câteva fântâni răcoreau străzile şi trecătorii, rari la această oră a zilei. O trăsură veche trasă de un măgar apatic ducea târâş-grăpiş o încărcătură de turişti transpiraţi în turul insulei. „Ce nebunie să rămâi sub soare!“ se gândi Joanna, chiar înainte de a coti pe aleea mărginită de palmieri care ducea la hotel. Evan nu râsese de ea: hotelul era o adevărată splendoare! Era o veche clădire colonială sclipitoare de albeaţă şi de ronduri de flori. Treptele largi duceau la un portal spaţios protejat de umbra unui imens leandru. Joanna îşi lăsă maşina în faţa hotelului şi se grăbi spre răcoarea holului hotelului, la fotoliile liniştite şi la primirea amabilă a recepţionerului cubanez.

- Bună ziua! Mă numesc Joanna Holland, murmură Joanna, zdrobită de căldura de afară.

V-am sunat din Miami, pentru a rezerva o cameră.

- Bineînţeles, domnişoară Holland! Veniţi din Anglia, aşa este?

Era totuşi agasant să i se ghicească originea imediat ce deschidea gura!

- Da, aşa-i... şi am rezervat camera pentru cincisprezece zile. Dar pot să rămân mai mult? Este posibil?

- Totul este posibil, domnişoară Holland şi vom face imposibilul ca să vă mulţumim.

- Mulţumesc. Bagajele mele sunt în maşină. Ar putea cineva să...

-Bineînţeles.

Camera ei dădea spre piscina hotelului. Tot desfăcând valizele ca să găsească ceva mai uşor de îmbrăcat, Joanna auzea strigătele şi râsetele copiilor, neobosiţi chiar sub acest soare de plumb. Se îndreptă spre balcon. Razele dansau pe apa albastră a piscinei şi câţiva palmieri îşi legănau vârfurile sub briza uşoară care mişca încet orhideele din ghivecele de pe balconul ei. În depărtare, Joanna putea să zărească masele de ape verzi cu nuanţe cafenii ale golfului Mexic. Tot corpul ei vibra la soare şi... dacă cel puţin ar fi aici pentru o adevărată vacanţă!

Evan o însărcinase cu o misiune extrem de

greu de îndeplinit! Nu minţise când afirmase că unchiul Matt n-o va recunoaşte. Ea însăşi nu şi-l amintea foarte bine. Păstrase în memorie cel mult câteva trăsături ale unei feţe palide de pe o fotografie veche, pe jumătate ascunsă de o barbă zbârlită.

Reintră în cameră şi deschise valiza. Scoase din nou această fotografie pe care o contemplase de atâtea ori în ultimul timp, ca pentru a-i smulge secretul. O examină din nou cu atenţie. Această faţă îi era familiară şi totodată necunoscută. Îşi amintea cu greu de acest bărbat care revenea uneori din Africa, cu mâinile pline de coliere şi de brăţări din coral, din cochilii de scoici sau chiar din lemn sculptat. O dată, şi aceasta lăsase o amintire mai precisă în mintea ei de copil, îi oferise două mici tobe din piele de capră întinsă pe un trunchi de copac scobit. Rămăsese uimită de acel bărbat care avea puterea să meargă unde dorea pentru a aduce de acolo lucruri atât de frumoase... Dar trecuse atât de mult timp! Si apoi, Matthew era destul de obişnuit cu obiceiurile ziariştilor, el care-i frecventase mult timp, pentru ca să-şi dea seama de motivul venirii ei. Si atunci, ce se va întâmpla cu ea?

Îşi dădu brusc seama că murea de foame.

Într-adevăr nu înghiţise nimic de dimineaţă, după plecarea din Miami. Se dezbrăcă rapid, îşi puse o rochie de bumbac simplă dar încântătoare ca să meargă rapid să-şi cumpere ceva din mica prăvălie de salate din fructe de mare care se învecina cu hotelul.

Acum, trebuia să se gândească la un plan de bătaie bine pus la punct pentru a-l prinde pe bietul Matthew Wilder în plasă. Sperând că ea însăşi nu se va lăsa prinsă... Evan îi dăduse adresa lui, precizând că avea casa la marginea plajei.

- Palmetto Drive, murmură ea.

Un nume frumos, dar ce ascundea? Savurând încet îngheţata de zmeură, se întrebă cum să se prezinte cuiva care probabil îi uitase până şi numele. Pierdută în gânduri, nu auzi paşi apropiindu-se şi tresări surprinsă când cineva îi atinse umărul. Era tânărul zâmbitor de la recepţie care o privea cu o admiraţie neascunsă.

- Domnişoară Holland, mi-am spus că poate vă neliniştiţi din cauza cheilor de la maşină. Iată-le. Micul dumnevoastră Austin este garat în garajul hotelului. Când o vreţi, cereţi pur şi simplu la recepţie să v-o aducă.

-Mulţumesc. Îmi voi aminti.

- Bine.

Tânărul era vizibil că nu dorea să plece imediat şi insistă:

- Sunteţi instalată bine? Camera este confortabilă?

- Totul este perfect, mulţumesc.

Zâmbind recepţionerului înainte ca el să plece, decepţionat că n-avea nici o reclamaţie de care ar fi putut să se ocupe, Joanna îl întrebă:

-Ştiţi unde este Palmetto Drive?

-Exact la capătul insulei, domnişoară. Urmaţi Coral Reef până la capăt şi Palmetto Drive este în continuare. Dar nu există altceva decât case particulare acolo, domnişoară Holland. De altfel, foarte frumoase şi de un lux nemărginit: sunt considerate drept cele mai frumoase reşedinţe din Mango Key! Dar nu puteţi vizita nici una: din nefericire, nu sunt deschise publicului. Dacă vreţi să admiraţi câteva construcţii tipice din regiune, ar fi mai bine să mergeţi spre Tropettita Avenue. Acolo se găsesc cele mai frumoase modele ale arhitecturii noastre locale.

- Mulţumesc mult, dar asta nu mă interesează cu adevărat! spuse Joanna în grabă, înainte ca tânărul cubanez să aibă timp să continue. Prefer să merg să mă plimb pe acest frumos soare mai degrabă decât să merg să vizitez monumente.

Ofensat, Carlos o lăsă faţă în faţă cu

îngheţata ei de zmeură şi se reîntoarse să troneze în spatele biroului său.

Joanna urcă în camera ei şi examină din nou harta insulei. Palmetto Drive era la un kilometru de hotel, o distanţă normală de mers pe jos. Se întrebă ce era mai bine să facă. Se făcea şi mai cald în acest început de după- amiază şi nu era cu siguranţă momentul să se aventureze în plin soare. Dar poate s-ar putea servi de asta drept scuză pentru a intra pe proprietatea lui Matthew Wilder. Nimeni n-ar refuza un pahar cu apă unei turiste imprudente. Cel mult, ar trece drept o proastă...

Părăsi aşadar răcoarea binefăcătoare a hotelului pentru a merge în căldura înăbuşitoare a după-amiezii. Soarele era încă sus pe cer şi-şi arunca razele fierbinţi. Joanna înainta pe Carol Reef, încântată totuşi de apele încântătoare ale golfului. Orbitoarea bandă de nisip care se întindea de-a lungul bulevardului o făcu să binecuvânteze ochelarii negri pe care avusese înţelepciunea să-i ia. Un rând de palmieri cu coroane bogate separa plaja de drumul înflorit pe care-l urma, presărat de arbori tropicali parfumaţi.

Palmetto Drive părea mult mai departe decât prevăzuse cu ajutorul hărţii. Sau poate se datora

doar căldurii şi temerii ei crescânde. Îi va fi foarte greu să simuleze surpriza când se va găsi în fine în prezenţa acestui Matthew Wilder!

Ajunse în sfârşit la capătul lui Palmetto Drive, care se îngusta tot mai mult, mărginit de tufişuri mirositoare. Casele, în stil colonial, erau relativ depărtate unele de altele, şi fiecare era înconjurată de o grădină vastă. Toate erau protejate de lumea exterioară şi de intruziuni posibile de grilaje înalte din fier forjat.

Casa unchiului Matt era ultima, ascunsă în spatele unui portal imens, închis cu grijă. Nu putea vedea nimic din clădire şi abia putea zări câteva tufişuri înalte de rododendroni roz pal. Nu exista nici un mijloc vizibil de a implora ajutor. Joanna oftă şi se întoarse. Trebuia să născocească ceva. Dar ce, Dumnezeule? Îşi epuizase resturile de imaginaţie pentru toată ziua. Îşi plecă tristă capul şi se pregăti să se întoarcă la hotel.

Deodată, îşi spuse că n-avea decât să meargă în lungul plajei ca să vadă casa, care probabil era mai puţin ascunsă din partea aceea. Evan îi spusese că această casă dădea spre plajă... Joanna îşi scoase rapid sandalele şi se avântă pe nisip. Era dezagreabil de fierbinte şi preferă să meargă prin valuri. Simţi cu plăcere cum

picioarele i se relaxează în contact cu apa rece. Si dacă soarele nu i-ar apăsa atât de tare capul şi umerii, această mică plimbare ar deveni foarte repede o sărbătoare.

Îşi descheie uşor bluza şi se forţă să uite această căldură sufocantă. Ce contrast cu ceaţa din Londra...

Era mult mai mult de mers pe plajă. Oboseala o ajungea. La fiecare pas, picioarele ei erau înghiţite de nisipul umed şi aveau de luptat cu forţa valurilor. Din când în când, bariere de lemn îi încetineau drumul; atunci, trebuia să le escaladeze cu foarte multă atenţie la bucăţile periculoase de corali care se ascundeau în nisip. Frumoasa plimbare nu mai era atât de agreabilă şi Joanna fu pe punctul să se declare învinsă şi să se întoarcă la hotel.

Tocmai era gata să se caţere pe una din aceste detestabile bariere de lemn când un bărbat o interpelă. Surprinsă, scăpă tăruşul pe care se sprijinea şi se lovi violent la genunchi de o piatră. Furioasă, se pregătea să-l ocărască pe nepoftitul care o făcuse să cadă. Dar când se întoarse, rămase cu gura căscată: avea în faţă un zeu grec... Joanna, în primele cursuri de istoria artei, admirase înelung savantele proporţii ale lui Apollo de la Belvedere.

Încununat de aur pal, era încarnaţia exactă pe care o avea în faţa ei...

-Sunteţi pe o proprietate privată şi n-aveţi nici un drept să rămâneţi!

Această voce agresivă o readuse imediat pe pământ. Statuile aveau marele avantaj că nu vorbeau când erau admirate şi acest bărbat nu va fi niciodată decât o slabă imitaţie... Joanna îşi regăsi furia remarcabil de repede şi adresă individului o privire ucigaş'.

- N-aveţi decât să puneţi o pancartă!

Nu trebuia ca acest sinistru cretin să-i ia ultima şansă de a-l zări pe Matthew! Şi Joanna îşi continuă drumul ca şi când nu se întâmplase nimic. Dar bărbatul nu era vizibil de acord. Îi bară trecerea şi adăugă cu o voce extrem de dezagreabilă:

- Mi se pare că vă cerusem să plecaţi!

Bărbatul se apropie periculos de ea. Era mult mai înalt decât ea şi Joanna nu se putu împiedica să-l găsească mai curând atrăgător. Nu mai era o statuie, ci o fiinţă vie, respirând viaţă şi sănătate. Avea cam treizeci şi cinci de ani, estimă ea. Splendid bronzat, ochii lui albaştri ca oţelul îi luminau faţa încadrată de păr de un blond surprinzător. Nasul era drept şi hotărât, bărbia încăpăţânată. Pometii proeminenţi

întindeau pielea aspră a obrajilor neraşi. Gura subţire forma în acest moment chiar o grimasă prea puţin simpatică. Era o faţă excesiv de senzuală şi Joanna se simţi brusc jenată sub această privire închizitoare. Îmbrăcat într-un şort vechi uzat şi o cămaşă neglijent descheiată pe un piept care părea imberb, deoarece părul era atât de blond, dădea impresia unui animal în repaus, gata să sară brutal la cea mai mică supărare. Joanna nu se mai simţi aşa de liniştită şi se întrebă dacă făcuse bine provocând monstrul... Bărbatul acesta nu era cu siguranţă obişnuit să nu fie ascultat.

-Îmi pare rău! se grăbi ea să explice. Mă plimbam şi voiam să mă depărtez de mulţimea turiştilor.

- Serios?

El părea sceptic.

-Bineînţeles! ripostă ea, indignată că se îndoia. Am sosit doar în această dimineaţă şi încă nu sunt la curent cu uzanţele din această ţară. Îmi pare rău dacă v-am dat impresia că vă invadez...

-Sunteţi iertată...

El înclină capul şi păru brusc ciudat de uimit. Căldura nu părea să-l incomodeze. Cât despre ea, murea de sete şi ar fi băut cu plăcere o cană

întreagă de limonadă rece.

-Eu... începu ea.

Deodată, bărbatul îi prinse bărbia şi-i întoarse faţa spre soare. Înspăimântată, Joanna se pregăti să-şi strige furia. Dar nu făcu nimic, paralizată de blândeţea degetelor lui pe pielea ei.

-Joanna!

Exclamaţia străinului o făcu să tresară.

-Sunteţi Joanna Holland, nu-i aşa?

Joanna îl privea uimită. Cum de o ştia necunoscutul?

- Da, sunt Joanna Holland... Dar cine sunteţi dumneavoastră?

Timp de câteva secunde, crezu că nu-l văzuse niciodată pe acest bărbat.

-Joanna, spuse el, complet neîncrezător acum. Ce naiba faci aici?

El adăugă aproape imediat:

-Să nu-mi spui că te-a trimis Marcia!

- Marcia?

Din ce în ce mai pierdută, Joanna nu putea decât să-l fixeze fără să spună nimic.

- Da, Marcia. Este mama ta vitregă, nu? reluă necunoscutul, mai degrabă nerăbdător.

-Marcia s-a căsătorit într-adevăr cu tatăl meu, bâigui Joanna puţin sigură pe ea însăşi. Dar nu

înţeleg...

-Nu-ţi aminteşti deloc de mine, Joanna? întrebă el, dintr-o dată trist. Sunt Matthew Wilder! Unchiul Matthew... Sau ai uitat că existam?

Capitolul 3

- Sunteţi Matthew Wilder!

Joanna se trase înapoi, absolut stupefiată. Nu putea să creadă că acest om tânăr, teribil de atrăgător, era bărbatul care o cocoţa vesel pe umerii lui când era copil... În amintirea ei, revedea un Matthew Wilder mult mai bătrân şi mai masiv, a cărui barbă mare întunecată îi gâdila dezagreabil obrajii când o săruta.

- După cât se pare, nu ştiai că locuiesc aici, spuse el în faţa uimirii ei atât de evidente. Am cumpărat o casă acum patru ani în această regiune. Îmi place mult acest golf şi împrejurimile lui. Este linişte aici şi nimeni nu vine să se aventureze în aceste colţuri retrase ca să-mi caute ceartă.

Joanna scutură din cap, încercând cu disperare să găsească ceva coerent să-i răspundă.

- Aşadar, dumneata eşti, spuse ea în cele din urmă. Credeam că eşti mai bătrân!

- Te gândeai aşadar la mine? reluă el sec. Mă îndoiesc! O tânără ca tine are altceva mai bun de făcut!

După o scurtă tăcere, Matthew adăugă cu blândeţe:

- Am fost sincer dezolat aflând de moartea subită a tatălui tău. Trebuie să-ţi lipsească

teribil! Dar îmi imaginez că te înţelegi bine cu Marcia...

Se întrerupse din nou, apoi adăugă după câteva secunde de tăcere, ciudat de încurcat:

- De altfel, trebuie să fie aici cu tine, nu?
- Nu, sunt singură.

Joanna schiţă un zâmbet timid. Începea să înţeleagă şansa extraordinară pe care o avusese să fie abordată de Matthew Wilder. Era acolo în faţa ei, acest bărbat de care părea atât de dificil să te apropii. Trebuia să-şi revină repede şi să pregătească o salvă neîntreruptă de întrebări judicioase. Poate nu va avea de două ori o asemenea ocazie şi Evan ar fi în fine mulţumit.

-Unchiule Matthew, este atât de extraordinar să te revăd după toţi aceşti ani! Este casa dumitale? întrebă ea arătând cu degetul vila abia vizibilă în spatele unui rând de bananieri înfloriţi.

Era o adevărată minune, înconjurată de pereţi albi, asaltaţi de flori ciudat de strălucitoare, de arbuşti deşi pe flancuri. Dar dacă sperase la o invitaţie, era în zadar!

- Da, mormăi el, abia politicos. Am fost încântat să te revăd, Joanna, dar am o mulţime de lucrări care acum mă aşteaptă. O vacanţă plăcută şi pe curând!

Nu putea pleca aşa de sub nasul ei, fără măcar să-i dea câteva nenorocite informaţii

despre viaţa lui secretă...

Ce să facă pentru a nu-l lăsa să-i scape unica şansă de a-l îmbuna şi a-l reţine pe teribilul cerber? Dar Matthew se întoarse brusc, cu faţa prea puţin simpatică... Nu prea sigură pe ea, Joanna bâigui primul lucru care-i veni în minte:

-Aş... aş putea cere nişte apă? Un pahar mic, cu adevărat minuscul... S-a făcut atât de cald, înţelegeţi... şi nu mă gândisem că voi ajunge atât de departe...

Matthew tăcea, impasibil. Joanna roşi de jenă. Putea oare să fie până într-atât de primitiv? În tăcerea care devenea într-adevăr insuportabilă, ea murmură ca să se scuze:

- Îmi pare rău că vă deranjez...

Privirea lui Matthew arăta clar că făcea mai mult decât să-l plictisească...

Nu este foarte amabil, se gândi Joanna. Ce necioplit! Ce-i făcuse? Şi, totuşi, el credea că venise complet din întâmplare, atunci... El făcu un gest brusc pentru a-i indica să-l urmeze. Merse în spatele lui până la grilaj, din ce în ce mai mirată de atitudinea aceasta ciudată. Îl deranja oare în vreo operaţiune secretă?

Joanna scutură din cap, amuzată de imaginaţia debordantă care-i juca uneori feste. Nimic misterios nu se putea întâmpla sub un soare atât de strălucitor. Matthew îi va propune

doar să se aşeze câteva minute pe terasă ca să bea ceva rece. Mai rău, va fi obligată să bea mult mai repede decât dorea ca să se debaraseze de prezenţa acestui biet unchi Matthew căruia în mod vizibil nu-i plăcea compania ei. Principalul va fi să obţină un maximum de informaţii înainte ca el s-o conducă înapoi la poartă. Trebuia să joace strâns.

Joanna rumegă aceste gânduri în mintea ei când fu brusc oprită de o voce aspră:

- Aşteaptă-mă aici!

Apoi adăugă mai blând, în faţa aerului ei mirat:

-Nu, nu vei intra. Este una din toanele mele: Nu accept nici un vizitator în casa mea!

- Înţeleg, murmură ea, roşie de confuzie.

- Mă îndoiesc... Joanna, îmi pare rău, dar am motive întemeiate să nu te las să intri.

Joanna, vexată să-şi vadă planurile năruindu-se la prima decizie a acestui bărbat ciudat, îi întoarse spatele şi se instală confortabil la umbra unei bariere înalte. Ea întrezări silueta lui Matthew cum se profil' câteva secunde încă aproape de o magnolie enormă cu flori roşii deschise larg, apoi dispăru în spatele unui grup de arbori tropicali.

Joanna privi marea, cu ochi goi. Se pare că va fi mult mai greu decât prevăzuse să smulgă

câteva mici amănunte acestui solitar înveterat. Va trebui să născocească o altă stratagemă, mai diabolică... Inutilitatea eforturilor ei îi apăru brusc în toată evidenţa ei.

El reveni după aproape zece minute, purtând o carafă cu suc de fructe rece. Ea bău cu poftă lichidul rece parfumat, apoi întinse paharul ca să-i mai dea, îşi linse buzele ca un copil şi se ridică în fine.

- N-aş vrea să vă reţin mai mult! spuse ea cu un zâmbet ironic.

Matthew, liniştit, luă paharul şi puse carafa pe marginea gardului.

- Te conduc până la plajă.

- Vă este teamă că nu plec? Nu-i nevoie, sincer. Cred că nu mă voi rătăci!

Fără să răspundă nimic la ironia ei, Matthew o luă de braţ şi coborâră în direcţia plajei. Înaintară într-o tăcere imperturbabilă. Joanna se întrebă ce putea să existe în trecutul acestui bărbat ciudat. Această curiozitate venea din partea lui Evan, îşi dădu seama cu groază. Nu trebuia mai ales să devină acest gen de individ detestabil care nu ştie să facă decât să otrăvească viitorul. Era pe punctul de a abandona totul şi să-i mărturisească lui Matthew motivul venirii ei pe insulă, punându-l în gardă împotriva eventualilor ziarişti prea curioşi.

- Te-a mirat că te-am recunoscut?

Joanna oftă: nu mai era posibil să-i spună ceva. De altfel, trebuia să recunoască cinstit că n-ar fi avut îndrăzneala să înfrunte o furie mai mult decât probabilă...

- Da, am fost într-adevăr foarte surprinsă. Cum naiba aţi putut, după atâta timp .. ?

-Datorită câtorva fotografii! spuse el cu un zâmbet larg.

Era prima dată când Matthew zâmbea astfel. Joanna estimă că asta îi dădea un aer extrem de tineresc. Accentuând acest farmec la care, împotriva voinţei ei, Joanna era departe de a fi insensibilă...

- Tatăl tău îmi scria din când în când şi în ultima lui scrisoare, a strecurat o fotografie de-a ta. A fost făcută cu ocazia înmânării unui premiu pentru desen artistic, cred. Era într-adevăr foarte mândru de tine, Joanna. Stiai? Si mama ta vitregă este la fel de mulţumită de realizările tale?

-Marcia?

Joanna ezită. Trebuia oare să-i spună? Încerca un adânc sentiment de încredere faţă de acest unchi necunoscut, ea care învăţase să nu se încreadă niciodată în primul venit. Dar acesta îl cunoştea foarte bine pe tatăl ei şi fusese adesea invitat în casă înainte ca Marcia să apară în

decor.

- De fapt, Marcia şi cu mine nu ne vedem prea mult, răspunse ea în cele din urmă.

-Ce vrei să spui? Nu vă înţelegeţi?

-Nu foarte bine, nu... La revedere, domnule Wilder. Am fost încântată că v-am întâlnit într-un mod atât de neaşteptat în acest golfuleţ! Sper să vă revăd în curând.

Acum era nerăbdătoare să plece. Voia să se întoarcă la hotel, să se schimbe şi să se gândească în linişte la un nou plan de bătaie fără prezenţa acestui Matthew care o tulbura foarte mult. Să revină să-l înfrunte pe baze noi, mult mai sigură de ea însăşi, cu întrebări pregătite cu grijă în mintea ei, gata să fie lansate într-o ordine hotărâtă o dată pentru totdeauna. Să nu se mai lase descumpănită de acest bărbat ciudat şi de răspunsurile lui deconcertante... Întinse mâna spre el ca să-şi ia rămas-bun.

Dar Matthew nu răspunse la acest gest şi Joanna lăsă să-i cadă braţul, peste măsură de încurcată şi de furioasă pe ea însăşi. Unde fugiseră acele frumoase hotărâri de-abia schiţate în minutul precedent?

Se întrebă cum va reuşi să plece. Dar Matthew continua, imperturbabil, propriile lui întrebări. Ca şi cum ea era cea spionată şi căreia el voia să-i smulgă cele mai mici fapte din viaţa

ei curentă.

- Te-ai certat cu Marcia? Tatăl tău n-a părăsit-o totuşi ca pe o văduvă tristă, fără resurse?

Vocea lui era uimitor de ironică.

Joanna simţi deodată o mare simpatie pentru acest sălbatic. Ar fi vrut să-şi dea drumul şi să-i spună în fine tot ce-o şocase, o rănise în timpul acestor ultime lungi luni de suferinţă. Dar se răzgândi imediat. La urma urmei, acest unchi Matt nu era decât un străin pentru ea.

- Plec acum, spuse ea fără să răspundă întrebării lui. Mulţumesc pentru sucul de fructe, a fost delicios şi într- adevăr foarte generos din partea dumitale!

Drept răspuns, însoţitorul ei înclină capul, foarte ceremonios.

- Dar vă rog, domnişoară!

Râdea de ea, se revoltă Joanna. Nu mai era o fetiţă şi va şti să i-o spună...

- Atunci, la revedere...

Asta a fost tot ceea putu, cu timiditate, să-i răspundă.

-La revedere, Joanna. Vacanţă plăcută! Si când îşi adună destul curaj să privească în spatele ei, el dispăruse deja.

Joanna se trezi, în dimineaţa următoare, cu o durere de cap îngrozitoare. Drumul lung în soare

din ajun o epuizase complet. Comandă prin telefon un bol mare de cafea şi câteva felii de pâine prăjită. Apoi se repezi sub duş. Se destindea încetul cu încetul, savurând şuvoiul de apă pe pielea ei goală, când telefonul începu să sune cu furie. Hotărî mai întâi să refuze cu energie să răspundă şi să rămână sub duş. Dar se repezi în dormitor şi ridică receptorul: dacă măcar ar fi Matthew!

Oftă fără reţinere când auzi la celălalt capăt al firului vocea mereu grăbită, neliniştită şi dezagreabilă a lui Evan. Ce ghinion... N-avea nimic să-i spună şi va fi cu siguranţă furios. Părul ud inunda cuvertura şi mari bule de săpun alunecau încet pe pielea ei deja cafenie.

Era destul de neplăcut să stea cu apa curgând pe ea şi simţi că devine foarte prost dispusă.

- Evan, sper că este o problemă de viaţă şi de moarte ca să mă scoţi de sub un duş minunat!

-Ţi-am telefonat doar ca să aflu noutăţi, Joanna. Îţi aminteşti că trebuia să rămânem în legătură? Sunt trei zile de când n-am nici o veste.

- Evan, am ajuns la Mango Key abia ieri după-amiază!

-N-are importanţă! Ai ceva să-mi spui? Nu uita ce trebuie să faci acolo, Joanna!

- De ieri? Evan, puţină răbdare, te rog! Nu pot să mă dau peste cap în douăzeci şi patru de ore!

- Când intenţionezi să te duci să-l vezi?

Evan părea acum mai puţin agresiv, şi vocea lui se îmblânzise puţin... Cu puţin noroc, a fi posibil să scape de o inevitabilă mustrare.

- Când... Evan, casa este aproape inabordabilă! Este înconjurată de garduri înalte, mărginite de grilaje din fier forjat încuiate! Si nu sunt sigură că nu are o hoardă de buldogi turbaţi în spate, gata să sară pe carne proaspătă!

- Descurcă-te, nu vreau să ştiu! La urma urmei, pe tine te plătesc pentru asta, nu pe altcineva!

- Sper să fiu la înălţime pentru a câştiga aceşti bani... remarcă Joanna, cu amărăciune.

Evan deveni mai linguşitor.

- Curaj, Joanna! Am încredere în tine. Dacă există cineva care poate s-o facă, aceea eşti tu...

- Vom vedea... La revedere, adăugă ea foarte repede, cu lacrimi neaşteptate udându-i pleoapele.

Si închise înainte ca Evan să aibă timp de a adăuga un singur cuvânt.

Abandonând duşul, Joanna se şterse cu grijă şi îmbrăcă un costum de baie de un încântător roşu-închis. Apoi îşi puse o fustă de acelaşi roşu

şi se instală în faţa micului său dejun, frumos aranjat de chelnerul de etaj pe o mică masă joasă de pe terasă. Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se forţă să înghită patru aspirine. Trebuia neapărat să fie în plină formă pentru a rezolva cu bine această treabă detestabilă.

Un peisaj de vis, încântător, se desfăşura în faţa ochilor ei... Dar nu era în dispoziţia să-l aprecieze. Se simţea vinovată: mai întâi, îi ascunsese lui Matthew Wilder că venise expres pe insulă ca să-l vadă, să-i smulgă câteva informaţii şi apoi îi ascunsese lui Evan că-l văzuse pe Matthew în ajun.

Durerea de cap se potolea încetul cu încetul. Aspirinele fuseseră eficace. Joanna binecuvântă prudenţa doamnei Morris, care-i strecurase această cutie cu medicamente în valiză. La ea se refugiase Joanna după groaznica scenă cu Marcia. Doamna Morris îi oferise casă şi masă până când Joanna s-a resemnat să accepte propunerea lui Evan. Joanna îşi lăsase aici toate lucrurile, ca să le găsească la întoarcere. Doamna Morris fusese atât de amabilă, atât de delicat de atentă cu ea în acele zile de descumpănire totală. Joanna avu un zâmbet de tandreţe şi hotărî să-i trimită o serie de cărţi poştale din regiune când o să acumuleze suficientă energie pentru a merge la micul magazin din josul străzii.

Se refugie într-un loc umbrit al terasei, cu un roman pe genunchi şi hotărî să-şi acorde o dimineaţă de lenevie binemeritată. Existau atâtea lucruri de vizitat, de admirat, de descoperit. Piscina de sub terasă răsuna de strigăte de copii veseli şi zgomotoşi. Părinţii lor zâmbeau, întinşi pe marginea pardosită cu marmură, fericiţi, încântaţi, bronzaţi de soarele Floridei. Toate problemele fuseseră alungate cu grijă undeva foarte departe. Văzându-i atât de nepăsători, Joanna avu poftă să se scalde, să se scufunde în apa limpede pentru a-şi alina zbuciumul şi a uita de necazuri.

***

Plonjă în apele golfului şi se abandonă plăcerii de a se răcori după arsura soarelui. Înota încet în apa rece: peştii mergeau în faţa ei. Se scufundă în adânc cu ochii deschişi. Se minună să vadă bogăţia florei şi faunei acvatice. Zeci de peşti defilau prin faţa ei într-un balet feeric de albastru, roşu, verde şi portocaliu. Câteva cochilii pe nisip atrăgeau strania lumină maritimă care ardea ca nişte raze incandescente pe fundul apei. Un enorm recif de coral îi atrase atenţia. Se îndreptă spre el, încântată. Era ca o tufă de un albastru-verzui foarte ciudat... Joanna se întrebă dacă nu visa... Poate că zânele mării o răpiseră, ducând-o într-un tărâm fantastic. Dar se scutură viguros, încetă să divagheze şi se

îndepărtă. Fusese prevenită că era periculos să se apropie prea mult de masivele de corali: unii dintre ei sunt otrăvitori şi nu este niciodată foarte uşor să-i recunoşti. Continuă să înoate câtva timp înainte să se simtă atât de epuizată încât abia avu puterea să revină pe ţărm.

Era timpul prânzului când se aruncă în fine pe şezlong. După ce se odihni, înghiţi rapid o limbă-de-mare cu banane într-un mic restaurant de lângă hotel. Un desert cu mango şi nuci de cocos proaspete o făcu să uite toate mizeriile din lume.

Le regăsi totuşi foarte repede când urcă în camera ei. Nu vedea nici o cale de a-l întâlni din nou pe Matthew Wilder. Doar dacă o invita la el... Ar fi putut înregistra mii de detalii în cursul unei conversaţii sau privind pereţii şi cărţile pe care le avea, furnizându-i lui Evan tot ce ar fi vrut cu privire la acele pretinse mistere!

Joanna părăsi hotelul spre sfârşitul după-amiezii, când soarele îşi pierduse puţin din intensitate. Se plimbă pe micile drumuri care înconjurau hotelul, orpindu-se ici şi colo pentru a ciuguli câteva fantezii pe care putea să le dorească dintre mărfurile expuse pe marginea străzilor. Se opri câteva minute ca să savureze toată frumuseţea mării şi privi stelele deja gata să invadeze cerul.

Matthew Wilder alesese un paradis pe

pământ pentru a se ascunde... Dar de ce să se ascundă? se întrebă Joanna. Fusese oare teribil de decepţionat? Poate o experienţă ştiinţifică ratată... Tatăl ei îi povestise de multe ori că unchiul Matt se ocupa de bolile tropicale. Îi mărturisise că realiza cercetări foarte revoluţionare în perioada dispariţiei sale. Poate că Matthew făcuse o eroare de neiertat... Totuşi, îi era greu să creadă că acest bărbat atât de autoritar, atât de sigur de el, ar fi putut comite o singură greşeală. Părea atât de infailibil, de autoritar.

Mai verosimil ar fi fost să-şi continue cercetările într-un laborator secret, pentru a fi la adăpost de oameni indiscreţi, ziarişti, curioşi ca Evan, ca ea... Odioasa meschinărie a ceea ce avea de făcut pentru Evan îi apărea din ce în ce mai clar. A scormoni în viaţa acestui Matthew Wilder nu era o treabă fără importanţă. Oftă. Dacă măcar ar fi fost mai bătrân! Era prea tânăr pentru a fi un unchi credibil. Si pentru el, ea nu era decât fiica unui vechi prieten. Nu-i va acorda nici un fel de atenţie şi după toate aparenţele nu-i păsa nici cât negru sub unghie s-o revadă într-o zi. Numai pentru că-l găsea foarte atrăgător, refuza să se arunce de gâtul lui, cerându-i o întrevedere pentru un ziar de scandal sau pe aproape...

- Pot să vă duc geanta, domnişoară?

Vocea prea amabilă întrerupse dezagreabil gândurile Joannei. Întoarse o faţă acră spre cel care o apostrofase şi recunoscu unul din tinerii care locuiau la hotel.

-Cum? făcu ea tăios.

- Păreaţi puţin singură, declară el fără să pară ofensat de lipsa ei de amabilitate. Atunci, m-am gândit că veţi fi fără îndoială încântată să aveţi puţină companie...

Părea plin de speranţă. Joanna oftă. La urma urmei, nu era în firea ei să fie atât de nepoliticoasă cu necunoscuţii. Răspunse mai blând:

-Îmi pare rău, dar nu sunt o foarte bună companie în acest moment.

Apoi, adăuga repede, cu o notă de ironie, înainte să apară întrebările inevitabile:

- Da, vin din Anglia, nu, nu este prima dată când vin în Statele Unite, da, sunt încântată de vacanţa mea...

- Si cât timp rămâneţi? întrebă imediat tânărul, fără a părea foarte surprins. Mă numesc Tom Conolly, şi dumneavoastră?

- Haide, n-o lua prea repede! Si mulţumesc pentru escorta dumneavoastră curtenitoare. Este suficient, de data asta...

Se pregătea să urce în camera sa când Carlos, recepţionerul, o interpelă:

- Domnişoară Holland!

Joanna îşi muşcă buzele, exasperată. Sansa o urmărea: fermecătorul tânăr avusese tot răgazul să-i înregistreze numele şi Dumnezeu ştie cum va fi importunată acum! Se apropie de Carlos.

- Există un mesaj pentru dumneavoastră.
- Un mesaj?

Pulsul Joannei începu să bată nebuneşte, apoi se calmă. Evan voia oare din nou să-i strice liniştea?

- Ce fel de mesaj?
- Domnul Wilder a sunat, spuse Carlos întinzându-i o hârtie. A lăsat numărul lui de telefon şi doreşte să-l chemaţi îndată ce vă întoarceţi.

Capitolul 4

Joanna se pregăti pentru cină, plină de teamă. Era crucial să nu piardă nimic din această ocazie într-adevăr nesperată! Îşi petrecuse ziua repetând nervoasă cele câteva fraze de început pe care şi le imaginase: ce noroc extraordinar aveţi să trăiţi într-un astfel de paradis! Presupun că nu vă veţi mai întoarce niciodată în Anglia... Dar nu vă simţiţi puţin cam singur fără prietenii dumneavoastră? Si ce lucraţi în acest moment? Cercetările avansează?

În acest punct, în general, se simţea complet pierdută. Această invitaţie la cină fusese prea nesperată. Când îl sunase în ajun, seara, îşi închipuise că descoperise secretul şi că va avea de îndurat cea mai mare furie din tânăra ei viaţă. Murea de teamă.

Dar el fusese foarte amabil, invitând-o la cină în ziua următoare. În propria lui casă:

- La cină, bâiguise ea, fără a îndrăzni să creadă. La dumneavoastră? Dar spuneaţi că nu primiţi pe nimeni acasă. îşi muşcase imediat degetele de prostia ei. Dacă îşi va schimba părerea, acum? Îi aducea tot ce-şi dorea pe un platou de argint şi ea întreba prosteşte dacă era într- adevăr sigur...

- Sunt gata să fac o excepţie pentru fiica lui Drew. Ia un taxi şi să fii aici la ora opt.

„Nu sunt hotărâtă să fac genul acesta de

treabă“, se gândi ea, obosită de atâtea emoţii una după alta.

Joanna de-abia dormise în acea noapte. La primele licăriri ale zorilor, se aruncase în piscină pentru a-şi îneca acolo enervarea. Apoi înghiţise cu lăcomie câteva tarte cu zmeură, nervos de flămândă. Le descoperise în patiseria de pe Coconut Grove, la câteva minute de hotel, într-un cartier foarte elegant al insulei. Izbucnise într-un râs nebun de nepotolit în faţa privirii uimite a tinerei chelneriţe. În cele din urmă, plecase să exploreze cu înverşunare toate magazinele de pe străzile vecine pentru a face mii de nebunii. Pe scurt, la sfârşitul zilei nu era decât un ghem de ţepi zbârliţi, gata să sară în faţa bădăranului care ar fi îndrăznit să-i spună bună ziua.

După un ultim retuş al machiajului, Joanna rămase un lung moment să se privească, nehotărâtă, în oglindă. Ce-ar trebui să poarte, astă-seară? Se hotărî în cele din urmă pentru o tunică foarte uşoară de mătase grej şi o fustă puţin mai închisă, care se mula savant pe fiecare curbă a şoldurilor ei. Gulerul adânc şi pătrat al tunicii atrăgea irezistibil privirile spre sânii ei tineri, fermi şi rotunzi. Un lanţ greu de aur şi o brăţară de aur gravat aprindea sclipiri pe pielea ei ca ambra. Părul lung strâns într-un coc îi îmbătrânea puţin faţa. Joanna se privi lung în

oglindă şi zâmbi la imposibilitatea de a fi luată de acum înainte drept o copilă.

Nu Matthew Wilder îi deschise uşa, ci o femeie de vreo treizeci de ani. Părul foarte scurt, roşu, încadra o faţă plină cu pielea foarte albă. Un şorţ de bucătărie peste o rochie de bumbac verde întindea voluptuos stofa peste sânii ei grei. Îi aruncă Joannei o privire foarte puţin cordială.

- Sunt Joanna Holland, spuse aceasta cu un aer puţin nesigur.

Femeia îi deschise grilajul exact atât cât să se poată strecura Joanna, îl încuie din nou conştiincios apoi, cu un gest din cap, îi indică drumul până la casă. Joanna traversă tufe de magnolii cu flori roşii, hibiscus cu frunze proaspete, salcâmi înfloriţi, cocotieri încovoiaţi. Grădina lui Matthew era o feerie tropicală strălucind de mii de culori sub lumina felinarelor verandei. Se ghicea o iarbă verde, moale, atunci când o atingeai cu picioarele, în jurul unui mic bazin acoperit de nuferi.

Ascunzătoarea lui Matthew n-avea nimic dintr-o izolare de sihastru: luminată, casa ieşea drept dintr-un basm din o mie şi una de nopţi. Sub verandă, se aflau minunatele grădini ale Babilonului oferite ochilor unor rari admiratori.

În holul pardosit cu dale negre şi albe, Joanna

se înseninã de admiraţie. Pe o masă grea de sticlă într-o vază de bronz se aflau o mulţime de rododendroni galbeni ca soarele. Mai departe, două trepte mici din lemn de mahon duceau la un salon de proporţii armonioase.

Joanna uită o clipă de ancheta ei, alinată de frumuseţea şi de luxul locurilor. Matthew se înconjurase de tot ce era posibil de imaginat pentru confortul uman şi plăcerea ochilor. Câteva lămpi halogene permiteau o viaţă florală care să se dezvolte ca în plină zi.

Joanna se opri în faţa unei colecţii impresionante de copaci pitici decorativi chinezeşti de forme ciudate. Aceşti mici arbori o umpluse întotdeauna de uimire. Oare Matthew avea şi acest talent minunat de grădinar meticulos? Dar care erau atunci cercetările lui?

- Aşteptaţi aici! îi ordonă brusc femeia.

Cine era această femeie? O prietenă, o amantă? Cu siguranţă, mult mai mult decât o menajeră, în orice caz.

Era vizibil în legănarea îndrăzneaţă a şoldurilor când mergea şi în aerul sigur cu care călca podeaua acestui palat.

-Joanna?

Matthew traversă holul în întâmpinarea ei. Ea tresări, nervoasă. Era îmbrăcat în negru.

- Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi.

Vino în salon.

Într-un efort disperat de a rupe farmecul pe care-l
exercita asupra ei, Joanna vru să privească în altă parte şi să-şi concentreze atenţia asupra unei litografii de Chagall de pe peretele opus.

Salonul era o încăpere mare înzestrată cu canapele de catifea, în jurul unei biblioteci din lemn de culoare închisă, oferind o perspectivă frumoasă ochiului. În fundul încăperii se deschidea un şemineu perfect inutil. Mai multe tablouri decorau pereţii. În afară de Chagall, Joanna descoperi uluită un tablou de o calitate rară, a unui pictor chinez puţin cunoscut. Ea îl văzuse expus într-o galerie mică din Chelsea, la Londra, şi fusese încântată să-l descopere.

-Cum naiba aţi putut cunoaşte acest pictor? Mi s-a spus totuşi că era prima dată când expunea în Europa! Si era la Londra, într-o mică galerie. Aţi văzut această expoziţie?

- Nu, dar îl cunosc pe Zhang Li Shi foarte bine. L-am îngrijit într-o zi în Africa. Si mi-a dat acest tablou pentru a-mi mulţumi pentru îngrijirile acordate. Îţi place? Este destul de puţin obişnuit, totuşi. Era dezamăgit că a fost atât de puţin apreciat la Londra...

- Îmi place mult această piesă, spuse Joanna, circumspectă.

- Si mie. Aici am strâns toate lucrurile care mi-au rămas la inimă. Dar ia loc. Ce vrei să bei?

- Un Porto foarte rece, vă rog.

Matthew îi oferi un pahar, apoi îşi turnă o porţie zdravănă de whisky şi reveni să se instaleze în faţa ei.

- Aşadar, mereu încântată de vacanţă?

Joanna bău o înghiţitură lungă din pahar, pentru a-şi face puţin curaj. Unde dispăruseră oare toate întrebările ei? Faimosul tir neîntrerupt la care trebuia să-l supună?

-Da... Hotelul este foarte agreabil şi timpul a fost o adevărată binecuvântare până acum, răspunse ea.

- În general da, în această perioadă, răspunse el sentenţios. Mai târziu, este mult mai umed şi insula devine brusc mai puţin plină de turişti. Spune-mi, se întrerupse el, ai purtat întotdeauna ochelari, nu?

-Vă amintiţi?

-Îmi amintesc de o fetiţă cu codiţe şi ochelari, care cerea întotdeauna să vadă ce-i adusesem din călătoriile mele înainte chiar să pun jos valizele!

- Ah, da? Îmi amintesc de o brăţară şi de asemenea de o tobă. Si de o grămadă de perle într-o cutiuţă de lemn sculptat!

- A trecut atâta timp... murmură Matthew aproape pentru el însuşi.

Joanna se grăbi să încuviinţeze.

- Unsprezece ani, pentru a fi exacţi. Nu eram decât o fetiţă.

-Oh, nu! spuse el cu brutalitate. Mă îmbătrâneşti teribil.

- Nu sunteţi cu siguranţă bătrân, spuse ea impulsiv. În orice caz, mult mai puţin decât credeam! Vreau să spun...

Roşie de ruşine, nu mai ştia cum să continue.

- Am... am crezut întotdeauna că aveţi vârsta tatei... fiindcă eraţi prietenul lui, credeam că eraţi un fel de tată sau de bunic. Cu această barbă zbârlită...

Este adevărat.

-Tata ar fi împlinit patruzeci şi cinci de ani anul acesta.

- Eu am aproape patruzeci...

Joanna scutură din cap.

- Nu păreţi!

- Mulţumesc, dar o simt teribil în cea mai mare parte din timp.

-Pentru că aţi părăsit Anglia? Aveaţi nevoie să vă odihniţi?

Urmă o scurtă tăcere foarte jenantă pentru Joanna. Mersese oare prea departe? Matthew îşi termina băutura fără să spună nimic. Dacă refuza să răspundă la fiecare întrebare a ei, nu va avea nimic să-i ofere lui Evan, care s-ar îneca

de furie...

Ignorând întrebarea ei, Matthew spuse în fine:

- Dar nu te-am invitat ca să vorbim despre mine. Dimpotrivă, aş vrea să vorbim despre tine. Vreau să ştiu, ce faci singură la mii de kilometri de casă. Marcia îşi neglijează responsabilităţile de mamă iubitoare, la Londra?

Tânăra femeie cu părul roşu reapăru ca să anunţe cina. „Salvaţi de gong“, îşi spuse Joanna, uşurată că nu trebuie să răspundă la întrebările lui Matthew.

-Mulţumesc, Elena.

Matthew se ridică.

-De fapt, v-aţi prezentat una alteia? Joanna Holland, Elena Massey. Elena este... menajera mea.

Ce însemna oare această ezitare?

- Bună ziua, domnişoară Massey, murmură ea, forţându-se să fie politicoasă.

Cealaltă femeie surâse şi aruncă o privire rapidă lui Matthew.

- Doamna Massey, nu domnişoara. Încântată să vă cunosc.

Pe drumul care ducea la sufragerie, Joanna rumegă două adevăruri uimitoare: mai întâi, Matthew se preocupa de situaţia sa de biată orfană dezmoştenită, apoi, departe de a duce o viaţă de pustnic, se pare că-şi găsea consolarea

în farmecele generoase ale Elenei.

Cina fu delicioasă, cu scoici, berbec parfumat cu ardei roşii şi verzi, cu ierburi aromatice. Terminară cu o tartă uşoară cu lămâie presărată cu scorţişoară. Matthew fu gânditor tot timpul cinei şi de-abia vorbi. Elena se ducea şi venea fără oprire şi era dificil în aceste condiţii să întreţină o conversaţie neîntreruptă. Dar când au revenit în salon, Matthew întrebă abrupt:

- Tatăl tău nu ţi-a spus niciodată că este primejdios să călătoreşti singură? Si Marcia? N-are nici un control asupra averii tale?

- Asta ar fi greu, deoarece n-am bani.

Joanna îşi puse ceaşca de cafea pe măsuţa joasă de lângă genunchii ei şi adăugă în grabă:

- În fine, nu mulţi...

Matthew se încruntă.

- Totuşi, tatăl tău era bogat!

- Da, răspunse Joanna, ezitând. Dar n-a lăsat testament.

- Ce vrei să spui? întrebă Matthew. Ce s-a petrecut?

- Nu mare lucru.

Joanna ridică din umeri.

- Înseamnă că Marcia controlează averea tatei, asta-i tot!

Matthew înjură.

- Drew a fost întotdeauna un imbecil când

era vorba despre Marcia! Ce vei face?

-Ce vreţi să fac?

Joanna se întoarse spre el ca să-l privească în ochi şi tremură văzându-l atât de aproape de ea. La mişcarea lui instinctivă de a se da înapoi, ea ghici că nu avusese intenţia să se apropie atât de mult. Ochii lor se reîntâlniră şi Joanna simţi un şoc care se repercută până în adâncul fiinţei ei. Aerul păru că se rarefiază în jurul lor. Matthew se îndepărtă grăbit şi totul reveni la normal. Visase? Totul devenea straniu în această casă.

- Vrei să bei ceva înainte de a pleca?

Era vizibil că o îndemna la o retragere imediată. Dar Joanna refuză să priceapă subînţelesul prea evident şi ceru un lichior tare din trestie de zahăr braziliană, stropit cu un suc de lămâie verde.

-Nu te înţeleg deloc, reluă Matthew servind-o. De ce nu eşti la Londra pentru a aranja asta cu notarul tatălui tău?

Joanna nu se putu împiedica să râdă şi fu cât pe ce să se înece cu lichiorul ei.

-Ce este atât de nostim?

- Notarul tatei? Este o altă poveste. Nu veţi avea răbdare s-o ascultaţi până la capăt! Nu, aveam realmente nevoie să mă odihnesc.

- Si de ce ai ales Florida?

- Este un loc pe care am vrut întotdeauna

să-l cunosc.

Joanna roşea că trebuia să mintă. Si totuşi, îi era
imposibil să-i spună ceva... Hotărât lucru, se simţea rău în rolul de mincinoasă înrăită. Când va putea oare să-i spună adevărul? Oftă de oboseală şi-şi puse paharul gol pe măsuţă. Lichiorul îi încălzise tot corpul şi se simţea gata să petreacă o seară liniştită în compania lui Matthew. Poate că în timpul acesta va voi să-i împărtăşească unele din aventurile lui.

Matthew nu răspundea nimic, taciturn. Apoi, cu o indiferenţă uimitoare, spuse în fine:

- Bine, îţi voi chema un taxi.

Această voce care anunţa un sfârşit iminent îi aminti brusc Joannei că nu făcuse progrese în această invitaţie politicoasă şi că seara se termina fără să fi aflat nimic despre el. Trebuia să găsească ceva ca să-l oprească.

- N-aţi putea să mă însoţiţi? Într-adevăr, este târziu şi mi-e puţin teamă de...

Cu atât mai rău! Va trece drept o curcă plouată, dar...

Trebui să insiste, apoi Matthew sfârşise prin a se duce să scoată maşina din garaj.

Rulară un timp în tăcere. Joanna îşi adună tot curajul ca să întrebe:

- De ce conduceţi atât de puţin? Nu părăsiţi

niciodată insula?

- Da, mormăi el fără să pară câtuşi de puţin interesat de conversaţie.

Joanna rezistă:

- Niciodată nu vă regretaţi prietenii? Si...

-Nu. Nu regret pe nimeni şi nu vreau să mă întorc vreodată în Anglia! Acum, vrei să nu te amesteci în ceea ce nu te priveşte şi să mă laşi în pace?

Speriată de această explozie de furie, Joanna se chirci în colţul ei.

-Si cercetările dumneavoastră...

- Cine ţi-a spus că fac cercetări? o întrerupse Matthew imediat.

-Nimeni... În fine, tata... mi-a spus odată că făceaţi ceva în legătură cu bolile tropicale, asta-i tot. Eram doar curioasă să...

- Uită totul, te rog. Asta nu prezintă nici un interes. Si lasă-mă în pace. Înţelege că acum sunt scos din circulaţie. Definitiv scos din circulaţie, reluă el cu amărăciune.

Capitolul 5

Două zile mai târziu, telefonă Evan.

Joanna îşi petrecuse timpul de la acea faimoasă cină în compania lui Matthew, încercând să inventeze un motiv rezonabil ca să-l întâlnească din nou. La telefon, Evan o învinovăţi: ea deveni conştientă atunci că nu acţiona pe seama lui. Dimpotrivă, nevoia ei de a-l vedea pe Matthew devenise în întregime personală. De altfel, era destul de ridicol: Matthew n-o încurajase câtuşi de puţin şi o condusese fără să mai adauge nimic. Avusese chiar dezagreabila impresie că fusese o nesuferită pe care de-abia o suportase în numele unui anumit trecut.

Totuşi, subiectul îndărătnic al anchetelor ei împotmolite o obseda în permanenţă. Era prima imagine care îi dansa prin faţa ochilor dimineaţa la trezire şi încă o frământa seara înainte de a adormi. Este adevărat că dormea foarte rău în ultimul timp. Era urmărită de viziuni de coşmar în care apărea umbra confuză a Elenei Massey. Rumega aceste triste viziuni în toate dimineţile în zori şi-i era greu să mai adoarmă după aceea.

Evan o sună tocmai când îşi termina prânzul foarte întârziat pe terasă. Aşteptând ca numele să-i fie rostit de recepţionerul hotelului, Joanna tremură de speranţă. Era oare posibil să fie

Matthew? Dar când luă telefonul într-una din cabinele din hol, coborî repede pe pământ: nu era decât Evan...

- Nu-mi spune iar că nu l-ai văzut, sau fac o nenorocire! spuse el furios înainte chiar ca Joanna să aibă timp să rostească un singur cuvânt.

Joanna se sprijini, descurajată, de peretele răcoros al cabinei telefonice.

Holul era pustiu la această oră a zilei. La începutul după-amiezii, toată lumea era pe marginea piscinei sau zburda pe nisip ca să caute cochilii de scoici. Numai Carlos rămânea în spatele biroului de la recepţie. Nici el nu mai avea eternul zâmbet de comandă care o exaspera pe Joanna atât de mult în primele zile. Melancolic, frunzărea hârtiile de-abia înnegrite de cerneală. Mai departe, în sala restaurantului, un chelner puţin zelos aranja masa pentru seară. Se auzea un zgomot vag de aspirator la primul etaj. Dar erau singurele activităţi pe care Joanna putea să le vadă.

Oboseala se aşternu pe faţa ei. Din nou Evan, cu eternele lui reproşuri... Când va putea să rămână liniştită ca să reflecteze la sentimentele noi care o tulburau? Joanna nu mai putea să suporte această aşteptare disperată. Nu mai dormea şi faţa ei avea aspectul extenuat al celor

care lucrează noaptea şi dorm ziua. Din ce în ce mai mult, dorea să se ascundă într-un colţ întunecat ca să plângă după pofta inimii. Viaţa ei i se părea o tragicomedie ieftină.

Ce trebuia să-i răspundă lui Evan ca să n-o umilească mai mult?

- Din nenorocire nu, spuse ea în fine, fără tragere de inimă. L-am văzut, dar nu am nimic să-ţi spun.

- Cum? urlă Evan. Joanna, dacă l-ai văzut pe Matthew Wilder, inevitabil i-ai vorbit... Nu încerca să te eschivezi! Te previn că sunt suficient de prost dispus şi aşa!

-Asta nu era cazul să precizezi, Evan, remarcasem. Dar te asigur că nu ştiu mai mult decât...

- Dar pune-i întrebări, pentru numele lui Dumnezeu!

- Evan! Joanna simţea că fierbe. Ce-ar trebui să fac? Să formulez un chestionar în trei exemplare şi să i-l trimit prin poştă?

-Joanna, ştii foarte bine ce vreau să spun. Vreau răspunsuri. Te descurci cum crezi de cuviinţă, dar pretind să ştiu ceva concret când îţi telefonez!

- Puţină răbdare! Eşti exasperant! L-am văzut, asta nu este aşa rău! Am cinat chiar la el acasă!

- Adevărat? Evan era surescitat. Joanna, bravo! Felicitări! Îmi cer scuze de mii de ori că te-am bruscat şi eu...

Joanna întrerupse sec acest moment de lirism.

- Te previn imediat, refuză categoric să vorbească despre el însuşi! Mi-a pus întrebări şi nu-i pasă de ale mele!

- N-are importanţă, o va face! Si mai curând decât crezi! L-ai cucerit, Joanna!

Evan deja deţinea ştirea secolului.

- Un bărbat despărţit de toţi prietenii, pierdut în singurătatea lui, ameninţat de disperarea cea mai cruntă, va simţi inevitabil nevoia să se destăinuie, este absolut sigur! Eşti fiica celui mai bun prieten al lui şi te-a ţinut ore întregi pe genunchi când erai o fetiţă... În fine, este singur şi...

- Nu, Evan, există o femeie cu el, doamna Massey.

- Massey? Voi verifica. Când îl revezi pe Matthew?

- Nu ştiu.

- Cum?

Vocea lui Evan era din nou furioasă.

- Joanna, este bine stabilit că vei avea cele cincizeci de mii de lire doar când vei avea ceva serios să-mi comunici! Nu sunt un filantrop şi

arunc puţini bani pe fereastră.

Joanna se înfioră de dezgust.

- Asta nu este drept şi o ştii bine... murmură ea.

Dar Evan nici măcar n-o mai asculta.

- La treabă, Joanna. Este tot ceea ce ai de făcut şi nu este atât de greu. N-ai decât să-ţi foloseşti mutrişoara frumoasă într-un mod destul de convingător ca să-l faci să aducă tot trecutul lui pe genunchii tăi. Eşti întru totul capabilă să reuşeşti! Sună-mă când vei avea noutăţi.

- Îţi mulţumesc că-mi acorzi onorabila dumitale încredere, dar îţi spun că nu avansez şi că voi bate încă mult timp pasul pe loc, murmură Joanna.

Dar în zadar: Evan, indiferent la tot ceea ce nu ţinea de articolul lui potenţial, închisese fără să-i spună la revedere.

-Bădăran!

Din nenorocire, asta n-o uşura deloc cum ar fi trebuit. Îl ura pe Evan, curiozitatea lui nesăţioasă şi meseria de ziarist de senzaţie. Dar dacă voia să supravieţuiască, trebuia să înveţe să acţioneze fără scupule, chiar dacă pentru asta era necesar să-şi calce în picioare toate principiile.

Joanna era încă în cabina telefonică, răcorindu-şi pielea goală a spatelui de peretele

de sticlă când Tom Conolly ieşi din ascensor. Ochii lui străluciră de exaltare juvenilă când o văzu. Spre necazul ei, înaintă spre ea.

-Bună ziua! S-ar spune că tocmai aţi primit veşti proaste. Iubitul v-a lăsat baltă?

- Aproape... Joanna se îndepărtă puţin de perete. Vă rog să mă scuzaţi...

- Ei, nu plecaţi! Nu pot face nimic dacă bătrânul dumneavoastră naiv a hotărât că afacerile lui erau mai importante. Voi face o cursă cu un velier după-amiază. Vreţi să veniţi cu mine?

- Nu... Joanna încercă să-şi îndulcească refuzul printr-un zâmbet timid. Nu mă simt foarte bine. Voi urca în camera mea.

-Mă lăsaţi să vin cu dumneavoastră? La ce etaj staţi? Lăsaţi-mă să ghicesc: la al patrulea?

- Pe-aproape... spuse ea sec. Se simţea puţin mai bine ca adineauri şi dorea să se debaraseze destul de repede de pisălog. O după-amiază bună. Vă voi admira de la fereastra mea...

-Promiteţi... Joanna?

- Cum aţi reuşit să aflaţi prenumele meu? I-aţi dat un bacşiş enorm lui Carlos?

- Nu, am fost mult mai şiret.

Ochii lui sclipeau de maliţiozitate. Joanna nu se putu împiedica să zâmbească.

- L-am făcut să vorbească despre dumneavostră în ziua când urcaţi în cameră ca să daţi acel telefon.

- Carlos este un flecar incorigibil! oftă Joanna.

- Da, este foarte practic...

Tom era drăguţ, la urma urmei.

- Ah! Este prima dată când vă aud râzând! Ar trebui s-o faceţi mai des! Vă stă atât de bine... Sincer, n-ar trebui să petreceţi după-amiaza plictisindu-vă în cameră. Este atât de frumos, ar fi într-adevăr păcat! Aţi admirat deja bariera de coral?

Joanna nu auzise încă vorbindu-se despre această barieră de coral. Este adevărat că n-avusese timp să se plimbe în jurul insulei.

- Să nu-mi spuneţi că n-aţi văzut nici un bar! Este faima insulei. Închiriaţi o ambarcaţiune cu fundul de sticlă şi plimbaţi-vă de jur-împrejur, privind peştii fixându-vă cu ochii lor rotunzi... Este fantastic! Si dacă sunteţi într-adevăr îndrăzneaţă, puteţi să închiriaţi un echipament de scufundări submarine pentru a face explorări! Nu-i aşa că vă tentează?

- Nu, de fapt, nu cu adevărat... îmi pare rău, dar...

- Să mă duc naibii, aşa-i?

- Poate altă dată... murmură Joanna cu

tristeţe.

Joanna îl privi plecând cu un rest de ezitare. Era probabil o proastă că nu-i acceptase invitaţia... La urma urmei, ideea de a-şi petrece după-amiaza în cameră nu era atât de amuzantă şi avea chef mai degrabă să se destindă după această conversaţie cu Evan... Dar n-ar fi fost drept să-i dea false speranţe lui Tom. Era acolo ca să facă ceea ce fusese plătită, chiar dacă nu era în întregime pe gustul ei.

***

Aşteptă ca soarele să-şi piardă puţin din arşiţa înăbuşitoare ca să părăsească hotelul. Seara era plăcută, caldă şi parfumată. O adevărată seară de vacanţă... Pescăruşii se urmăreau strigând pe cerul deja umbrit de noapte. Ici, colo, câteva cupluri se plimbau tandru îmbrăţişate.

Un sentiment înfricoşător de singurătate o copleşi deodată pe Joanna. Ce trebuia să facă pentru a merita fericirea sau, mai simplu, dreptul de a trăi liniştită, eliberată de această anchetă... ?

Joanna mergea pe plajă, cu picioarele în apă. Era teribil de preocupată: să-l întâlnească şi să-l facă să vorbească pe Matthew i se părea mai mult ca niciodată imposibil. Niciodată acesta, foarte la curent cu jurnalismul modern, nu se va

lăsa prins în mica ei manevră. Savantele ei planuri îi păreau teribil de sterile.

Acum că ştia că această coastă era o înlănţuire de plaje particulare, nu se simţea foarte în largul ei. Ar fi detestat ca un servitor arogant să-şi facă o plăcere răutăcioasă s-o întoarcă din drum fără menajamente. Înainta ca un automat, aruncând priviri furişe în jurul ei. Dar ajunse fără neplăceri la mica plajă a lui Matthew. Alese cu atenţie un colţ umbrit, îşi ascunse rapid hainele şi alunecă fără zgomot în apa rece. Se îndepărtă rapid spre larg ca să nu fie zărită de pe ţărm. Dacă va trece cineva, nu va distinge decât vag un cap pe apa întunecată. O îngrămădire de alge împinse spre mare... Nimeni n-o văzuse, era perfect. Se destinse încetul cu încetul, mişcându-şi graţios braţele şi picioarele în apa deja întunecată.

Când soarele apuse în spatele orizontului, se opri să facă pluta şi se smulse din somnolenţă. Teama o cuprindea pe măsură ce se apropia de ţărm. În întunericul crescând, i se făcu brusc frig. Toate temerile reveniră s-o asalteze când ieşi din apă pentru a urca spre grilajul proprietăţii lui Matthew. Hotărât lucru, manevrele ei erau puerile! Era de-a dreptul ridicol să spere că Matthew o va crede o singură secundă. În fine...

Fu cât pe ce să abandoneze totul şi să plece

cât mai repede spre hotel. Dar alergă fără ezitare până la grilajul lui Matthew, dârdâind. Se hotărî să zgâlţâie grilajul zăvorât cu toată forţa, strigându-l pe Matthew cât o ţinea gura.

Trecură câteva minute... Nimeni nu păru să-i acorde cea mai mică atenţie. Teama începu să urce încet în ea. Si dacă Matthew nu era acolo ca să audă tot acest vacarm? Trebuia oare să-şi caute hainele şi să refacă tot drumul pe jos până la hotel? Lacrimi grele îi curgeau pe obraji. Nu putea să creadă că nu va veni nimeni. Si totuşi... Complet descumpănită, epuizată şi în pragul unei crize de nervi, reveni pe plajă. Cum să facă să-şi regăsească drumul în întuneric, ea care niciodată nu se plimbase după căderea nopţii?

Începea să-şi caute hainele când auzi poarta grilajului scârţâind. Se întoarse şi văzu o umbră înaltă apropiindu-se de ea... Luna nu apăruse şi-i era imposibil să distingă ceva. Când individul se apropie mai mult, zări o şuviţă de păr blond. Nu putea fi decât Matthew.

Părea foarte furios.

- Joanna, ce naiba faci aici?
- Înotam, şi... şi cineva mi-a luat hainele... bâigui ea.

Matthew o privea cu scepticism. Nu credea un cuvânt
din ceea ce spunea, era evident. Si scuza

savantă pe care o elaborase în singurătatea camerei ei de la hotel i se păru încă o dată teribil de stupidă.

- Aţi putea să-mi împrumutaţi un pantalon şi o cămaşă? Aş vrea să mă întorc la hotel. Este târziu şi vreau să mă culc.

- Unde înotai, de fapt?

- Pe acolo... Joanna indică un loc la întâmplare. Mă plimbam şi am avut poftă să fac o baie: se făcuse atât de cald! Atunci m-am dezbrăcat, am făcut un pachet din lucrurile mele şi m-am dus să mă scald. Dar când m-am întors pe plajă pentru a-mi lua lucrurile, nu le-am mai găsit. Totuşi, le-am căutat bine, dar nimic de făcut. Eu...

Joanna îşi debita povestea cu o voce din ce în ce mai puţin sigură.

- Si aceşti hoţi răi ţi-au luat totul în afară de ochelari?

- Îi păstrez întotdeauna cu mine: am ochi foarte slabi, ştiţi... Si nu pot să-i scot nici o secundă. Într-adevăr, nu văd nimic fără ei...

- Chiar până într-atât încât să nu vezi pe unde mergeai, presupun... Mă iei drept un imbecil, Joanna?

Joanna ridică din umeri. Totul îi era indiferent acum... Dar se făcea atât de frig! Ar fi dat orice pentru un şort de jogging şi un pulover gros. S-ar

descurca pentru a se reîntoarce la hotel pe jos.

Matthew respiră adânc, fără să-şi ascundă câtuşi de puţin furia.

-Foarte bine! Fiindcă pari atât de hotărâtă, vino în casă...

El se îndreptă spre grilaj, urmat de Joanna.

- Dar să nu crezi că am înghiţit această poveste ridicolă. Poate sunt bătrân şi ramolit în ochii tăi, dar încă nu sunt senil, nu-ţi fie cu supărare!

-Niciodată n-am crezut că sunteţi... protestă Joanna într-un murmur.

Urcă treptele de piatră ale scării cu precauţii infinite. Acestea păreau foarte ascuţite pe alocuri şi... prea târziu...

constată că se tăiase. Gemu încet, de extremă oboseală şi totodată de durere. Apoi se clătină şi Matthew o prinse imediat în braţele lui.

-Ce se întâmplă?

Timp de o foarte scurtă secundă, Joanna realiză forţa corpului lui în spatele ei, presiunea picioarelor sale asupra ei şi se simţi brusc pierdută, ca o floare fără sprijin când Matthew se îndepărtă brusc.

-M-am tăiat, cred...

- Arată-mi, imediat!
- Nu, nu, nu este nimic, vă asigur!
- Lasă-mă să judec eu, proastă mică!

Joanna vru să continue să urce treptele, dar

Matthew îi prinse piciorul fără menajamente.

- Sângerează! Va trebui să fac un pansament. Coralul poate să-ţi infecteze epiderma. Trebuie să fim atenţi şi să dezinfectăm această rană imediat.

-Îmi pare rău.

- Nu atât cât mie, crede-mă! Vino, te voi duce până la verandă...

Joanna se trase înapoi, în plină panică.

- De ce? Încetează cu acest joc ridicol, Joanna. Acum eşti domnişoară mare! Ţie teamă să te ating?

- Nu, bineînţeles... Eu... sunt prea grea, asta-i tot. Dar dacă nu vă deranjează...

- Cred că pot supravieţui acestei teribile încercări, i-o întoarse el tăios ridicând-o în braţe.

Capitolul 6

Părea că o duce ca pe un sac, fără să-i acorde cea mai mică importanţă...

Elena Massey îi aştepta în uşă şi n-o scuti pe Joanna de o privire insolentă. „Dacă măcar această capră bătrână ar putea să dispară sub pământ!“ se gândi Joanna, exasperată de privirea ei ironică.

-Domnişoară Holland, cât de amabilă sunteţi să ne faceţi această delicioasă surpriză astă-seară!

„Noi, gândi Joanna. Dar ce vrea să însemne acest noi? Se credea stăpâna casei, poate... “

-Nu-i aşa? întări Matthew.

O repuse pe Joanna pe picioarele ei. Intraseră într-un fel de seră unde o mulţime de ghivece făceau să cadă vegetaţia din tavan până la pământ. Frunze groase şi flori late înflorite degajau un miros greu de flori tropicale după ploaie. Joanna văzu hibiscuşi care-şi etalau fabuloasele flori strălucitoare. Foarte aproape, câteva plante de nalbe albe înmiresmau aerul. Magnolia cu corole albe invada rarele plante ale arborelui de abanos. Un vlăstar tânăr de acaju lupta vitejeşte cu adversitatea unei cascade de cicoare sălbatică ce-şi împingea spre cer bulbii galben-portocalii.

Această seră era un castel, dar când înălţă

capul, uluită de atâta splendoare, regăsi ochii ostili ai Elenei. Bătălia nu se sfârşise. Va trebui să se străduiască să dea o aparenţă de verosimilitate poveştii absurde pe care o inventase.

-Domnişoara Holland a avut un accident? continuă Elena, imperturbabilă.

-Două, de fapt, răspunse Matthew, mereu caustic. Mai întâi şi-a rătăcit din nefericire hainele mergând să facă o scurtă baie în valuri şi acum şi-a tăiat degetul mare de la picior într-o bucată de coral.

-Domnişoara Holland s-a scăldat aşadar îmbrăcată? Nu este foarte obişnuit să procedezi astfel

Obosită, Joanna o întrerupse brutal:

- Aş vrea să încetaţi amândoi să vorbiţi ca şi cum n-aş fi aici.

Tremura de frig, acum când n-o mai încălzea corpul lui Matthew.

- Aveţi un cearşaf de baie să-mi împrumutaţi, doamnă? Mi-e într-adevăr frig! Dacă nu vă cer prea mult...

Matthew încetă să mai fie ironic pentru a se ocupa în sfârşit de ea.

-Elena, vrei să-i aduci un halat? Ne vom instala în biroul meu. De altfel, trebuie să

îngrijesc această rană imediat.

- Dacă spuneţi...

Elena se îndepărtă nepăsătoare spre uşa de la intrare. Matthew nu părea dispus să adune suficientă amabilitate să-i adreseze măcar un zâmbet. O ridică din nou în braţe ca pe un banal sac de cartofi şi traversă tot coridorul ca să meargă spre biroul lui.

- Nu, protestă Joanna cu tristeţe. Chemaţi-mi doar un taxi pentru...

- Asta voi face după ce voi dezinfecta această tăietură urâtă.

- N-aş vrea să vă plictisesc, făcu ea cu o voce moale.

- Atunci, de ce ai venit aici? Trebuia să te gândeşti înainte, pacoste mică! Stiai foarte bine că erai pe o proprietate privată. Dar nu-ţi pasă de intimitatea oamenilor, nu? Faptul că nu te-am primit în prima zi ţi-a zgândărit orgoliul stupid de femeie... Îţi atrăsesem curiozitatea? Si ai venit să ţi-o satisfaci, în plus cu dorinţa perversă de a te face remarcată!

Furioasă, Joanna replică tăios:

- Vă faceţi iluzii!

- Poate...

Matthew se opri în faţa unei uşi de stejar masiv şi o împinse brutal cu piciorul.

- Totuşi... ce să cred când ai picat pe

neaşteptate, pe jumătate goală în casa mea?

- Nu sunt pe jumătate goală, sunt în costum de baie! se apără ea într-o vagă tresărire de demnitate.

Matthew o repuse brusc jos.

- Taci! Îţi dai seama cel puţin de prostia ta? Dacă nu auzea nimeni chemarea ta în ajutor, ai fi putut rămâne ore întregi pe această plajă pustie... Ştii ce înseamnă asta?...

- Ştiu, eu...

- Puteai fi violată, prostuţo!

Acum, Matthew ţipa, scuturând-o cu toată forţa. Era ca un posedat, orb şi surd la tot ceea ce nu era expresia furiei lui.

Joanna se degajă prompt, la fel de furioasă:

- Ţi-a luat mult timp, până să deschizi acest blestemat de grilaj! Nu eşti decât un monstru! Cu ce drept îţi permiţi să...

Vocea ei se frânse într-un hohot. Plângea din toată puterea, aruncând afară toate umilinţele trecute, rănile din ultimele zile, ruşinea de a acţiona împotriva conştiinţei ei. Epuizată, se prăbuşi în braţele lui Matthew, care se întinseră în mod firesc s-o primească.

El îşi îmblânzi considerabil vocea, puţin înduioşat de această disperare a tinerei care nu se mai putea controla.

-Nu te-am auzit, Joanna! Altcineva a auzit

strigătul tău de ajutor şi a venit să mă prevină.

Apoi adăugă, cu o voce încărcată de tandreţe:

- Acum, stai jos şi rămâi liniştită!

Joanna se calmă încetul cu încetul în braţele lui. Când în fine se opri din tremurat, Matthew o depuse lângă unul din fotoliile de piele ale biroului. Îl privi pe Matthew îndreptându-se spre o uşă întunecată, apoi examină camera în care se găsea.

În mod vizibil, Matthew lucra la ceva, altfel n-ar fi avut nevoie de un birou. Surâzând în sinea ei de această strălucită deducţie, Joanna aruncă o privire discretă asupra biroului mare de mahon care ocupa tot fundul camerei. Se aşează pe fotoliul indicat de Matthew şi-şi puse încet ambele picioare, umede de apă sărată, pe pielea veche. Lângă ea, biroul imens oferea ochiului sertarele lui regulate. Puţin mai departe, o măsuţă împodobită cu marchetărie suporta câteva cărţi frumos legate în piele roşcată. La stânga biroului, pe un platou gros de lemn negru lăcuit, era pus un ordinator sofisticat; micul măr multicolor al mărcii Macintosh lucea în umbră. De ce un ordinator? se întrebă ea. Ce gen de lucru necesita un asemenea instrument perfecţionat? Poate se ocupa de importante programe matematice. În fine, va putea oricând să-i descrie lui Evan vizuina savantului.

Sub o lampă de mătase roşie, numeroase coli scrise de mână erau risipite. Câteva teancuri de documente zăceau pe birou, dar Joanna nu avu îndrăzneala să meargă să arunce o privire.

Preferă să privească mai de aproape afişele fixate pe perete. Ele reprezentau în principal imagini din lumea a treia şi câteva grafice foarte precise asupra dizenteriei, holerei, tifosului, leprei galbene, bolii somnului, malariei. Apoi îi atrase privirea o hartă a lumii foarte curioasă. Se apropie s-o examineze când Elena intră în încăpere. Joanna se retrase repede spre fotoliul de piele. Dacă vreodată Elena bănuia ce o aducea pe Joanna aici, îl va pune imediat la curent pe Matthew şi atunci...

- Iată halatul de baie pe care mi l-aţi cerut, spuse Elena, puţin arogantă. De ce mai aveţi nevoie? Un grog fierbinte?

- Mulţumesc, răspunse Joanna.

Îi luă halatul din mâini şi-l îmbrăcă în grabă.

Elena ridică din umeri. Apoi, cu un zâmbet sarcastic, propuse:

- Vreţi să mă duc să vă caut lucrurile pe plajă? Sunt sigură că dacă le caut bine, le-aş putea găsi!

Joanna roşi până în vârful urechilor, se forţă să se ascundă în pliurile imense ale halatului de baie, apoi răspunse:

-Mulţumesc, nu va fi necesar. Dacă aţi putea să-mi împrumutaţi doar un pantalon, ar fi perfect...

- Sunteţi prea slabă pentru ca lucrurile mele să vă vină! răspunse Elena, arogantă. N-aveţi decât să vă căutaţi singură hainele sau să vă întoarceţi la hotel aşa cum sunteţi! Aşa veţi învăţa ce înseamnă să încercaţi să seduceţi bărbaţii într-un mod atât de stupid! Cât despre mine, nu este problema mea şi nu mă sinchisesc de confortul dumneavoastră...

Elena dispăru înainte ca Joanna să-şi revină din surpriză. Când Matthew intră, cu mâinile pline de pansamente, o găsi pe Joanna uimită de o asemenea explozie de arţag. Elena se temea aşadar să nu i-l ia pe Matthew...

-Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, dar a trebuit să încălzesc apă. Văd că Elena ţi-a adus ceva de îmbrăcat. Perfect! Acum te-ai încălzit?

Puse jos vasul aburind, lângă piciorul ei.

- V-am auzit vorbind. Ce ţi-a spus?

Joanna era încă rănită de dispreţul Elenei şi nu răspunse nimic. Se afundă mai adânc în halatul ei şi spuse în sfârşit, după un lung moment de tăcere:

-Ce vrei să fac? Sper că nu te aştepţi să pun piciorul în acest vas.

-În apa aproape fierbinte? Nu cred că ar fi o

idee bună!

Absenţa lui din cameră părea să fi destrămat elanul de tandreţe pe care-l avusese înainte de plecare. Pregăti câteva bandaje şi vărsă o picătură de antiseptic în apa caldă. Culoarea roşie a produsului farmaceutic se diluă în apă în cercuri concentrice. „Este frumos“ se gândi Joanna.

-Ce s-a întâmplat? întrebă el deodată. Ce ţi-a spus Elena? Presupun că nu crede mica ta poveste... De altfel, nici eu, să spun drept...

Joanna scutură din cap.

- N-are nici un fel de importanţă, spuse ea pe un ton care se voia degajat.

Îşi strânse degetele când Matthew îi luă piciorul rănit în mâini. Degetele lui erau foarte blânde pe pielea ei rănită. El curăţă rapid rana şi, deşi apa i se părea prea caldă, Joanna nu scoase nici un geamăt.

Vedea braţele lui Matthew, sculptate de muşchi fini, acoperiţi de fire blonde peste care se observa brăţara neagră a ceasului. Mângâierea degetelor lui în jurul gleznei ei delicate o făcu să tremure. Simţea cum mii de ace o înţepau fără oprire. Cu respiraţia tăiată, îl urmărea ascunzându-se cu grijă în spatele părului lung.

- Pune piciorul jos, spuse el cu răceală.

Ea se ridică şi merse câţiva paşi, cu precauţie.

- E în ordine?

Joanna clătină din cap. Nu-i păsa de picior, şi-l sorbea din ochi, pătimaşă.

- Joanna, încetează să mă priveşti aşa! Drept cine mă iei? exclamă el cu o violenţă neaşteptată.

- Nu ştiu cine eşti, murmură ea, nefericită. Nu te înfuria. Eu...

Matthew se întoarse brusc.

-Vino! Elena îţi va împrumuta un mantou şi te voi conduce imediat la hotel.

-Nu este nevoie: ea nu vrea să-mi împrumute nimic. A spus că nimic nu mi s-ar potrivi...

- Ce importanţă are că ţi se potriveşte sau nu? Joanna îşi plecă ochii. Apoi, luându-şi inima în dinţi,
adăugă:

- Nu vreau să plec imediat. Aş vrea să cinez cu dumneata.

- Nu!

- De ce?

Ea se ridică şi-l privi lung.

- Te rog, lasă-mă să rămân. Nu te voi deranja. Mă voi face mică într-un colţ. Îţi promit... Lasă-mă în preajma dumitale doar în această noapte.

- Nu! Joanna, n-ar fi trebuit niciodată să te invit... Este greşeala mea.

Gâtul Joannei se strânse dureros:

- Te-am plictisit atât de mult?

-N-am spus asta!

- Dar tocmai ai spus că nu voiai să vin!

Matthew oftă.

-Că vreau sau nu, nu asta este problema. Am spus doar că ar fi mai bine pentru tine să pleci...

Joanna se simţea mizerabil. Ce-ar trebui să facă pentru ca Matthew să n-o urască? El o privea din nou cu atâta dispreţ...

- Mai bine pentru dumneata, mai curând!

-Dacă preferi, da...

- De ce?

- Ştii foarte bine de ce! Mai întâi, sunt destul de bătrân ca să-ţi fiu tată...

- Asta-i tot? Dar în fine, Matthew, eşti complet ridicol! Asta n-are nici o importanţă şi o ştii bine! Dacă este singura scuză pe care ai găsit-o...

-Este absolut suficient, după mine! spuse Matthew cu vehemenţă.

El se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

- Să mergem! Înainte ca la hotel să se observe dispariţia ta şi să lanseze o expediţie de căutare.

- Nu te nelinişti! murmură Joanna cu

tristeţe. Nimeni nu ştie unde sunt şi nimănui nu-i pasă!

Se apropie de el, fără să se preocupe de piciorul rănit şi adăugă din nou, cu vocea încordată:

- Ai putea să mă păstrezi aici luni de zile şi nimeni n-ar şti nimic...

- Joanna, taci!

Dar, când se apropie, o opri cu o mână pe umărul ei, o luă în braţe şi-i atinse foarte uşor buzele cu un sărut.

Joanna se lipi de el, cu mâinile în jurul gâtului lui... Dar când îşi oferi gura mângâierii lui, el se retrase prompt şi o îndepărtă brusc.

- Nu!

Închizând ochii, se sprijini de pervazul uşii şi murmură cu o voce frântă de emoţie:

-Sunt complet nebun!

- De ce? protestă ea, vibrând încă, revenind spre el cu braţele întinse. Nu mă vrei? Matthew, lasă-te în voia...

El o împinse cu nerăbdare.

- Nici nu se pune problema, Joanna! Nu reîncepe! Te duc la hotel, cum am spus. Du-te să te schimbi în camera pe care ţi-o va indica Elena. Şi grăbeşte-te, te rog!

Îi deschise uşa, o chemă tăios pe menajeră şi-i ordonă să găsească câteva haine potrivite

pentru Joanna. Fără să-l privească, Joanna o urmă pe Elena de-a lungul culoarelor interminabile. Nu remarca nimic în jurul ei, nici splendidele dale roşii de pe jos, nici mobilele din mahon care populau locul cu mii de culori sclipitoare. Tapiseriile grele atârnate în lungul pereţilor atenuau strălucirea podelelor, dând luminii o culoare blândă, savant nuanţată.

În fine, intră într-o cameră. Încăperea o linişti puţin pe Joanna. Mocheta era împestriţată cu verde şi auriu, ca şi cuvertura patului de mătase şi perdelele de damasc alb.

- Aşteptaţi-mă aici şi nu mişcaţi!

Singură, Joanna se aşeză greu pe pat. Toată oboseala acumulată de-a lungul acestor ore căzu ca un ciocan pe umerii ei. Era prea epuizată pentru a se gândi la ce se petrecuse între ea şi Matthew. Îşi trase o pernă sub cap şi se ghemui cu tristeţe. Se prăbuşi într-un somn foarte agitat, fără măcar să-şi dea seama.

Joanna se trezi la zgomotul unei dispute în faţa uşii. Recunoscu vocea Elenei, dar care putea să fie vocea masculină care-i răspundea în acea limbă străină? Era o voce răguşită, surdă şi uneori spartă. Poate un invitat de-al vilei? Joanna aşteptă ca Elena să deschidă uşa, dar nimeni nu intră. Ce se întâmpla? Se ridică să se ducă să vadă, dar îi era teamă să intervină în ceva care

n-o privea. Cu atât mai rău pentru Evan Price, o dată mai mult! Îşi neglija toate obligaţiile faţă de el... Foarte surprinsă totuşi, reveni spre pat şi văzu că hainele fuseseră puse pe un scaun de lângă fereastră. Probabil că Elena trebuie să le fi adus în timp ce dormea şi nu vrusese s-o trezească...

Deşi, dacă se gândea bine, o asemenea atenţie nu i se potrivea.

Joanna îşi scoase repede halatul şi-şi şterse părul încă umed. Apoi, scoţându-şi costumul de baie, îşi frecă energic corpul cu halatul. Bluza alunecă pe umerii ei într-o mângâiere de bumbac puţin aspru. Era puţin prea scurtă în talie şi cu mânecile cam lungi, dar... Întindea mâna spre pantalonul de catifea bej când uşa s-a întredeschis încet. Se întoarse să protesteze împotriva acestei intruziuni, dar descoperindu-l pe Matthew în cadrul uşii, îşi reţinu toate cuvintele dezagreabile pe care se pregătea să le spună Elenei.

-Îmi pare rău... murmură Matthew. Elena mi-a spus că ai adormit şi veneam să te trezesc.

- Nu-i nimic, răspunse foarte repede Joanna îmbrăcând în grabă pantalonul. Acum sunt în întregime decentă, îţi jur. Poţi să te întorci.

Matthew se întoarse într-adevăr pe jumătate ca s-o vadă luptându-se cu încheierea

pantalonului.

- Îmi pare rău, repetă el puţin mai tăios. Ar fi trebuit să bat înainte de a intra.

Joanna renunţă să-şi închidă corect pantalonul şi făcu un nod dublu cordonului.

- Iată, spuse ea zâmbind. Cum arăt? Nu prea şleampătă pentru a intra într-un hotel?

Dar zâmbetul îi pieri când văzu privirea fixă a lui Matthew.

Matthew nu răspundea nimic, privind-o în tăcere. În fine, îşi smulse privirea de la silueta ei fină şi rupse tăcerea grea care se instalase.

-Unde sunt pantofii tăi?

Joanna ridică din umeri.

- Pantofii? Pentru ce? Oricum, nu voi merge prea departe...

Matthew îşi muşcă buzele.

-Mă urăşti, nu-i aşa?

-Nu, de ce? Ar trebui?

Joanna îi evita privirea, prefăcându-se că examinează cu atenţie tivul desfăcut al pantalonului.

- Nu face pe inocenta, Joanna!

Matthew deschise nerăbdător uşa şi-i făcu semn să-l urmeze.

- Vino, vreau să-ţi arăt ceva.

Unul în spatele celuilalt, străbătură un coridor lung. Ea se simţea puţin ridicolă şi puţin singură mergând în spatele lui Matthew. Se opriră în

sfârşit în faţa biroului lui. Joanna, care se aştepta să fie condusă la hotel, avu o teamă teribilă de ce urma să se întâmple.

- Apropie scaunul de birou! ordonă el.

El deschise unul din sertare şi scoase câteva fotografii.

- Priveşte-le! Şi spune-mi ce crezi.

Joanna se instală în fotoliul adânc de piele şi, foarte neştiutoare, luă una din colile de hârtie lucioasă.

Nimic n-o pregătise pentru şocul enorm pe care-l încercă. Oroarea acestei fotografii o ţintui locului.

Era fotografia unui african. Dar cicatricele groaznice care-l desfigurau de-abia îl făceau de recunoscut. Faţa lui părea ştearsă cu o gumă foarte aspră: nu exista nici o linie netă, nici un os solid în bărbie şi pleoapele abia acopereau o scobitură teribilă. Joanna era îngrozită. Niciodată nu văzuse o asemenea grozăvie. Dar îşi ascunse cât mai bine tulburarea şi luă o altă fotografie. De data asta era imaginea unui copil de zece, unsprezece ani. Ochii scânteind de vioiciune, luminau o faţă plăcută, surâzătoare. Dar ca şi la bărbatul din documentul precedent, se vedeau urmele cărnii bolnave în jurul nasului şi urechilor.

A treia fotografie reprezenta o femeie, îmbrăcată în costumul ei tradiţional african, ţinând la sân un copil gol. După cumplitele

imagini anterioare, era o mare uşurare să vadă că trăsăturile lor nu erau devorate de boală. Si bebeluşul din braţele ei nu părea că suferă decât de foame.

Joanna privi toate documentele unele după altele. Simţea privirea lui Matthew apăsând-o ca o ameninţare.

Poate crezuse că va fi dezgustată... Poate vrusese s-o şocheze. Ei bine, reuşise cu siguranţă. Dar nu resimţea nici o repulsie, doar o imensă milă şi o mare disperare faţă de mizeria acestor bieţi oameni.

După ce le privise pe toate, conştientă de suferinţa şi de disperarea acestor feţe, se întoarse spre Matthew şi-i susţinu privirea.

- Stii ce au? o întrebă el.

Strânse fotografiile şi le puse în sertar. Joanna îşi umezi buzele.

- Nu.

-Sunt atinşi de billharzioză, o parazitoză provocată de viermi intestinali.

- Ce este asta? Este grav? Se poate vindeca?

- Începând din 1948, există un medicament care permite oprirea progresului bolii. Puţine persoane o ştiu. Pentru mulţi oameni, boala asta este încă sursă de temeri şi superstiţii ridicole.

- Dar credeam... Joanna se întrerupse, ezitând. Presupun că molipsirea îi sperie, ca

varicela şi...

Aruncă o privire rapidă pe pereţi.

-Doar billharzioza provocată de viermele trematod este contagioasă şi foarte gravă, declară Matthew. Asta este cea care desfigurează. In anumite condiţii de deteriorare fizică, se poate chiar muri. Este un parazit care se fixează în sânge ca o ventuză. Billharzioza veziculară nu este deloc contagioasă. Aceste două boli nu sunt de altfel mai primejdioase o dată ce au fost tratate. Din nenorocire, pentru moment, nu se poate vindeca decât billharzioza veziculară. Încă nu s-a găsit nimic pentru cea produsă de trematod.

Joanna se încruntă, atentă la această scurtă expunere.

- Aceşti oameni din fotografii, aveau billharzioză?
- Da, majoritatea dintre ei.

-Cu excepţia femeii şi copilului, aşa-i? spuse Joanna imediat.

- Da, este adevărat. Billharzioza ei este vindecabilă şi nu lasă cicatrice vizibile.
- De ce vizibile?
- Joanna, billharzioza este o boală pe care nimeni n-o poate opri. Bolnavii devin nişte paria, respinşi de societate. Nimeni nu doreşte să-i apropie şi tuturor le este teamă.

- Dar dacă este vindecabilă...

-Medicamentele costă scump. Si adesea, boala nu este îngrijită timp de mulţi ani, pentru că mulţi contaminaţi trăiesc foarte departe de centrele medicale.

Joanna ezită o clipă înainte de a pune întrebarea pe care-i stătea la inimă.

- De ce-mi spui toate astea?
- Nu ştiu. Voiam probabil să te sperii.
- Fiindcă asta este ceea ce faci? Studiezi cauzele acestei boli? Ai găsit un remediu?
- În parte, da.

Matthew se lăsă să cadă într-un fotoliu de lângă birou.

-Nu există nici un antidot, nici un vaccin contra acestei boli.

- Vrei să spui că munca dumitale este foarte periculoasă?
- Da, dacă vrei.
- Dar, Matthew...
- De aceea, este preferabil să nu mai revii. Să nu crezi că billharzioza este doar o boală tropicală. Ea se instalează pretutindeni unde condiţiile sunt favorabile. În acest moment, ea domneşte mai ales în Asia şi în Africa, din cauza malnutriţiei, lipsei de protecţie sanitară şi deplorabilelor condiţii de viaţă, dar nici o ţară nu este imunizată. Este un microb care se găseşte

în apele stătute şi se dezvoltă cu o viteză înfricoşătoare. Aproape toată lumea este atinsă în forme mai mult sau mai puţin grave în Egipt, din cauza apelor stagnante ale Nilului. În India, procentul apariţiei bolii este absolut înfricoşător: copiii sunt toţi contaminaţi şi este cauza unei creşteri enorme a mortalităţii la persoanele în vârstă. Cum imunitatea lor nu se mai face cu atâta eficacitate ca într-un corp tânăr, ei mor mult mai repede...

- Matthew!

- Ascultă-mă, Joanna, nu este uşor pentru mine, crede-mă. Recunosc că adineauri... a fost mai mult vina mea decât a ta, dar era o greşeală... care nu se va mai repeta... Îmi pare rău dacă-ţi par crud, dar asta este.

- Dar Matthew, dacă billharzioza este vindecabilă, de ce reacţionezi atât de violent? Dacă, aşa cum spui, diagnosticul este elementul cel mai important, ce este de temut?

- Totul!

Matthew se ridică atât de brusc încât răsturnă fotoliul de perete.

-Joanna, nu înţelegi nimic! Billharzioza, este iadul! Nimeni nu şi-ar lua riscul de a fi contaminat fără un motiv valabil.

Joanna îl privi lung. Se emoţionă să-l vadă atât de încordat şi simţi că se topeşte de

tandreţe în faţa trăsăturilor lui răvăşite.

- Nu mi-e teamă absolut deloc!

- Adevărat? Joanna, n-ai nici o idee despre ce vorbeşti! Vino, te duc imediat la hotel.

- Nu!

-Joanna, ţi-am explicat deja că nu voiam să te mai văd acasă la mine. Trebuie să fiu mai brutal?

- Matthew, nu mă tem de munca dumitale! O respect şi încerc multă admiraţie pentru oamenii care se devotează astfel!

-Joanna, lasă-mă în pace! Nu te vreau! Eşti o fată drăguţă, asta-i tot! Si asta nu este într-adevăr mare lucru...

Capitolul 1

Joanna ştia că trebuia să se întoarcă imediat la Londra. Evan nu va plăti cu siguranţă cheltuielile ei atâta timp cât nu avea o poveste teribilă, plină de detalii picante, să-i furnizeze. Da, vacanţa de vis, cu nisip fin, cu valuri la ţărm, pescăruşi peste dune, expediţii în masivele de coral... toate astea se sfârşiseră. Va trebui să regăsească Londra, umedă şi rece, paralizată de ceaţă şi apoi să-şi caute de lucru, indiferent ce, ca să continue să supravieţuiască.

Hotărî să-şi ofere o ultimă zi înainte de a înfrunta noua lume care va fi a ei de acum înainte. Oricum, o singură zi nu va schimba nimic din catastrofă, atunci... O amânare de vacanţă, o fărâmă de soare pentru a-şi aminti când s-ar face prea posomorât, prea nemilos de trist, îi va face mult bine.

Să uite tot sau aproape, când soarele îi ardea pleoapele... Cel puţin asta era dispusă să facă instalându-se confortabil pe unul din şezlongurile de pe terasă. Se întinse cu voluptate, oferind spre mângâierea soarelui corpul său de-abia îmbrăcat cu un încântător costum de baie albastru-închis garnisit cu stele. Se lăsă să cadă în amorţeală...

Nu se afla nimeni pe terasă, în acest început de după- amiază. Toţi erau plecaţi nu se ştia

unde şi Joanna se bucura mult că poate să lenevească în pace şi să aţipească. O să-şi amintească mereu de această oră când, liniştită, se abandonă sorţii, fericită să nu se mai lupte inutil. Matthew n-o mai voia... La ce bun să rămână?

La Londra, va lua totul de la capăt, încercând să uite această poveste lamentabilă. O să lucreze ziua şi seara va studia cursurile ei de istoria artei. Nu era decât un moment greu de trecut, dar după ce va obţine masteratul în artă, va putea să predea la universitate. O treabă de câţiva ani, mai mult sau mai puţin...

Deocamdată, soarele şi căldura lui binefăcătoare, liniştea locului o înconjurau ca un cocon plăcut.

- Nu ştiţi că este periculos să dormiţi la soare? întrebă o voce masculină lângă urechea ei.

Joanna deschise ochii fără tragere de inimă şi aruncă o privire puţin amabilă intrusului care îndrăznea s-o deranjeze. Tom Conolly, evident! Nu putea niciodată s-o lase liniştită?

- Nu dormeam, răspunse ea foarte plictisită, sprijinindu-se într-un cot.

-Staţi aici de peste două ore. Vreţi să prânziţi cu mine? Cunosc un restaurant încântător în oraş, unde se servesc cele mai extraordinare fructe de mare!

- Nu abandonaţi niciodată, nu-i aşa?

Joanna se ridică, îşi legă o fustă înfloratăgălbuie în jurul şoldurilor... Nu, îmi pare rău, dar în această după- amiază îmi fac valizele. Plec mâine.

- Trebuie într-adevăr să plecaţi?

Tom părea foarte surprins.

- Da, şi-mi pare rău. Este un loc minunat.

- Ascultaţi, aruncă grăbit Tom înainte ca ea să plece, dacă trebuie să plecaţi mâine, prânziţi cel puţin cu mine în această după-amiază! Sau lăsaţi-mă să vă ofer un pahar.

Joanna ezită. Era tentată. Îi era atât de teamă de aceste ultime câteva ore, ştiind că atunci când va fi plecată din Mango Key, nu-l va mai vedea niciodată pe Matthew. Dacă îşi petrecea ziua cu Tom, totul ar fi mai uşor, mai rapid. Chiar dacă acesta o obosea puţin prin impetuozitatea lui permanentă, ar fi bine să se afle în compania cuiva care o aprecia cu adevărat.

- De acord, spuse ea. Mă duc să mă schimb. Vă regăsesc în hol peste o jumătate de oră.

Faţa lui Tom se lumină de plăcere.

- Perfect, spuse el, numai zâmbet. Dar aveţi într- adevăr nevoie să vă schimbaţi? După gustul meu, nu este necesar.

***

Prânzul fu un regal. Un platou imens de scoici

sosi pe masa lor.

Pentru a destinde atmosfera şi a o îmblânzi pe Joanna încă puţin rezervată, Tom îi vorbi puţin despre familia sa:

- Părinţii mei trăiesc la Newport. Tatăl meu este avocat şi mama creşte cai. Ea adoră caii. De altfel, este normal, vine din Virginia, comentă el, ca şi când asta ajungea ca explicaţie.

-Si dumneavoastră, ce faceţi? Nu-mi spuneţi, adaugă Joanna surâzând. Ghicesc: vă forţaţi să deveniţi un mare avocat, ca tatăl dumneavoastră!

- Asta ar vrea el, făcu Tom cu o strâmbătură. Dar nu ştiu. Ideea de a petrece două treimi din viaţă într-un tribunal prăfuit, sincer nu mă atrage.

-Dar ce vă atrage?

- Să rămân aici! răspunse el imediat. Să-mi construiesc o cabană, să pescuiesc, să pictez...

-Si eu vroiam să pictez...

- De ce vorbiţi la trecut? Aveţi tot timpul, nu?

Joanna oftă. Nu voia să se gândească la toate aceste
probleme din jurul ei. Si dacă Tom se încăpăţâna să vrea să vorbească despre asta, îl va lăsa să se lupte singur cu scoicile lui.

- Presupun că nu vreţi să-mi vorbiţi despre

acel tip pe care-l aşteptaţi de zile întregi şi care n-a venit încă?

- Presupuneţi remarcabil de bine! Acest vin este delicios! Nu băusem încă niciodată vin de California.

Tom acceptă amabil să schimbe subiectul discuţiei şi vorbi imediat despre toate vinurile pe care le cunoştea. Era foarte la curent cu producţia din regiune şi se lansă într-o savantă comparaţie între vinurile roze seci din podgoriile americane şi cele din Bordeaux. Joanna îi vorbi la rândul ei despre podgoriile pe care tatăl ei le-a întreţinut cu dragoste în Champagne şi pe malul stâng al Rinului. Când li se servi cafeaua, Joanna se simţea complet destinsă şi fericită.

Reveniră la hotel pe la ora patru după-amiază şi Tom îi smulse Joannei promisiunea de a cina cu el chiar în acea seară.

- De acord, dar trebuie într-adevăr să-mi fac valizele. Mulţumesc pentru prânz: a fost cu adevărat foarte simpatic.

În aceste ultime ore, pe insula lui Matthew se plimbă melancolică pe plajele din Mango Key. Valizele erau făcute, camera ei redevenise complet impersonală, totul era gata pentru plecarea ei. Îi rămâneau totuşi câteva ore să suporte înainte de a părăsi insula definitiv... Să părăsească insula, însemna să-l părăsească pe Matthew...

Se îmbrăcă pentru cină fără entuziasm, regretând că-i promisese lui Tom aceste ultime momente. Era ultima ei seară şi timpul fugea atât de repede! Un sentiment cumplit de gol o cuprinse brusc...

Cina a fost la fel de delicioasă ca prânzul. Tom o invitase într-un motel pe malul lagunei Esmeralda, în vestul insulei. Era într-adevăr un colţ adorabil, departe de agitaţia din hotel. Joanna se destinsese puţin în faţa langustei şi Tom fusese încântător. Vorbiră de una şi de alta în timpul mesei şi râdeau de vesela lor intimitate. Avuseseră grijă să termine masa cu ananas flambat cu rom. Un chelner tânăr prevenitor şi comic îi servise cu zel, explicându-le obiceiurile locale. Au plecat în fine puţin după ora zece, ghiftuiţi, veseli şi complici.

Se întoarseră, traversând grădinile de rhododendroni multicolori care înconjurau hotelul. Tom, înainte chiar de a fi ajuns la uşa de intrare, îi propuse Joannei un ultim pahar la barul hotelului înainte de a merge la culcare.

- Un mic sfert de oră, cerşi el. Ultimul înainte de a nu ne mai vedea niciodată.

Balansa vesel mâna Joannei pe care o capturase pe drum.

Joanna zâmbi. El nu se va schimba aşadar niciodată. Dar zâmbetul ei îngheţă imediat când

zări un bărbat pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie ridicându-se de pe canapeaua de la recepţie. Aştepta în mod vizibil de mult timp. Spre amuzamentul lui Carlos, care se distra întotdeauna să vadă bărbaţi aşteptând fete frumoase.

Îmbrăcat într-un costum lejer de pânză neagră şi o cămaşă de o albeaţă strălucitoare, Matthew părea perfect stăpân pe el şi de data asta, arăta anii pe care-i avea. În seara asta, liniile feţei erau adânc marcate. Părea furios şi gura sa era subţiată de mânie. Descoperise oare secretul prezenţei ei la Mango Key? Oare ce-i va spune? Joanna se ghemui de teamă. Simţea că va urma o scenă dură... De altfel, înţelegea foarte bine: oricine ar fi fost furios dacă era spionat pentru un vulgar ziar de scandal. Dar cum să-l facă să admită că nu mai avea nici o intenţie să-i smulgă secretele?

Tom, pe care-l uitase complet, murmură cu durere:

-Mi-ar plăcea să vă spun că sunteţi complet nebună, Joanna, dar mi-aş pierde timpul, evident. Adio, Joanna...

Plecă spre ascensor, fără să se întoarcă, aparent tulburat.

-Tom, oftă Joanna, puţin tristă să se vadă

părăsită atât de rapid...

Dar când se întoarse să-l privească pe furiş pe Matthew, ştiu că el avea dreptate, orice s-ar întâmpla de acum înainte. Este adevărat că-l aştepta pe Matthew dintotdeauna.

-Bună, Joanna!

Ceva foarte important trebuia să se fi întâmplat ca să vină în oraş. Dacă cel puţin n-ar fi acceptat această invitaţie la cină, poate l-ar fi văzut într-o dispoziţie mai bună. El n-ar fi aşteptat ore în şir sub privirea ironică a lui Carlos...

- Bună, Matthew! răspunse ea cu un nod în gât.

-Cine este acest tânăr?

Vocea lui avea un ton imperios.

-Este Tom, cineva din hotel. Am cinat împreună la motelul Flamingo. A fost într-adevăr delicios. Noi...

-Cunosc foarte bine acest motel. Nu este nevoie să-mi lauzi calităţile lui.

Hotărât lucru, părea prost dispus.

-Si unde a plecat acum?

- În camera lui, probabil. Cum vrei să ştiu? I-am spus că plec mâine şi m-a invitat la cină. Asta-i tot.

-Pleci mâine, eşti decisă?

Joanna nu putea decât să admită.

- Vino, să coborâm pe plajă. Nu se poate vorbi liniştit aici.

Si Matthew se îndreptă spre uşa mare a hotelului.

Înconjurară hotelul, trecând prin grădinile luxuriante cu arbori tropicali. Totul era luminat şi coborâră scările nisipoase până la plajă. Marea murmura, liniştitor, dar nelinişte a Joannei creştea. Fiindcă el venise la hotel... Simţi că cedează treptat panicii. Tăcerea devenea din ce în ce mai apăsătoare. Deodată, întrebarea lui Matthew o făcu să tresară.

- De ce pleci?
- Eu... sunt aici deja de două săptămâni, murmură ea, luptând să rămână calmă. Nu pot rămâne la nesfârşit.
- Înţeleg.

Apoi, după o tăcere grea, Matthew adaugă cu voce acră:

- Si acest tânăr, Tom Conolly, nu te poate convinge să-ţi prelungeşti şederea?
- Nu... ţi-am spus deja că abia l-am cunoscut.

Din nou tăcere... Joanna nu mai putea suporta crispată de aşteptare. De-ar vorbi odată!

- Spune-mi, dacă n-aş fi aşteptat întoarcerea ta, ce-ai fi făcut?

Joanna îl privi stupefiată.

-Această noapte este ultima, nu? Acest eveniment trebuie sărbătorit cum se cuvine...

Cu gâtul strâns, Joanna îl privi cu nelinişte.

- La ce fel de sărbătoare te gândeşti?
- Oh, doar ceva foarte banal... Eşti inteligentă, dotată cu o imaginaţie fantastică: nu înţelegi într-adevăr ceea ce am în cap?

Rănită, Joanna se întoarse.

- Te-am şocat? Totuşi atitudinea ta în altă zi m-a...

-Era altceva!

- De ce?

-Pentru că erai tu!

- Nu ştiu sigur cine eşti, spuse el cu o voce obosită. Ea încetă să se frământe, sperând nebuneşte că se va
lăsa impresionat de blândeţea serii.

- Cum aş putea să cunosc atitudinea ta faţă de alţi bărbaţi?
- Nu mă culc cu ei, ţipă ea, din nou furioasă. Lasă-mă! Ce drept ai să pui toate aceste întrebări? Te crezi poate tatăl meu! Nu mai sunt o fetiţă pe care s-o spionezi!
- Cu siguranţă, nu am venit să te spionez, i-o întoarse el, la fel de furios. Si nu mă consider în orice caz tatăl tău. O să-mi explici în sfârşit?

Joanna îl privea lung şi se topi de tandreţe în faţa trăsăturilor lui bulversate.

- Aşadar, nu ştii?

Matthew îşi strecura mâna în jurul gâtului ei, desfăcându-i încet cocul...

-Joanna...

Murmurul lui se pierdu în valul mătăsos.

- Joanna, trebuie să vorbim.

Joanna atinse în treacăt, pasionat, muşchii de sub ţesătura fină.

-De ce să vorbim? Matt, mă doreşti. Nimic altceva n-are importanţă.

Aproape împotriva voinţei lui, Matthew îi mângâie braţul, spatele, talia, până i-o prinse în cercul braţelor lui. Cu ochii întunecaţi de emoţie, se aplecă tandru, abia sărutând-o. Dar Joanna îl atrase cu pasiune spre gura ei întredeschisă. Matthew era incapabil să controleze vertijul lor. Joanna se lipi de el.

-Nu, murmură el.

Dar când breteaua fină a rochiei coborî, descoperind rotunjimea unui sân, el nu se putu împiedica să-l mângâie. Joanna îl simţi arzând de dorinţă.

Cu buzele lipite alunecară pe nisip şi Joanna îl cuprinse în braţele ei. Simţi alchimia misterioasă a muşchilor întinşi, a pieptului fierbinte, a picioarelor lor amestecate. Atâtea ore pierdute

deja... Bariera insuportabilă a hainelor lor îi apăsa ca o arsură.

Joanna simţea cum fiecare cută a cămăşii lui Matthew se încrusta pe pielea ei. Se cambră în întâmpinarea lui.

- Nu, strigă el, deodată ca şi cum un gest prea delicat îl trezise la realitate.

Se redresă repede. Joanna îi întindea braţele, iubitoare. Dar Matthew refuză chemarea ei şi se îmbrăcă foarte repede, tremurând încă.

- Asta nu este decât prea adevărat... Am uitat până la ce punct tinerele fete sunt emancipate azi. Joanna, reluă el după o lungă tăcere, speram atât de mult să fi plecat. Dar când am descoperit că mai erai încă aici, la câţiva metri de mine, n-am putut să rezist. Am vrut să te mai văd o dată.

-Matt...

-Nu, ascultă-mă.

Rămase ferm la distanţă.

-Eu nu sunt pentru tine.

-Matt...

-Taci! Eşti tânără, Joanna, ai toată viaţa în faţa ta. A mea este pe jumătate scursă.

-Matt, te rog!

Joanna încercă în zadar să se elibereze.

- Matt, nu judeca, nu încerca să explici inexplicabilul. Ai nevoie de mine, eu am devoie

de tine, asta este principalul!

Matt o lăsă în voia ei şi se întoarse spre mare. Valurile fremătau de picioarele lui şi păreau că potolesc tumultul inimii lui. Ea îşi strecură braţele în jurul taliei lui, se lipi de el şi simţi în toate membrele frisonul involuntar care îl străbătu.

- Te iubesc, Matt.

Cu buzele mângâind mătasea fină a umerilor lui, ea murmură: „Nu mă respinge...“ Timp de o clipă teribilă, crezu că o va respinge... Dar când se întoarse, vocea sa era o comoară de tandreţe.

- Joanna... Joanna, ce să fac oare cu tine?
- Fă dragoste cu mine, murmură ea.

El o trase în sfârşit în braţele sale şi îşi înfundă faţa în părul ei.

- Ascultă-mă. Există lucruri pe care nu le ştii. Trebuie să vorbim.

Joanna încuviinţă. Trebuia mai întâi să-l convingă de sinceritatea ei, apoi va mărturisi şi ea, mai târziu...

- Nu pot să rămân cu tine?
- Nu, nu încă. Mai rămâi puţin la hotel. Ai încredere în mine!

Joanna îşi plecă încet capul. Cum putea să rămână la hotel? Acum că se depărtase definitiv de Evan, unde să găsească bani?

- Ce nu merge? Este acest Conolly? Dacă-ţi

face greutăţi, îl...

- Asta n-are nimic de-a face cu Tom! Într-adevăr, nu este nimic... Este târziu şi aş vrea să mă întorc.

Matt o luă în braţe pentru un sărut lung. La urma urmei, gândi ea, ce importanţă avea: ar putea oricând să împrumute totuşi, se va descurca...

Dar când vru să răspundă sărutului, o forţă să se desprindă...

- Nu, Joanna, fii drăguţă, nu mă tenta....

Pe drumul de întoarcere la hotel, Joanna îl privi cu timiditate.

- Vei veni mâine?
- Bineînţeles.

Matthew surâse cu tandreţe.

- Voi fi în faţa hotelului la ora zece. Nu mă face să aştept...

-Promit.

Ei erau deja în grădină, lângă portalul iluminat al hotelului. Joanna îi spuse încet, aplecându-se la urechea lui:

- Te iubesc.
- Sper că mă vei iubi şi mâine, făcu el enigmatic...

Capitolul 8

Joanna nu închise ochii, noaptea aceea. În fiecare minut al acestei lungi ore înaintea zorilor, se răsuci în patul ei. Fusese de mii de ori pe nedrept disperată în ajun. Totul era acum mai bine.

Crezu că leşină de fericire de multe ori în cursul nopţii lungi de vise şi planuri nebune... Un vânt de nebunie trecuse prea aproape de Joanna: ar fi vrut să meargă să-şi strige bucuria în faţa lumii întregi... Să-şi strige iubirea pentru Matthew acum că putea începe să spere la un viitor, chiar scurt, de întâlniri... Viaţa era frumoasă şi o va anunţa tuturor, mâine! Matthew o iubea puţin, totul era prin urmare posibil...

Joanna zâmbea în al nouălea cer în întunericul camerei ei. Luna era plină şi aprindea mici scântei de lumină pe mobilele lăcuite. Se amuza să le urmărească din ochi.
Toate umbrele din cameră deveneau uşor fantasmagorice, populând veghea ei cu făpturi stranii, ca spirite ale unui pământ binefăcător.

Da, totul va merge bine mâine cu Matthew. Îi va mărturisi acel secret care-i stătea atât la inimă pe cât se pare, şi ea i-l va destăinui pe al ei. Poate va fi foarte supărat, dar o să înţeleagă repede de ce aceptase o asemenea muncă. Si el o s-o ierte... Si o dată ce totul între ei se lămurea

definitiv, se vor iubi până la moarte.

De plăcere, Joanna reluă încă o dată filmul serii de ieri în mintea ei. Fusese absolut odios, la început. Fiindcă nu voia să se lase în voia sentimentelor. Fără îndoială se considera prea bătrân... Dar cum să-l facă să înţeleagă că asta n-avea nici oimportanţă? Între un Tom Conolly şi el, alegerea era evidentă... Si îl iubea.

În zori, Joanna nu-şi mai găsea locul. Se hotărî să coboare spre mare şi să lenevească în apă. Marea la această oră matinală era încă destul de rece. Dar fu încântată de această mângâiere aspră. Îi plăcea să înoate înainte ca razele soarelui să încălzească apele golfului. Apa era rece şi revigorantă.

Ieşi în cele din urmă din apă şi se şterse cu prosopul albastru-verzui pe care-l lăsase pe nisip. De ce îi era brusc teamă de ceea ce se va întâmpla? Matthew o dorea. Nu exisa nici o îndoială în această privinţă. Si totuşi, Joanna se simţea plină de teamă. Multe lucruri erau ascunse între ei, mulţi nori care trebuia imediat răspândiţi...

Se întinse pe nisip şi admiră începutul zilei deasupra portului. Albastrul încă foarte palid al soarelui se colorase uşor în galben. Soarele se apropia de orizont, gata să strălucească peste mare. totul era calm, tăcut. Lumea renăştea în

fiecare zi la fel de liniştită şi era o adevărată bucurie să asişti la asta, o zi de promisiuni. Joanna se ridică, se înfăşură într-un călduros cearşaf de baie şi se duse să se plimbe în jurul hotelului. Nu risca s-o zărească nimeni în această ţinută. De altfel, nimeni nu era în picioare la această oră.

Joanna se înfioră puţin în răcoarea dimineţii. Descoperi o mică scară necunoscută de ea până atunci. Urca spre tufele de magnolii de lângă intrarea hotelului. Nu îndrăzni să se aventureze până acolo: cineva putea totuşi să se fi trezit mai devreme... Temperatura începea să se îmblânzească. Trandafirii de pe alee de-abia îşi deschideau corolele într-un salut timid. Câteva brânduşe sălbatice luau cu asalt o veche fântână de piatră. Un rond de muşcate roşii ca sângele marca sfârşitul unui mic drum de pământ. Roşu, roz ca ceaiul, violet, galben, vineţiu şi verde se amestecau într-un nesfârşit balet încântător. Parfumul trandafirilor o mângâia pe Joanna.

Un bărbat lucra în seră. Joanna îl privi un lung moment cum se ocupă cu dragoste de florile fragile pe care le avea în grijă. Acest bărbat în vârstă era atât de absorbit de lucrul lui minuţios încât nici măcar nu observă apariţia Joannei înfăşurată în cearşaful ei de baie. Orhideele sclipitoare se deschideau între degetele sale.

Sera era plină de mii de flori pe care Joanna nu le văzuse niciodată. Bărbatul se ocupa acum de stropitul ghivecelor cu camelii. Apoi se îngriji de rădăcinile viţei sălbatice care mergea de-a lungul serei.

Joanna nu rezistă mai mult de trei minute dorinţei de a merge să-l privească pe acest bărbat în vârstă lucrând cu atâta dragoste. Cu ajutorul cearşafului de baie, îşi confecţionă un fel de pareo foarte decent şi acum prezentabilă, bătu încet în uşa serei. Ciudatul grădinar se întoarse imediat şi-i făcu semn să intre. Ea se apropie cam timidă, dar el îi zâmbi şi-i făcu un gest larg de bun venit. Aerul era cam vătuit de umezeală. Toate speciile de flori tropicale se înghesuiau în acest spaţiu redus. Joanna făcu turul serei şi descoperi specii hibride de orhidee Murid. Suspendate ca lianele de gâtul imenşilor palmieri, ele serveau drept rezervor de apă pentru păsările colibri de pe platourile înalte. El o învăţă că, fântâni veritabile, se îmbibau în lichidul stratelor inferioare, permiţând astfel să existe o viaţă de faună şi floră. Joanna învăţă multe alte lucruri, apoi se resemnă să se smulgă din acest loc ieşit din comun... Dacă mai întârzia, holul va fi plin de turişti în faţa micului dejun. Atunci, va fi dificil să traverseze holul în ţinuta ei redusă!

Îi mulţumi călduros grădinarului şi urcă în

camera ei. Primele raze de soare jucau pe cuvertura patului. Joanna închise ochii câteva minute, relaxată, fericită. Această zi se anunţa frumoasă... Alungase cu cumpătare toate gândurile triste şi presimţirile sumbre şi se încălzea la gândul de a se şti iubită.

Se pregăti cu grijă pentru Matthew, îşi spălă părul cu minuţiozitate şi îşi plimbă un săpun parfumat peste toate curbele corpului. Acum trebuia să aleagă ce va purta azi. Optă pentru un şort uşor de satin crem şi pentru o bluză de mătase neagră. Dacă mergeau în casa lui Matthew, cum spera ea, n-avea nevoie de nimic în plus... Dar dacă Matthew voia să meargă într-un loc mai puţin obişnuit... hotărî să ia cu ea o fustă de mătase vegetală cu bumbac în geantă. Pregătită pentru toate eventualităţile, va fi gata să-l urmeze pe Matthew până la capătul lumii...

Se întrebă dacă era preferabil să se machieze, apoi hotărî că nu. Era îndrăgostită şi n-avea nici o dorinţă să-şi asscundă cearcănele de sub ochi.

Ea aştepta la intrarea în grădinile hotelului deja de zece minute. Nu rezistase plăcerii de a aştepta înaintea orei fixate pentru întâlnire. Să vadă apărând lungul Mustang gri înainte chiar ca Matthew să aibă vreo bănuială că era acolo, foarte aproape... Când în fine apăru maşina pe

aleea hotelului, alergă în întâmpinarea lui, traversând fără o privire splendidele ronduri de flori.

- Bună, zise Joanna într-un zâmbet, reluându-şi suflul.

Nu observă nimic pe faţa încordată a lui Matthew, abia luminată de un zâmbet slab. Fără cea mai mică ezitare, deschise portiera maşinii şi se strecură pe scaunul din faţă. Se aplecă încet să-l sărute, oferindu-i buzele. Dar Matthew făcu o mişcare bruscă de retragere şi demară în trombă.

- Ai dormit bine? Joanna zâmbi. Eu nu!
- Eu, foarte bine.

Rănită, Joanna se înfundă mai adânc în fotoliul ei.

Matthew acceleră furios de-a lungul străzii care mergea pe marginea mării.

- Mă gândeam să mergem să prânzim la Bahia Mar. Este o mică insulă foarte sălbatică, la zece kilometri de aici. Este atât de mică încât nu poate fi văzută pe nici o hartă, dar este realmente un mic paradis. Te tentează?

Joanna încuviinţă, din nou zâmbitoare. Poate că în „acest mic paradis“, Matthew îşi va pierde puţin din această bizară animozitate. Cum să rămâi prost dispus la kilometri de dune pustii, de plaje de coral verde, tulburate doar de baletul

pescăruşilor?

- Matthew, mi-am rezervat camera pentru încă o săptămână. Eu...

Dar de ce era atât de posomorât? Deodată, se temu: poate revenise asupra poziţiei lui de ieri seară. Poate îi va spune că n-o mai vrea.

De pe podul aerian pe care Matthew rula cu viteză, zăriră Bahia Mar. Curba generoasă a golfuleţului urma linia argintie a podului care înconjura apele verzi ale golfului.

- Care sunt insulele de acolo?

- Mici insule fără nici o importanţă, răspunse Matthew, mereu aspru.

Erau totuşi mii de sanctuare pentru păsările migratoare, o mulţime de plaje minuscule paradisiace pe care se zăreau atât de aproape, bijuterii de topaz sub arborii tropicali. Dune pustii, mici lagune uitate de timp, totul strălucea de fericire sub mângâierea soarelui. Traversară un port de pescuit împodobit cu palmieri în floare şi magnolii înflorite. Vasele se legănau cu pasarelele lor.

- Navighezi? întrebă Joanna într-o nouă tentativă de a rupe tăcerea.

- O făceam. Cu mult timp în urmă... Când aveai aproape cinci ani...

Joanna se întoarse brusc şi spuse cu un suspin:

-Deci, asta este? Credeam că ai înţeles în sfârşit că asta n-are nici un fel de importanţă!

-Vrei să râzi! Are o importanţă enormă. Ascultă-mă, Joanna, noaptea trecută am spus lucruri pe care le regret deja. De fapt, eram gelos. Să te văd cu Connoly, m-a exasperat într-adevăr. Dar acum, eu... îmi placi, îmi place să fiu cu tine, dar te asigur că nu va merge mai departe.

-Eu... nu te cred!

-Greşeşti!

- Atunci, de ce m-ai invitat pentru toată ziua? N-aveai decât să-mi telefonezi. Nu, nu te cred! Adevărul este că Elena Massey este amanta ta!

Matthew izbucni în râs. Ieşi de pe şosea, se angajă pe un mic drum pietruit şi opri sub un palmier.

- Vino, îţi ofer o cafea.

Cam fără voia ei, Joanna îl ajunse din urmă şi urcară o colină pentru a ajunge pe terasa unui patio după moda spaniolă. Curtea era protejată de pereţi înalţi strălucind de albeaţă şi cicoarea sălbatică venea în cascadă până pe mese.

Joanna se aşeză într-unul din fotoliile de răchită. Matthew reveni cu două ceşti de cafea şi un carton de prăjituri.

Dar Joanna fixa, cu ochi goi, velierele din port.

- Ţi-e prea cald? întrebă Matthew.

Joanna ridică din umeri.

- Nu, m-am obişnuit, spuse ea încet.

Ochii ei se înceţoşară în spatele ochelarilor de soare.

-Mi-ar plăcea să mă însoţeşti la hotel. Nu mai vreau să rămân cu tine.

Matthew scruta interiorul ceştii sale, aparent puţin jenat.

- Nu voiam să te rănesc...
- Totuşi, ai reuşit uimitor de bine!
- Dar este preferabil să fim cinstiţi unul cu celălalt, nu?
- Asta eşti? Cinstit?

Joanna îşi termină cafeaua, dezamăgită, şi se ridică.

- Vrei să mergem, acum?

Matthew se ridică în urma ei şi cot la cot, fără să schimbe un singur cuvânt, coborâră colina mică.

- Ascultă, de ce să stricăm prosteşte această ultimă zi? exclamă Matthew. Toate astea sunt absurde. Lasă-mă cel puţin să-ţi arăt insula. Apoi, dacă vrei totuşi să te întorci, vom reveni.

Joanna ezită, sfâşiată între teama de a nu mai fi rănită şi dorinţa de a-l vedea înainte de a se întoarce în ceaţa londoneză.

-De acord, sfârşi ea prin a murmura înfundându-şi mâinile în buzunarele mari ale şortului.

Abandonând maşina, înconjurară micul port de pescuit şi înaintară pe plajă. Merseră mult timp, tăcuţi, în lungul valurilor. Nisipul strălucea de mici paiete de aur şi din loc în loc se vedeau bancuri mici de cochilii şlefuite. Un pescăruş enorm sfâşia uneori liniştea cu un strigăt de victorie. Plonja atunci în picaj între alge şi rădăcini de mangrove şi se ridica brusc cu un peşte în cioc.

Joanna se scutură ca un căţeluş şi alergă ca să se debaraseze de această tensiune care o înăbuşea. Reveni spre Matthew, înfometată şi se aruncă asupra cartonului cu prăjituri pe care el avusese precauţia să-l aducă. Matthew o privea, amuzat. Apoi se întoarse pentru a urmări doi pescăruşi care zburau drăgăstoşi deasupra unei stânci.

- Ai stropi de suc pe buze... spuse el.

Ochii lor se întâlniră.

-Te rog, şterge-le, dacă te jenează... spuse Joanna într-un suflu.

Îşi strecură mâna sub cămaşa lui Matthew.

- Joanna, murmură el.
- Sărută-mă, Matthew, îl rugă ea.

Cu mâna liberă, el îi mângâie părul, gâtul, umerii. Matthew îşi puse gura peste a ei, fără să-şi mai stăpânească pasiunea.

- Mă vrei la fel de mult cum te vreau eu. Încetează să eziţi, Matthew!

El o strivi la pieptul lui şi o mângâie. Joanna nu-l opri când îi scoase bluza de satin dezvăluind soarelui forma dulceaţă a sânilor şi nu protestă când îi deschise şortul.

Cu un efort, Matthew se debarasă rapid de propriile lui haine şi o acoperi pe Joanna cu corpul lui. Arsura pielii lor una peste alta îi încânta şi cerea mai mult. Un rest de judecată îl determină pe Matthew să pună o întrebare la urechea Joannei şi răspunsul ei îi provocă un lung tremur de refuz. Se rostogoli departe de ea.

- Joanna, nu mă vei ierta niciodată!

După câteva secunde de tăcere, el adăugă:

- Credeam că nu mai eşti virgină, Joanna.

- Si ce importanţă are?

Joanna îşi înăbuşi un hohot şi se ridică.

- Dar dacă tu cauţi o scuză stângace... Trebuie să mi se întâmple, nu? Oare te temi?

- Teamă? Da, mi-e teamă, murmură el.

Matthew se ridică şi-i întoarse spatele.

- Nu este mai degrabă Elena Massey cea care...

- Joanna, încetează o dată pentru totdeauna să-mi spargi urechile cu Elena Massey! Această femeie nu reprezintă nimic pentru mine, este clar? În plus, este căsătorită şi trăieşte cu soţul ei!

Joanna tăcu. Părea o încântătoare sirenă, cu părul înconjurând-o ca un văl gros, un vârf de sân apărând ca un vlăstar tânăr de primăvară... Matthew se aplecă pentru a-şi ridica pantalonii.

- Dar cum îmi dovedeşti care este adevărul? reluă Joanna.

-Joanna...

Fără să se uite la ea, se întoarse şi-şi îmbrăcă nervos cămaşa.

- Îmbracă-te, Joanna. Poate apărea cineva dintr-un moment în altul.

-Si asta te sperie?

Joanna îl privea pasionat de neliniştită. Matthew n-avu inima s-o mintă.

- Nu. Mă tem că sunt prea bătrân pentru tine! Mă tem pentru că n-am nici un drept să fiu aici cu tine! Si mă tem de asemenea de reacţia ta când o să afli că îl tratez pe Henry Massey de billharzioză!

Capitolul 9

Joanna tresări, sări în picioare şi agăţând braţul lui Matthew, îl forţă s-o privească în faţă.

- Aşadar, asta este? spuse ea într-o suflare. Este numai pentru asta? Mă respingi de ani de zile pentru acest motiv ridicol? Matthew! Eşti complet nebun?

Stătea dreaptă ca un i în faţa lui, superbă în gingaşa ei rugăciune. Matthew ridică din umeri.

-Nu-ţi lua dorinţele drept realităţi, Joanna! Deja ţi-am explicat tot ce simţeam cu privire la această poveste... Henry... în fine boala lui Henry nu este decât...

- Eşti ridicol!

Ochii Joannei străluceau de lacrimi de frustrare.

- Matthew, drept cine mă iei? Boala, suferinţa, nu este suficient de crudă? De ce adaugi la asta insulta, dispreţul! Stii foarte bine că te admir pentru ceea ce faci... Matthew! Nu este tocmai genul de atitudine pe care-l deteşti şi că vrei să-l suprimi? Tu care vociferaseşi atât într-o seară împotriva acestei cruzimi umane care făcea imposibil un diagnostic rapid! Ce te-a apucat acum?

- Este cu totul altceva! Matthew scutură din cap, încăpăţânat. Nu vreau absolut deloc să te amesteci, Joanna. Refuz să iau cel mai mic risc...

-Dar mi-ai spus chiar tu că poţi să opreşti evoluţia acestei boli. Acest om, Henry Massey, a fost vindecat şi este în afara pericolului, nu?

-Henry este sub tratament, asta nu înseamnă că este vindecat sau în afară de pericol, răspunse Matthew. Henry nu este contagios, şi este deja o binecuvântare, dar nu se va vindeca niciodată.

Joanna îşi umezi buzele. Îi era extrem de greu să înţeleagă starea de spirit a unui bolnav, ea care era plină de tinereţe şi de sănătate vădită.

- Henry este laborantul meu de trei ani reluă Matthew. Înainte de asta, lucra în Organizaţia Mondială a Sănătăţii din Zimbabwe, într-un spital de experimentări la Harare, capitala... Trebuie să fi suferit de billharzioză timp de cinci ani, poate chiar şase înainte ca boala lui să fie diagnosticată...

Matthew înaintă spre marginea mării, se aplecă spre nisip pentru a privi cu ochi goi câteva cochilii îndelung lustruite de valuri. Apoi adăugă:

-Henry se ascunsese... Aşa cum se ascund cei care trăiesc cu spaima în suflet, hăituiţi de ură, cu viaţa în derută. Nimeni nu vrea să fie victima acestei boli, Joanna, este o boală care distruge şi ţintuieşte la stâlpul infamiei chiar şi astăzi.

Pe vremuri, bolnavii purtau un turban galben

pe frunte pentru ca oamenii normali să-i poată evita de departe. Acum, este mai rău: în lumea atât de aseptizată ca a noastră, dispreţul izbucneşte la cea mai mică cicatrice vizibilă.

- Cum ai descoperit că Henry contractase boala?

- Este o poveste prea lungă, Joanna. Te-ar plictisi de moarte.

-Te înşeli, Matthew. Nimic din ceea ce poţi să-mi spui nu mă va plictisi vreodată.

- Atunci, îmbracă-te, la naiba! mormăi Matthew, furios pe el însuşi. Nu sunt de lemn!

- Oh, Matthew! Joanna ezită doar o secundă şi-şi strecură braţele în jurul taliei lui. Matthew, dragostea mea... Te iubesc... Poţi să-mi aduci cele mai defavorabile argumente, îmi este egal...

Matthew părea foarte supărat.

- Joanna, este absolut imposibil să...

Joanna îl întrerupse cu vehemenţă:

- Te iubesc, Matthew. Nimic altceva n-are importanţă.

Matthew o trase în braţele lui şi-şi plimbă degetele
mângâietoare de-a lungul curbei şoldurilor până la începutul picioarelor.

-Nu mă respinge, Matthew.

-Cum aş putea?

El atinse uşor cu buzele tâmpla Joannei.

- Dar trebuie să fiu singur, înţelegi?

Joanna se trase repede înapoi, rănită.

-Aşadar, nu eşti? Credeam totuşi că era destul de evident ca să-ţi sară în ochi... Dar îmi pari destul de obtuz când vrei!

- Joanna, răspunse Matthew slab. Când am plecat de acasă în această dimineaţă, eram hotărât să rup orice legătură cu tine.

- Si acum, ce decizie înţeleaptă ai luat? replică Joanna, îmbufnată.

-Acum? El clătină din cap. Când sunt aproape de tine, aproape cred că...

-Că mă iubeşti?

-Dacă ar fi atât de simplu.

Matthew îi mângâie obrazul proaspăt.

- Dar aşa este! De ce complici întotdeauna viaţa? Joanna se degajă cu nerăbdare din îmbrăţişarea lui şi
se avântă să întâlnească marea.

- Hai să ne scăldăm! strigă ea. Vino repede!

Joanna era roşie de emoţie stăpânită. Matthew ezita şi
o privea cum aleargă veselă în valuri. Avea nevoie să consume toată energia acumulată în aceste minute, să depăşească teama de a-l simţi pe Matthew puţin entuziast pentru dragostea lor, ezitând s-o ia imediat... Apa răcoroasă o legănă, o potoli şi începu să înoate viguros fără să se mai preocupe de durerea ei. După un bras

puternic, se întoarse pe spate ca să facă pluta şi se odihni câteva minute, încântată să simtă soarele pe pleoape. Mici luminiţe galbene şi roşii dansau sub ochii ei închişi. Poate oboseala... sau decepţia suferită... Matthew pe care-l iubea şi care n-o voia.

Corpul ei plutea încet în derivă. Din când în când, o iarbă de mare i se agăţa de glezne. Se mişca, încerca să ghicească dacă era o algă sferică, o frunză de salată roşie-violacee, câteva alge abandonate de valuri, sau acele cuidate ramuri verzi care aruncate pe plajă se colorau în mov. Ei îi plăcea această floră marină, atât de diferită de ceea ce se putea aduna în josul falezelor din Southampton. Acolo, într-un sat uitat de timp, trăise bunica ei. Joanna îşi petrecuse adesea două luni lungi din vară alergând pe diguri în urmărirea pescăruşilor...

Pierdută în amintiri, urlă de groază când un corp o atinse pe neaşteptate.

- Eşti nebun să mă sperii în felul acesta! Am crezut că eşti o anghilă sau nu ştiu ce! spuse ea izbucnind în râs când îl recunoscu peMatthew.

- De ce nu un rechin, un delfin, un caşalot? Cine ştie ce altceva?

-O orcă?

- După placul tău!

Îl urmări cu vioiciune înot şi când ajunse

suficient de aproape de el, îi înfundă capul sub apă, trăgându-l de picioare. Dar el rezistă şi rolurile se schimbară. Urcară amândoi la suprafaţă, scuipând apa sărată, fericiţi de noua lor complicitate.

- Nu trebuie să te joci dacă nu cunoşti regulile. Asta îţi va servi de lecţie, copila mea!

Se mai jucară o lungă jumătate de oră, strigând şi râzând, urmărindu-se şi stropindu-se ca şstrengarii fără grijă care deveniseră. Când ieşiră în sfârşit din apă, Joanna se simţi brusc epuizată. Micile băi solitare care-i plăcuseră în aceste ultime zile n-o pregătiseră pentru o asemenea activitate.

Se împiedică de oboseală urcând pe plajă. Matthew era chiar în spatele ei şi, când căzu istovită pe nisipul umed, el îngenunche lângă ea.

- Eşti bine?

Joanna nu-l văzuse niciodată atât de tandru şi-şi aruncă braţele în jurul gâtului lui ca să-l tragă spre ea.

- Chiar minunat, în acest moment. Nu te mişca, mai ales!

Se ridică uşor şi-i atinse buzele cu o mângâiere de fluture.

- Hmm, ai gust de sare...

Matthew aprofundă sărutul lui... Timp de

câteva minute, nu mai fu decât tăcere în jurul lor. Joanna se trezi la ţipătul ascuţit al unui pescăruş care se rotea deasupra capului lor. Oftă încet.

- Încă mai vrei să plec? spuse ea, alergându-şi degetele pe spatele bărbatului aplecat deasupra ei. Biciuit de dorinţă, Matthew o opri.

- Prostuţo! spuse el simplu.

Se aplecă şi mai mult şi Joanna îl făcu prizonierul corpului ei.

Reveniră la hotel la sfârşitul după-amiezii. Soarele arunca ultimele raze asupra dunelor întunecate.

Joanna se ghemui toată lângă însoţitorul ei, suspinând de mulţumire. Părăsiră drumul de pământ pe care Matthew îl urmase la venire şi se avântară pe podul aerian. Mustangul gri metalizat înghiţea kilometrii fără zgomot...

- Este ziua cea mai extraordinară din viaţa mea... murmură Joanna, zâmbind în culmea fericirii. Aş vrea să nu se sfârşească niciodată.

- Vor mai fi şi altele, iubita mea, multe altele...

- Adevărat? Joanna îl privi cu atenţie. Pari aproape trist... Regreţi ceva deja?

- Nu.

- Stiu foarte bine ce vreau, Matthew. Tu nu mă forţezi la nimic care să fie contrar dorinţelor

mele.

- Si ce doreşti?

Joanna roşi puternic.

- Pe tine, bineînţeles.
- Vrei să spui... căsătoria şi tot restul?
- Dacă vrei şi tu. Altfel, tot ce vei vrea. Te iubesc.
- Joanna! Făcu el cu o voce ciudată, ştiu foarte bine care sunt responsabilităţile mele. Nu te nelinişti!

Rănită, Joanna se adânci brusc în fotoliul său.

- Responsabilităţile tale, într-adevăr! repetă ea, cu amărăciune. Te rog, nu te simţi responsabil. Stiam foarte bine ce făceam. Si dacă asta-i tot ceea ce eşti capabil să simţi...

-Haide.

Înjurând, el se opri în scrâşnet de frâne şi se repezi s-o ia în braţe.

- Joanna, micuţo, ar trebui s-o ştii acum! Te vreau şi am nevoie de tine. Mi-e teamă doar să te fac prizoniera unei legături pe care o vei regreta inevitabil într-o zi.
- Fiindcă tu crezi că voi regreta, spuse ea şi-i mângâie drăgăstos părul.

Matthew îşi puse capul în răscroiala corsajului ei.

- Mi-e teamă.

Joanna tremură de dragoste şi totodată de zbucium.

- Te vreau, Matthew. Pe tine şi nimic altceva.

Matthew o mângâie cu privirea, plimbându-şi degetele
de-a lungul obrajilor ei, admirând sânii fermi perfect desenaţi sub bluză. O îndepărtă puţin de el şi îşi reluă respiraţia.

- Mai târziu... murmură el.
- Mai târziu?

Joanna îl privi lung, zâmbind şi plină de aşteptare. Matthew...

-Nu mă privi aşa, Joanna! Vom vorbi după cină, acasă...

Suna de ora şapte când ajunseră la hotel şi Joanna îşi adună lucrurile fără prea mare entuziasm.

- Mă aştepţi aici? întrebă ea, plină de speranţă.- Nu, cred că este mai bine să mă întorc acasă, mai întâi... Elena nu aşteaptă pe nimeni la cină şi este preferabil s-o previn.

Joanna îşi plecă încet capul.

- Asta n-o va supăra, crezi?
- Cu siguranţă.
- Ea mă urăşte, nu-i aşa?

-Nu aprobă într-adevăr întâlnirea noastră, admise Matthew.

Joanna îi aruncă o privire.

- Este geloasă, nu-i aşa? Oh, nu spun că are

motive să fie. Este căsătorită şi tot restul... Dar cred că are... o afecţiune pentru tine.

- Ar trebui să-ţi temperezi imaginaţia atât de exagerată! Elena n-are nici un motiv să fie geloasă pe cineva.

Joanna oftă.

- Dacă spui tu... La ce oră revii?

-La opt şi jumătate.

- Mai degrabă la opt, de acord?

Joanna ieşi din maşină fără tragere de inimă şi privi farurile Mustangului îndepărtându-se în noapte până când dispărură. Scutură din cap şi se îndreptă spre holul hotelului.

Carlos era în spatele biroului de la recepţie şi gesticula ca să-i atragă atenţia.

- Bună seara, domnişoară Holland! spuse el cu o voce veselă. Vă aşteptam de la ora cinci după-amiază. Aveţi o vizită, cineva venit special din Anglia ca să vă cadă.

Joanna încremeni de spaimă. Nu putea fi decât Evan. Numai el îi cunoştea adresa. Dar dacă Evan era la Mango Key, ea va trebui.... După-amiaza fusese atât de minunată...

În sfârşit, Matthew şi Joanna puteau să viseze la un viitor comun. Evan va distruge totul...

Carlos privea, foarte surprins, panica sporind în ochii Joannei.

-Ce nu este în ordine?

El se aplecă peste birou ca s-o menţină în picioare. Fusese cât pe ce să cadă, atât de mare fusese şocul.

- Nu sunteţi mulţumită că mama dumneavoastră este aici?

-Ma... mama? Joanna nu putea decât să-l privească, uluită.

Carlos clătină din cap cu vigoare.

- Bineînţeles. De cine vă temeaţi? De un personaj nesuferit? Dar destindeţi-vă: nu este decât mama dumneavoastră care a venit să vadă dacă n-aţi căzut pradă unei poveşti dubioase!

Joanna îşi înghiţi cu greu nodul din gât.

-Dar... unde este?

- A fost greu, dar am putut s-o instalez într-o cameră vecină cu a dumneavoastră, răspunse Carlos cu o voce suavă.

-Ce noroc...

Joanna îi mulţumi absentă, încă sub şoc. Ce căuta aici Marcia? Era oare singură?

- Trebuie s-o sun şi să-i spun că urcaţi? o întrebă Carlos din dorinţa de a-i fi pe plac, dar Joanna îl refuză tăios.

-Nu va fi necesar.

Apoi, în faţa ochilor uimiţi ai lui Carlos, adăugă ca pentru a se justifica:

-Îi voi face o surpriză.

- Aşa cum v-a surprins ea însăşi, i-o întoarse Carlos ironic.

Joanna îi aruncă un zâmbet crispat şi plecă. Se strecură în camera ei fără să facă vreun zgomot, puţin doritoare s-o înfrunte pe Marcia imediat, presimţind că sosirea acesteia nu prevestea nimic bun. Cum aflase oare adresa ei? Joanna n-o lăsase nimănui, mai ales mamei ei vitrege.

Se refugie sub duş pentru a-şi îneca acolo grijile. Se ştergea cu energie când cineva bătu la uşă. Puţin dispusă să mai sufere prezenţa mamei ei vitrege, Joanna tăcu din gură. Dar se pare că Marcia ştia că era acolo şi începu să bată din nou, interpelând-o cu asprime.

- Joanna! Joanna, ştiu că eşti acolo! Deschide imediat această uşă sau chem gromul!

- Ce vă face să credeţi că gromul va deschide?

Joanna, furioasă de a fi astfel urmărită, nu se supuse.
Se înfăşură într-un cearşaf de baie şi se aşeză pe pat.

- N-are importanţă, va fi oricum stânjenitor, nu?

Joanna se resemnă. Mai bine să scape cât mai repede
posibil. Deschise uşa. Marcia nu aşteptă invitaţia

ei şi intră în trombă, arogantă, ca la ea acasă. Joanna se răzvrăti împotriva acestei invazii în camera ei.

- Ce trebuie să însemne onoarea prezenţei dumneavoastră în camera mea? Să nu-mi spuneţi că, chinuită de remuşcări, aţi venit să mă rugaţi stăruitor să vă iert!

Marcia ridică din umeri.

- Nu fi ridicolă!

Ea privi camera de jur-împrejur, ca pentru a se asigura că nu mai există altcineva. Mulţumită de inspecţia ei, adăugă:

-În realitate, nu-mi pasă de ce ai putea deveni. Dar când Evan mi-a mărturisit de ce erai în Florida, am considerat că era timpul să învăţăm să ne cunoaştem mai bine.

-Vreţi să râdeţi? Joanna se întoarse cu dispreţ. Si ce-aţi făcut cu preţiosul vostru logodnic?

- Howard? Marcia făcu un gest plin de indiferenţă. Aveai dreptate la urma urmei. Tot ce voia, erau banii tatălui tău. Ar fi trebuit să bănuiesc, dar... Draga mea, Howard era un bărbat foarte viril. S-a înclinat mult timp celor mai mici dorinţe ale mele. Am crezut că era destul, dar în final nu. Si când am descoperit că acorda aceleaşi favoruri secretarei sale... Ar fi putut totuşi să aştepte până după căsătoria

noastră. Am găsit asta puţin vulgar, ca să-ţi spun totul.

Joanna luă un prosop de baie şi începu să-şi usuce părul.

- De fapt, ce vreţi, Marcia?

Dorea să protejeze cu toate forţele minunata amintire a acestei după-amieze. Se bucurase atât de mult la ideea acestei jumătăţi de oră de singurătate pentru a aminti corpului ei mângâierea mâinilor lui Matthew. Greutatea lui peste ea, în ea şi vârtejul ameţitor de extaz pe care-l atinsese în braţele lui.

- Unde ai fost toată după-amiaza? reluă Marcia fără să se sinchisească să răspundă la întrebarea ei. Presupun că umblai creanga în compania acelui tânăr american. Recepţionerul a...

- Tom Conolly? o întrerupse Joanna, reflectând rapid.

Dacă Marcia credea că ieşise cu Tom, de ce s-o contrazică? Niciodată nu va dezvălui Marciei adevăratele ei legături. Avea nevoie să-l vadă mai întâi pe Matthew pentru a-i relata întregul adevăr.

-Si pe Matthew, l-ai văzut? Cum este acum? Ce ai descoperit?

- Aşteptaţi o clipă! Ce ştiţi despre Matthew?

Ce v-a spus Evan?

Marcia oftă, agasată.

- Asta nu te priveşte. Spune-mi doar când intenţionezi să-l revezi pe Matthew.

Joanna aruncă pe furiş o privire la ceas. Pierdea timpul... Matthew o să sosească în mai puţin de jumătate de oră şi n-o să fie gata. Trebuia neapărat să se debaraseze de Marcia în trei minute.

Tema începu să crească încet în ea.

- Atunci?

Marcia se examina cu o anumită complezenţă în lunga oglindă din sala de baie şi reluă:

- Matthew şi cu mine suntem vechi .. prieteni. Drew şi cu el erau foarte apropiaţi.

- Stiu.

- Este adevărat că venea acasă când erai o copilă, nu?

Joanna încuviinţă, încă neliniştită.

- S-a schimbat mult? Cum este? A trecut atâta timp de când...

Joanna încruntă sprâncenele.

- Dar tata îl vedea cu regularitate!

Marcia mormăi, iritată:

- Bineînţeles, dar Drew nu putea să-l invite acasă. Ca fiinţă civilizată, eram puţin încolţită între amândoi. Drew s-a împăcat cu Matthew,

dar Matthew şi cu mine...

Joanna îşi lăsă pieptenele, cuprinsă de un sentiment oribil de teamă.

- Ce vreţi să spuneţi? Matthew şi cu dumneavoastră...

- Oh, Joanna... se impacientă Marcia. Nu erai decât un copil! Acum ţine de trecut. Dar dacă tu ţii... Matthew şi cu mine eram logodiţi când m-a prezentat tatălui tău.

- Cum!

Joanna simţi cum tot corpul îi tremură violent.

- Da, l-am preferat pe tatăl tău în locul lui. Eram nebună, desigur!

-Nebună?

- Nu mă privi aşa, Joanna. Stiu că l-ai adorat pe tatăl tău. Am crezut că putea să-mi ofere o viaţă mai agreabilă. Eram orbită de succesul lui, dar tatăl tău nu era nicidecum un bărbat pasionat, Joanna. Era mult prea... amabil, sensibil. În timp ce Matthew...

- Tăceţi! Joanna îşi apăsă cu toată puterea urechile cu cele două mâini. Sunteţi dezgustătoare. Cum îndrăzniţi?

Marcia râse văzând-o atât de tulburată.

- Joanna, Drew este mort, nu-i mai pasă acum! Cât despre Matthew, n-aveam nici o idee despre adresa lui actuală, până când Evan a catadicsit să mi-o dezvăluie. Ar fi putut să-mi

ceară mie să fac ce faci tu! Mult mai bine, în plus, sunt sigură... La urma urmei, eu sunt aceea care i-a dat jurnalele intime ale tatălui tău.

Joanna nu putea s-o privească în faţă. Era profund scârbită şi dezorientată. Matthew fusese logodit cu mama ei vitregă şi nu i-o spusese. Cum putuse să facă dragoste cu ea fără să i-o mărturisească? Poate că n-avusese niciodată intenţia s-o facă... Poate... Si Joanna începu să-şi imagineze lucruri îngrozitoare.

- Acum, eşti la curent. Moartea lui Drew n-a fost o tragedie pentru mine. Îl iubeam, dar acum că sunt liberă şi bogată, ard de nerăbdare să-l revăd pe Matthew.

Joanna tăcea cu încăpăţânare.

- Aşadar? reluă Marcia tăios. Ce ai să-mi spui?

Joanna trebuia să ia o hotărâre. Ezită câteva secunde,
apoi se aruncă în abis.

- Cinez cu Matthew în seara asta.

Marcia o privi siderată.

- Astă seară! M-ai lăsat să sporovăiesc în tot acest timp când Matthew va sosi curând!

- Într-un sfert de oră, mai exact! adăugă Joanna.

Marcia strigă de spaimă.

-Cincisprezece minute! Nu voi fi gata

niciodată! Sări ca o săgeată şi se răsuci pe călcâie în direcţia uşii. Aşteaptă-mă, Joanna, vreau să văd figura lui Matthew când va descoperi că sunt aici!

- Veţi merge singură. Nu mă simt foarte bine...

- Joanna! strigă Marcia, exasperată.

-Veţi fi singură cu el. Asta-i tot ce vreţi, nu? Aveţi toată libertatea să puneţi gheara pe el.

Marcia reflectă trei secunde înainte de a clătina din cap.

-Când trebuia să-l întâlneşti?

- La ora opt, în holul hotelului. Joanna se ridică încet. O să-l recunoaşteţi fără probleme. Nu mai are barbă... dar el...

- Mmm, este tot aşa de atrăgător?

Joanna o privi şi, în faţa expresiei ei avide, alergă în baie.

„Când mă gândesc că Matthew s-a putut îndrăgosti de această scorpie!“ se gândi ea, rănită în adâncul inimii.

Capitolul 10

Îndată ce Marcia dispăru, Joanna se refugie în pat şi luă perna în braţe. Durerea de a şi-o imagina pe Marcia în braţele lui Matthew o făcea să tremure de tristeţe. Îşi privea ceasul la fiecare două minute.

„Acum, Marcia se parfumează, se machiază cu grijă, coboară scara, îi zâmbeşte, se agaţă de gâtul lui, strălucitoare, îi spune că este liberă în sfârşit, liberă să facă tot ce-i va plăcea. Si Matthew...“

Era o adevărată tortură să aştepte astfel. Opt şi trei minute, opt şi unsprezece, opt şi şaptesprezece, opt şi douăzeci şi şase, opt şi treizeci... Ce făceau oare? Care fusese oare reacţia lui Matthew când o văzuse pe fosta lui logodnică? Uitase minunata lor după-amiază? Apropierea lor fusese poate complet banală pentru el. Era atât de atrăgător încât toate domnişoarele în vacanţă trebuia să cadă în braţele lui... va ierta totul Marciei, va reîncepe să spere şi va respinge scurtul lui amor cu Joanna în fundul memoriei lui...

O va invita oare pe Marcia acasă la el cu mai puţină reticenţă decât arătase faţă de ea?

În plus, Matthew poate va dispreţui laşitatea de care dădea dovadă necoborând nici măcar să-şi apere frumoasele amintiri... Dar decât să

sufere această dureroasă umilinţă... Poate că abia dacă va regreta aventura lor trecătoare... Marcia o să ştie bine să-l facă s-o uite.

Brusc, îi fu greu să înţeleagă că distruse iremediabil orice şansă de fericire cu el. Să lase cale liberă Marciei! Dar el nu-i spusese niciodată „te iubesc“. Desigur, o dorea, o voia, avea nevoie de ea. Dar iubirea... Stia oare ce este dragostea? Sau poate era bărbatul unei singure iubiri...

Deodată, cineva bătu cu furie în uşa camerei. Joanna sări din pat, îngrozită. Luă ceasul care-i alunecase de la mână şi privi ora: nouă şi şapte minute.

- Joanna! Joanna, deschide-mi imediat!

Marcia urla pe culoar, cu voce tare şi furioasă.

Joanna deschise, moartă de teamă că Matthew era cu ea. Marcia era singură, dar furioasă. Roşie până în vârful urechilor, cu ochii nemiloşi, măsură camera în lung şi în lat. „Dacă toţi admiratorii ei convinşi că este o biată fetiţă fără apărare ar vedea-o în acest moment, ar fi lămuriţi“ se gândi Joanna. Marcia dădea acum lovituri furioase de picior în mobile.

-Ticăloasă afurisită! îi aruncă ea strângând buzele. Cum ai îndrăznit să-i spui lui Matthew? Toate acele minciuni dezgustătoare! Biata micuţă martiră... Toate astea din cauza unei mici

neînţelegeri în legătură cu Howard... Când de fapt îl doreai tu însuţi în secret! Scorpie, scorpie, scorpie!

Marcia striga atât de tare încât era cât pe ce să se sufoce.

-Cum îndrăzneşti? Dar răspunde, proastă de dai în gropi! Ai merita să te târăsc la tribunal pentru defăimare!

Sub avalanşa de invective, Joanna încerca disperată să-şi adune minţile, să reaprindă o oarecare ardoare combativă.

- Dar despre ce vorbeşti, Marcia? Nu i-am spus nimic lui Matthew care să nu fie strictul adevăr!

- Mincinoaso! I-ai vorbit despre testamentul imbecilului tău tată!

- El mi-o ceruse! Ce ar fi trebuit să-i spun?

- Si despre Howard, i-ai vorbit?

- Nu, ar fi trebuit? Dar ce s-a întâmplat?

Marcia nu binevoi să-i răspunddă. Se întoarse dispreţuitoare şi aruncă pe jos fiecare lucru: pieptenele, tubul de ruj de buze, cutii cu creme, tot ce-i cădea în mână. Joanna îşi chemă tot calmul în ajutor. Probabil că se insultaseră din plin. O ceartă de îndrăgostiţi?

- Răspunde-mi! Ce s-a întâmplat? Unde este Matthew? Aţi cinat împreună?

-Hotărât lucru, eşti prea proastă! şuieră

Marcia. Am băut un pahar la bar, asta-i tot.

- Nu înţeleg, făcu Joanna revenind spre patul ei.

-Oh, înţelegi foarte bine.

Marcia era ameninţătoare şi Joanna se întrebă ce putuse să-i spună lui Matthew despre ea.

- Matthew mi-a explicat îndelung ce crede despre atitudinea mea de mamă model. După el, ţi-am făcut o viaţă atât de imposibilă încât n-ai mai putut suporta. Ai fugit foarte departe, credea el. Dar am făcut totul ca să-i deschid ochii asupra acestui capitol!

-Doar nu i-ai...

Joanna îşi pierdu cumpătul.

- Ba da, ba da, i-am dezvăluit toate micile detalii picante ale acestei poveşti cu articolul pentru ziar.

Marcia izbucni în râs în faţa expresiei îngrozite a Joannei.

- Revino-ţi, proastă mică. Ce importanţă are? Voi plăti chiar cheltuielile tale lui Evan, ca să ne lase în pace!

Joanna se prăbuşi într-un fotoliu. Când o expediase pe Marcia adineaori să-l întâlnească pe Matthew, niciodată nu-şi imaginase că dacă Matthew o respingea, Marcia se va răzbuna într-un fel sau altul! Acum, ce trebuia oare să creadă Matthew? Trebuia s-o dispreţuiască şi s-o urască

din toate puterile lui... Cum ar putea să-l convingă vreodată că n-a avut nici o intenţie să facă ceva pentru Evan?

- Nu lua aerul ăsta aşa catastrofal! Oricum, ce-ţi poate face? remarcă Marcia. Asta nu este vina mea. N-aveai decât să povesteşti orice ca să atragi simpatiile!

Joanna îşi ascunse faţa în mâini şi se prăbuşi în pat.

-Pleacă, Marcia!

- Nu mă întrebi când ne vom revedea?

-Nu-mi pasă!

Vocea Joannei nu mai era decât un murmur dureros.

-Ei bine, n-avem încă planuri... răspunse Marcia, ca şi cum Joanna îşi pusese întrebarea. Dar voi aştepta. El îşi va schimba cu siguranţă părerea într-o zi sau alta. Există lucruri pe care un bărbat nu le poate uita...

- Pleacă! ţipă Joanna la capătul răbdării.

Indiferentă la toate, în afară de ea însăşi, Marcia
continuă:

-Cât despre tine, ar trebui să aranjezi să te întorci în Anglia. Doamna Morris va veghea asupra ta. Va fi încântată! A fost absolut odioasă, după ce ai plecat...

Marcia plecă în sfârşit, trântind uşa în urma

ei.

Oarbă şi surdă la tot ce nu ţinea de durerea ei, Joanna se legăna pe pat hohotind cu amărăciune. Îşi spunea că totul era din vina ei. Dacă i-ar fi mărturisit totul lui Matthew în această după-amiază, nimic din ceea ce Marcia putea să-şi imagineze n-ar fi schimbat ceva în timp ce acum, Matthew nu va mai avea niciodată încredere în ea.

Ce importanţă avea că nu-i spusese nimic despre Marcia? Ar fi făcut-o fără îndoială mai târziu... aşa cum conta s-o facă şi ea. Era evident că sentimentele sale faţă de Marcia evoluaseră considerabil.

Când Joanna îşi părăsi patul, era aproape ora zece seara. Ochii umflaţi de plâns trădau o profundă disperare. Îşi puse ochelarii de soare pe nas - era suficient cu prisosinţă pentru ce avea în minte. Răscoli prin dulap şi scoase o pereche de blugi vechi, îmbrăcă rapid un tricou mov şi se forţă să nu se gândească decât la orele, care urmau. Dacă dorea într-adevăr să salveze ceva din această poveste sordidă, trebuia să reacţioneze, să-l vadă pe Matthew, chiar dacă era pentru ultima dată.

Se apropie de biroul de la recepţie cu timiditate, puţin ruşinată de faţa ei răvăşită.

- Scuzaţi-mă, aş vrea să-mi folosesc maşina.

Puteţi să mi-o aduceţi, vă rog?

Tânărul recepţioner îi zâmbi.

- Domnişoară Holland? Bineînţeles, maşina dumneavoastră va fi aici într-un minut.

Era o mare uşurare să se strecoare în spatele volanului micului Austin roşu, să conducă pe drumuri înguste.

Ajunse pe Palmetto Drive. Nimeni pe străzi, o linişte de pustiu... Doar o pisică se salvă în tufişurile de pe marginea drumului la apropierea vehiculului . Joanna tăie contactul şi rămase câteva minute în maşină, nemişcată şi tăcută.

Cu un efort eroic pentru a-şi aduna tot curajul, ieşi din maşină şi sună la grilaj. Viitorul ei se va juca în câteva minute şi simţi că ameţeşte. Aştepta tremurând, dându-şi silinţa, fără mare success, să-şi stăpânească neliniştea. Cu palmele umede, ochii plini de lacrimi şi picioarele de vată, aşteptă foarte mult timp înainte de a îndrăzni să sune din nou. Nimeni nu venea şi se simţi exasperant de singură, părăsită, atât de dispreţuită încât începu să plângă.

Umbrele palmierilor giganţi din jurul ei desenau umbre neliniştitoare. Lumina slabă verde albăstruie a lunii licărea pe resturile de cuarţ alb din pietriş. În depărtare se auzea un freamăt de frunze. Noaptea nu mai era complice,

nici prietenoasă. Joanna simţea crescând în adâncul ei o sumbră presimţire. Sună din nou, stăpânindu-şi nevoia urgentă de a fugi.

Deodată, luminile ţâşniră. Simţi cum sângele îi îngheaţă o clipă în vine, degetele se albiră strângând grilajul greu de fier forjat. Cineva venea în întâmpinarea ei, în timp ce ea scruta întunericul cu privirea. „Te rog, Doamne, fă să fie Matthew!“ se rugă ea cu ardoare.

Sesiză în fine o respiraţie grea care se apropia. Inima îi tresări. În sfârşit, Matthew... va putea să-i explice totul...

-Slavă Domnului, eşti tu! murmură ea umbrei care acum era destul de aproape.

Dar nu era Matthew. Bărbatul se apropie mai mult şi Joanna zări nişte cicatrice oribile, urmele unei maladii îngrozitoare. Henry Massey se retrase imediat, ca şi cum îi era teamă să fie ars.

-Matthew nu este aici, spuse el îndepărtându-se pe micul drum care ducea spre casă. Ar trebui să plecaţi.

- Dar unde este? îl imploră Joanna. Îşi vârî faţa printre barele grilajului. Trebuie neapărat să-l văd. Trebuie să-i vorbesc! Vă rog, domnule Massey, spuneţi-i că sunt aici şi că-l aştept!

- Îmi cunoaşteţi numele? întrebă bărbatul, stingherit.

- Da, Matthew mi-a spus că v-a îngrijit... Vă rog... Chiar dacă nu vreţi să mă lăsaţi să intru, spuneţi-i cel puţin că sunt aici!

- Nu este aici, vă asigur! Si aruncând o privire rapidă în spatele lui, adăugă: cred că a plecat la hotel să vă întâlnească.

- Nu l-am văzut, oftă Joanna. Mama mea vitregă l-a... Dar unde este acum? Cu siguranţă, dumneavoastră...

- Nu ştiu nimic. Nu este aici. Dacă nu v-a întâlnit, poate este mai bine...

-Ce vreţi să spuneţi?

- Urma să vă spună că nu mai putea să vă vadă, declară Henry, foarte încet. Întoarceţi-vă în Anglia, domnişoară Holland. Credeţi-mă, vă pierdeţi timpul aici.

- Nu! Joanna se răzvrăti brusc. Refuz! Trebuie să-i explic. Respect munca lui şi-l admir mult pentru ceea ce face. Stiu că Marcia i-a spus că-l spionam pentru Evan Price, dar era înainte de a-l întâlni! Înainte de... de a mă îndrăgosti de el. Am nevoie să-i spun toate astea, înţelegeţi? Vreau să mă ierte...

- Nu este nimic de iertat. Nu ştiu nimic despre motivele venirii dumneavoastră în Florida şi bănuiesc puţin reacţia lui Matthew dacă află că l-aţi minţit. Dar n-are importanţă! Dragostea voastră nu poate decât să vă facă nefericiţi pe

amândoi. Matthew n-a fost cinstit cu dumneavoastră. N-a părăsit Anglia ca să mă îngrijească. N-ar fi avut nevoie să se ascundă pentru asta. Ce v-a spus despre mine? Că am refuzat evidenţa, că am ascuns toate simptomele luni de zile? Eram un adevărat imbecil. Dar oamenii care sunt atinşi de billharzioză sunt în general foarte stupizi. Nu ştiţi ce este. N-aţi văzut niciodată cum oamenii se întorc de la tine cu groază. Este infernul în fiecare zi, în fiecare oră, în fiecare minut. Si este profund nedrept: de ce tu şi nu altul? Pe lângă alte maladii...

- Vă rog... murmură Joanna.
- Vă plictisesc, domnişoară Holland?

-Nicidecum, eu...

- Dar dumneavoastră nu vedeţi de ce vă priveşte, nu-i aşa? Henry Massey se apropie de Joanna şi-i spuse foarte încet: nu ştiţi prin urmare că Matthew a contractat această boală? El lucra în acea vreme într-un spital de junglă din Zimbabwe. Ca fiecare dintre noi, n-a mai putut suporta privirea altora. A fugit. A cumpărat această casă şi face cercetări de trei ani într-o totală singurătate. Acesta este motivul pentru care nu puteţi rămâne aici. Plecaţi, domnişoară, vă rog, plecaţi. Nu veţi face decât să aduceţi

multe necazuri în această casă. Fiindcă spuneţi că-l iubiţi pe Matthew, pentru el, plecaţi şi nu mai reveniţi...

Cum reuşise Joanna să se întoarcă la hotel, n-a ştiut niciodată. Întinse cheile tinerei femei de la recepţie şi observă privirea uimită a acesteia.

- Ceva nu este în ordine? întrebă ea în faţa ochilor înnebuniţi ai Joannei, pe obrajii căreia curgeau lacrimi. Aţi avut un accident?

-Nu, totul este în ordine, vă mulţumesc. M-a vizitat cineva în timpul cât am fost plecată?

-Nu, îmi pare rău...

Joanna clătină din cap cu tristeţe şi se îndreptă spre ascensor.

***

Evan Price telefonă a doua zi.

- Joanna! exclamă el cu vocea răguşită după o bronşită. Unde naiba ai fost? Am încercat să te găsesc ieri aproape toată ziua!

- Ieşisem, răspunse ea cu o voce abătută. Nu mi-ai lăsat nici un mesaj...

- Nu, am crezut că nu era nevoie. Presupun că ai văzut-o pe Marcia? N-am putut s-o împiedic, să ştii.

- Stiu, nu-i nimic. Ce vrei să-mi spui, Evan? Sunt grăbită. Mă întorc la Miami astăzi şi probabil voi fi la Londra poimâine.

- Cum? Evan era furios. Doar n-o să pleci şi să laşi totul baltă sub pretextul că mama ta vitregă este acolo? Nu-i da atenţie! Eşti acolo ca să faci o treabă! Pentru care, trebuie să-ţi reamintesc, te plătesc.

- Demisionez, Evan! Nu-mi place munca asta. Oricum, nu serveşte la nimic: Marcia i-a dezvăluit totul lui Matthew Wilder. Acum, voi pierde banii mei.

Evan înjură furios.

- Dar de ce, drăcia dracului? Ce-i pasă ei? Ce-şi închipuie?

- Evan, trebuie într-adevăr să plec .Vrei...

- Ce scorpie! Evan continua să vocifereze cu furie. În momentul când începea să meargă! Ce ai să-mi spui, totuşi? Voi încerca poate să trimit pe altcineva...

-Eu...

Joanna fu pe punctul să spună că n-avea nici un detaliu, nici o ştire fabuloasă să-i ofere, dar o vagă bănuială o reţinu tocmai la timp. Era preferabil să nu-l supere. Dimpotrivă, dacă l-ar trimite pe o pistă complet falsă, ar fi perfect. Deoarece, evident, groaznica boală a lui Matthew era exact genul de poveste sordidă pe care Evan sperase s-o descopere.

- Aşadar?

Evan aştepta să-i răspundă cu o nerăbdare

neascunsă.

Panicată, Joanna se aruncă asupra primei minciuni care-i veni în minte.

- Matthew este amantul acestei doamne Massey. Credeam că era menajera, dar nici vorbă de aşa ceva.

- Si ce-i cu asta? Evan părea mai curând decepţionat. Toată lumea o face!

- Nu! Ea este căsătorită şi foarte, foarte bogată, cred. Sunt absolut convinsă că din acest motiv el a părăsit Anglia.

- Hmm! Evan nu părea foarte convins. Asta nu este deloc plauzibil... un bărbat atât de independent ca Matthew Wilder ar trebui să nu se sinchisescă de genul acesta de bârfe...

- Poate că ea îi finanţează cercetările, aruncă Joanna, căutând cu disperare să găsească ceva puţin mai credibil.

- Este americană?

- Poate, nu ştiu... abia dacă am vorbit.

-Hmm...

Acest hmm era deja mai convingător. În mod vizibil, Evan cădea în cursă. Încă un mic efort şi va scăpa pentru totdeauna...

- Femeie frumoasă?

-Foarte... frumoasă, fermecătoare, atrăgătoare. Are totul ca să placă!

Dacă o auzea Elena, se gândi Joanna, nu şi-ar putea crede urechilor.

-Tânără?

- Mult mai tânără decât el!

- Mă voi gândi la asta... În orice caz, Matthew Wilder are cu siguranţă ceva de ascuns, altfel tatăl tău nu i-ar fi ascuns adresa în jurnalul lui intim.

- Ce vrei să spui? bâigui Joanna.

Aşadar, mai există ceva de care să se teamă Matthew pentru liniştea lui sufletească. Hotărât lucru, nu ştia la ce să se aştepte cu ziariştii care-şi vâră nasul peste tot, ca Evan...

Preocupat de noul său plan de campanie, Evan Price de-abia răspunse:

-Au existat nu puţine zvonuri la un moment dat, când a dispărut. Se spunea că ar fi contractat una din acele îngrozitoare boli tropicale... ceva ca lepra, sau ciuma, cu un nume bizar. Dar dacă el locuieşte cu această femeie...

- Ce boală? întrebă Joanna având părând abia interesată.

-Billharzioza, răspunse Evan fără să ezite o secundă. A fost ideea mea de la început... Dar o să las totul baltă, laurma urmei. Nimeni nu se sinchiseşte de asta. De acord, Joanna. Întoarce-te la Londra. Ne vom strădui să-ţi găsim o altă ocupaţie pentru a-ţi câştiga existenţa.

-Mulţumesc de mii de ori. Joanna se forţă să pară recunoscătoare. Dar asta nu va fi necesar. Marcia a găsit că opinia publică este contra ei. S-

a oferit să-mi plătească studiile. Nu mai am nevoie să câştig bani.

-Ei bine! Această aventură va fi avut cel puţin ceva util, spuse Evan într-un rar moment de ironie. Presupun că se întoarce cu tine.

-Probabil.

Joanna era indiferentă la toate de acum înainte. Închise telefonul cu un oftat de uşurare, înainte de a-l auzi pe Evan spunând la revedere.

Capitolul 11

Abia închisese Joanna telefonul că uşa se deschise brutal pentru a lăsa să treacă o Marcia foarte iritată.

- Era Evan la telefon, nu? Am auzit soneria de pe culoar. Aceşti pereţi sunt subţiri ca hârtia! Sunt sigură că vecinul tău a auzit totul.

- Nu mai cât dumneata, cu siguranţă. Ascultaţi la uşi, acum! Ce-ar deveni reputaţia dumitale dacă s-ar afla?

- Tu eşti fiica mea vitregă, am toate drepturile asupra ta!

-Absolut deloc! i-o întoarse Joanna.

Îşi puse valiza pe pat ca să termine bagajele.

- Ce mai vrei? Sunt grăbită!

- Ce-i spuneai lui Evan apropo de guvernanta lui Matthew? Este amanta lui?

- Cine ştie?

Joanna se străduia să-şi aranjeze bijuteriile într-o cutie din lemn sculptat.

- De altfel, ce te priveşte? Sterge-o, acum, mă deranjezi!

- Joanna! Dacă ţii să te întreţin, ar trebui să înveţi să-mi vorbeşti pe alt ton! Cu un pic de respect...

- Dacă vrei să fii respectată, începe prin a fi demnă de respect! ţipă Joanna, scoasă din sărite, acum. Pleacă imediat.

-Calm, Joanna! De ce naiba te înfurii? Nu

ştiam că această muncă era atât de importantă în ochii tăi!

- Nu ştii nimic despre mine şi puţin îţi pasă! Am urât fiecare minut al acestei misiuni! Dar dacă n-ai fi fost atât de lacomă după averea tatei, n-aş fi fost obligată să fac orice pentru a supravieţui. Si dacă dumneata...

-Dar această femeie, cine este? o întrerupse Marcia, fără să se preocupe de tot ce Joanna putea să-i spună cu atâta vehemenţă. Dar răspunde-mi! Cum arată? Este mai degrabă frumoasă sau nu?

- Este extraordinar de atrăgătoare! Plinuţă după pofta inimii, aparent foarte senzuală... Matt şi cu ea se pare că gânduresc ca doi porumbei!

- Ah! aruncă Marcia, înciudată şi rănită în vanitatea ei. Ar fi trebuit să ghicesc, adăugă ea după câteva secunde de gândire: ieri seară, a fost atât de rece, atât de indiferent! Ar fi trebuit să înţeleg că era ataşat de altcineva.

Marcia se strâmbă de necaz.

- Dar Matthew şi-a ascuns întotdeauna talentele. Stii că ar fi putut avea un cabinet luxos pe Harley
Street? I s-a oferit pe un platou de argint. Dar acest domn a făcut pe mofturosul. După el, nu-l interesa să devină bogat! Ce spui de asta? În fine... te las să-ţi termini bagajele!

Se îndreptă spre uşă şi adăugă înainte de a ieşi:

- Nu uita să mă previi când vei pleca. S-ar putea să mă întorc la Londra o dată cu tine, la urma urmei!

Plecă în sfârşit, lăsând-o pe Joanna distrusă. Sub balconul camerei ei, terasa mişuna de turişti fericiţi, fără griji, superbi. Copiii se stropeau care mai de care sub privirea atentă a bunicilor sau aceea a tinerelor exasperate unse cu cremă solară. Cineva atingea coardele unei chitare în depărtare. Îşi amintea foarte bine cuvintele acestei şansonete care avusese un success nebun vara trecută.

„Fie ca mânile tale să nu obosească Dragostea este o misiune grea Si soarele celor douăzeci de ani ai tăi Va trebui să îmbătrânească Fără un rid, fără un suspin...“

Joanna îşi luă geanta şi părăsi camera. Hotărî să ia micul dejun în barul de alături, mai anonim decât salonul hotelului. Se instală la o masă mică dintr-un colţ şi savură ceaiul parfumat cu mici înghiţituri. Era în sfârşit singură, fără riscul s-o vadă apărând pe Marcia sau alt intrus...

-Domnişoară Holland?

Resemnată, Joanna ridică încet capul şi-l văzu pe Carlos recepţionerul zâmbindu-i prosteşte. Prefăcuta lui bună dispoziţie o exaspera pe

Joanna mai mult decât de obicei şi nu-i răspunse.

- V-am căutat peste tot, domnişoară Holland! Aveţi o vizită!

Inima Joannei făcu un salt uimitor în pieptul ei.

-Cine... cine este?

- Eu sunt, spuse o voce sumbră în spatele lui Carlos şi-l zări pe Matthew.

Era palid, avea un aer rătăcit şi ochii îi erau foarte roşii, ca după o lungă noapte fără somn.

- Vă cunoaşteţi, desigur.... spuse Carlos. Scuzaţi-mă, trebuie să mă întorc la datorie.

-Matthew, eşti tu?

- Eu însumi! Nu-i aşa că este o bună surpriză? Sper că te simţi mai bine în această dimineaţă... Se pare că ieri seară, erai mult mai rău...

Joanna învârti linguriţa în cana cu ceai ca să-şi revină în fire.

- Îmi pare rău că n-am putut să te întâlnesc ieri seară. Am crezut că preferai...

-Îţi baţi joc de mine, Joanna! De ce nu mărturiseşti simplu că eşti atât de laşă încât nu vrei să-mi spui în faţă că nu mă mai vrei? Eşti fată mare, acum. Nu trebuie să ai nevoie de mama ta vitregă pentru a-ţi face comisioanele!

Din ce în ce mai furios, se apleca spre ea ca pentru a-i suci gâtul. Joanna se trase înapoi, plină de teamă. Matthew adăugă cu o voce

deodată mult mai obosită:

- Spune-mi simplu cum ai descoperit. Asta-i tot ce vreau să ştiu.

Cu un nod în gât, ea murmură cu dificultate:

-Să descopăr ce?

-Că sunt atins de billharzioză, bineînţeles! Vocea lui plesni ca un bici. Doar nu vei îndrăzni să pretinzi contrariul! Ieri, venisem cu speranţa că totul era din nou posibil. Ai distrus totul! Ai strivit tot ce era bun şi frumos în viaţa mea! Pacoste mică! Dacă ai şti cât am vrut să te strâng de gât.

Joanna îl privea lung, neîncrezătoare.

-Dar despre ce vorbeşti?

- Elena te-a sunat să-ţi spună că aveam billharzioză! Si ai fost aşa de scârbită că n-ai putut suporta ideea să mă vezi!

- Nu! strigă Joanna, îngrozită. Marcia nu ţi-a spus?

- Nu avea nevoie. Era atât de evident!

- Matthew! Joanna îşi împinse scaunul cu nelinişte şi se ridică. Trebuie să ştii de ce i-am cerut Marciei să coboare să te întâlnească. Mi-a spus că aţi fost logodiţi şi...

- Cum? Matthew înjură cumplit. Niciodată! Marcia minte cum respiră, nu ştiai? Am fost împreună câteva luni, asta-i tot. Doar atât cât să-mi dau seama de lăcomia ei.

- Dar i-ai prezentat-o tatei!

- Da. Matthew clătină din cap cu tristeţe. Si am regretat imens, crede-mă! Tatăl tău nu voia să audă nimic. Si Dumnezeu ştie că am încercat adeseori să-i arăt evidenţa. Marcia reuşise să-l facă să creadă că eram gelos.

-Matthew, dacă a putut să-l convingă pe tata... m-a convins şi pe mine. M-a făcut să cred că erai nebun după ea. Că odată ce ai aflat că era liberă, pentru tine...

- Dar ştie ce s-a petrecut între noi?

- Nu! N-am vrut să-i spun nimic! Am lăsat-o să creadă că ieşisem cu Tom Conolly toată ziua.

-Joanna, am fost amândoi victimele unei stupide neînţelegeri din cauza Marciei. Ea mi-a explicat că nu vorbeai decât despre acel american nenorocit!

-Si asta te-a înfuriat atât de mult?

- Da...

Matthew ridică braţul pentru a-şi masa muşchii încordaţi ai gâtului şi Joanna văzu din nou mica cicatrice albă de la cot. Ea îl privi, ciudat de fascinată. Matthew îşi coborî cotul imediat.

- Acum ştii că sunt contaminat, murmură el cu o voce gâtuită, retrăgându-se nervos.

-Matthew!

Joanna înaintă spre el, vru să-i prindă braţul

ca să-şi pună buzele acolo. Dar Matthew o opri cu violenţă.

- Nu mă atinge! N-am nevoie de mila ta! Păstreaz-o pentru bieţii indivizi care într-adevăr au nevoie...

- Matthew, asta n-are importanţă! Crede-mă! Nici măcar nu ştiam până când domnul Massey mi-a vorbit despre asta.

- Vrei să spui doamna Massey? întrebă Matthew, încruntând sprâncenele.

- Nu, nu! El nu ţi-a spus nimic? Am venit ieri seară acasă la tine... După ce ai părăsit hotelul, Marcia a venit în camera mea. Mi-a spus că ţi-a dezvăluit totul: Evan, Florida, articolul pentru ziar... Si am vrut să te văd ca să-ţi explic de ce am acceptat această treabă. Ca să te asigur că nu mai aveam nici o intenţie s-o fac... Dar tu nu erai acolo. Domnul Massey a început prin a încerca să mă dea afară, apoi mi-a spus că erai contaminat.

- Henry... Matthew scutură din cap. Nu-mi vine să cred!

- Cred că voia să te protejeze. Stia că nu mi-ai spus nimic şi... Nu ştiam ce să cred. I-am cerut doar să-ţi spună că te iubeam. Apoi m-am întors. Te-am aşteptat toată noaptea. Dar cum n-ai venit, am crezut că...

-Aşteaptă o clipă! Tu aveai un motiv să vii

aici? Cineva te-a trimis să descoperi ce făceam?

- Da, Evan Price. Mi-a promis că-mi plăteşte taxele la Scoala de Arte Frumoase dacă veneam aici ca să te spionez. Eram cu cuţitul la gât, astfel că am acceptat. Dar Marcia nu ţi-a spus?

-Marcia nu mi-a spus nimic. Era prea ocupată să-mi dovedească faptul că voia să reînceapă o nouă viaţă, acum că avea mijloacele s-o facă.

- Ooo...

Joanna se întoarse, cu ochii plini de lacrimi. O dată în plus, Marcia distrusese totul şi ea însăşi stricase totul.

-Joanna!

Cu o înjurătură de nerăbdare, Matthew o prinse brusc ca s-o întoarcă spre el. Când văzu valul de lacrimi care-i curgea pe obraji, murmură:

- Vino, să ieşim de aici.

-Să mergem în camera mea, propuse ea cu o voce surdă, printre hohote.

- Vrei într-adevăr?

Matthew era grav.

- Da! spuse ea într-o suflare.

Îşi strecură cu timiditate mâna într-a lui şi Matthew o conduse spre ascensor.

Ascunşi în cuşca de metal, Matthew o cuprinse pe Joanna în braţe.

- Nu spune nimic! murmură el punând

stăpânire pe buzele ei.

O săruta încă în momentul când liftul se opri la etajul lor. Uşile se deschiseră fără zgomot descoperind corpul Joannei lipit de cel al lui Matthew. El îi mângâia pielea fină a taliei pe sub bluză, strângând-o lângă el.

-Joanna!

Strigătul Marciei abia pătrunse în vertijul lor. Marcia făcu doi paşi înapoi, necrezându-şi ochilor. Joanna, ameţită, îşi pierdu puţin echilibrul şi se agăţă de braţul lui Matthew.

- Bună, Marcia! Deja trează? Pari uimită. Joanna, poate nu ţi-a spus că suntem prieteni foarte intimi...

Marcia strângea din fălci ca un animal furios şi urât. Joanna o privi, speriată. Ce va mai născoci ca să distrugă fragila ei fericire? Aruncă o privire lui Matthew. Părea că se simte foarte în largul lui, stăpân pe el şi profund indiferent.

- Desfrânatule! Cât despre tine... făcu ea întorcându-se spre Joanna.

- Las-o în pace! o întrerupse Matthew! De altfel, nu-ţi pasă de ea. Probabil la fel ca de tatăl ei... Sterge-o imediat!

- Nu te amesteca, Matthew! Joanna depinde de mine!

-De acum, nu!

-Ce vrei să spui? Cele două femei se

întoarseră spre el, aşteptând cu teamă răspunsul lui. Matthew o privi lung pe Joanna, cu nesfârşită tandreţe.

-Sper să ne căsătorim, dacă mă vrea. Nu i-am cerut-o încă, dar o voi face.

- Matthew!

Ochii Joannei străluceau de fericire. Cei ai Marciei scăpărau de furie.

- Eşti complet nebun! Ea este mult prea tânără! Nu are un ban, te previn!

- Datorită ţie, într-adevăr...

Încercând cu disperare să găsească un argument destul de puternic, Marcia şuieră, schimonosită de furie.

- Presupun că nu ţi-a spus că venise aici să te spioneze pentru un ziar de scandal?

- Ba da, mi-a spus-o... De altfel, dacă făceai un efort s-o ajuţi, n-ar fi acceptat niciodată această propunere! Ar trebui să-ţi fie ruşine, adaugă el. Dar oricât de ciudat ar putea să-ţi pară, sunt mulţumit că a făcut-o. Altfel, n-aş fi întâlnit-o niciodată.

Joanna întredeschise buzele, încântată.

Matthew se aplecă spre ea pentru a depune un sărut uşor în colţul gurii ei.

-Cară-te!

Marcia fierbea de furie.

- Sunteţi ridicoli!

Ea intră în ascensor.

- Mă întreb doar ce va crede doamna Massey despre toate astea!

- Doamna Massey?

Matthew ridică sprâncenele, uimit.

-Îţi voi explica mai târziu, îi murmură Joanna la ureche.

- De altfel, noi nu vom locui cu Elena sau cu altcineva. Ei vor rămâne în Florida. Joanna şi cu mine ne vom întoarce să trăim la Londra...

În camera ei încuiată cu grijă, Joanna îl privea cu un rest de uimire.

- Te întorci la Londra? Matthew, vrei într-adevăr?

-Si tu, ce vrei?

O strânse în braţe.

-Voi face tot ce vrei, voi locui acolo unde doreşti, făcu ea cu un zâmbet. Te iubesc.

-Este timpul să ies din ascunzătoarea mea, Joanna. Dar tu, eşti sigur bine, după ce ţi-a spus Henry, tu nu...

- Nu... Joanna se cuibări la pieptul lui Matthew! Am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna! A fost un infern!

Matthew îi luă faţa încă speriată în mâinile lui şi o trase spre gura lui.

- Dragostea mea... unde crezi că eram ieri,

dacă nu în infern? M-am frământat până la epuizare. Nu voiam să văd faţa Elenei. Chiar şi acum, nu sunt convins că nu este la originea revelaţiilor lui Henry. M-am refugiat într-o vizuină sumbră pentru...

- Matthew, toate astea n-au importanţă.

-M-am ascuns prea mult timp. Acum este de-ajuns. Vom vedea care sunt adevăraţii mei prieteni!

- Si programul tău de cercetare asupra maladiei?

- Este foarte lent, să ştii. Nu avem încă bacilul artificial pentru a crea un vaccin. Va fi nevoie de ani şi ani pentru a reuşi...

-Lasă-mă în pace cu bacilul tău. Te iubesc, murmură Joanna înconjurându-l cu braţele.

- Si eu te iubesc. Dar nu ştiu încă dacă am dreptul să...

-Si cu drepturile mele, ce faci? Eşti tot ce am dorit întotdeauna...

O ridică, în braţe, ducând-o spre pat.

- Mica mea logodnică, murmură el cu capul ascuns la gâtul ei.

Si zâmbetul Joannei se şterse sub mângâierea buzelor lui.

Sfârşit